

Cực Phẩm Ác Nam

Contents

Cực Phẩm Ác Nam	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65

Cực Phẩm Ác Nam

Giới thiệu

Cực phẩm nam nhân!? Ngô— Nam tử tuần dật tuyệt luân khiến kẻ khác nhìn không chớp mắt, hơn 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-ac-nam>

1. Chương 1

Tỷ Liên cười nhu mì, phong tình vạn chủng đi vào thư phòng. Hiếm có nữ nhân giống nàng, ở độ tuổi trung niên mà gương mặt không hề ghi dấu thời gian. Hai năm trước, nàng gả cho Lạc Hoàng Viễn. Trọng phu hơn nàng 15 tuổi, là một vị thương giới danh nhân. “Lão gia, ông (Nguyệt: Lúc đầu mình định để là ‘anh’ nhưng nó làm sao ấy, nên nếu không thuận tai thì cũng đành chịu, nếu nàng nào có ý tưởng hay hơn thì bửu nhớ) mau nghỉ ngơi một chút, công việc dù sao cũng còn nhiều, đừng làm khổ mình như vậy.” Tỷ Liên làm nũng. Cùng nàng mỗi ngày ăn tối xong, Viễn Hoàng đều ‘cố thủ’ tại bàn làm việc.

Nếu hỏi Tỷ Liên đối với Lạc Viễn Hoàng có gì bất mãn thì chính là Lạc Viễn Hoàng quá bận, công sự chưa bao giờ hoàn tất, làm nằng... độc thủ khuê phòng ạ! Chẳng qua..... Hoàn hảo, nằng cuối cùng cũng nghĩ được cách.

” Liên Nhi, đừng làm ồn, anh (Tuyết: Một từ: Tởm, Hai từ: Muốn phụ,... Ôi giai vừa già nhưng lại giàu) còn một phần tài liệu chưa làm xong.....”

” Mặc kệ, không chuẩn xem!” Tả Liên vươn hai tay ôm lấy cổ Lạc Viễn Hoàng, khuôn mặt ghé sát, nói: “Ông mỗi ngày đều có công việc, bỏ qua một lúc không được sao. Mặc kệ, em đã lâu không cùng ông rò chuyện. Cứ như vậy có khi đến gương mặt ông em cũng muốn quên. (Nguyệt: Lão tháu bà, tiền bà có quên không?). Mặc kệ, hôm nay ông phải ở cùng em!”

” Em..... Đều đã là lão phu lão thê (Vợ chồng già), còn thích làm nũng như vậy, thực không có biện pháp!” Lạc Viễn Hoàng thở dài, không có cách nào, chỉ có thể đồng ý. Trước bởi nằng, đêm nay quả thực đành bỏ dở công việc vậy. “Nói đi, em có việc gì muốn bàn sao?”

” Em có chuyện.....” Hào quang từ đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, đến Lạc Viễn Hoàng, một người luôn tinh tường mà cũng không phát hiện.

” Nói đi, ông thấy Như Hồng như thế nào?”

Tỷ Như Hồng là chất nữ (Nguyệt: Cháu gái bên ngoại) của Tỷ Liên, cha mẹ mất sớm, cho từ sau khi kết hôn với Lạc Viễn Hoàng, nằng cùng cháu gái chuyển đến sống tại Lạc Viên.

Tỷ Như Hồng đã 20 tuổi, năm thứ ba đại học, không vì hoàn cảnh khó khăn mà đánh mất chính mình, đa vậy còn nhu thuận, mềm mỏng. Đó là ấn tượng về nằng trong lòng Lạc Viễn Hoàng.

” Cũng được, đứa nhỏ Như Hồng này tính tình ôn nhu, tính tình cũng không sai. Xã hội như bây giờ, muốn tìm một nữ tử như con bé cũng khó. Di, sao hôm nay em lại đề cập đến chuyện này?”

” Ai..... Có chuyện, em không biết có nên cho ông không, chính là.....”

Nét mặt Tỷ Liên thoáng có chút do dự.” Tính, sự việc này sớm muộn gì ông cũng được biết, giờ không nói cũng không sao!”

Nằng tiếp lời: ” Viễn Hoàng, ông cũng biết Mộ Thiên quả thật tuần dật bất phàm, bên ngoài cũng có danh xưng ‘Sát thủ nữ tính’. Ai, Như Hồng lại nhỏ tuổi, đối với Mộ Thiên dung mạo tuần mỹ đầy tà khí, có thể nào có không có chút ái mộ? Nam thanh nữ tú ở cùng một mái nhà, đại nhân chúng ta lại luôn bận rộn việc của mình, thật sự chiếu cố không tốt. Ngày dài, lại càng khó.....”

Lạc Viễn Hoàng lập tức cảnh giác, có gì đó không đúng, dương mi hỏi:” Rốt cuộc là có chuyện gì? Ý của em là sao?”

” Ba tháng trước tại hỉ yến Giang gia, chắc ông cũng còn nhớ rõ đi? Ông cũng biết hai đứa nhỏ là người mới, tại cái loại địa phương như vậy, lại uống rượu, cho nên..... Như Hồng đã có đứa nhỏ của Mộ Thiên.”

Lạc Viễn Hoàng nghe xong, sắc mặt đại biến, nhảy dựng lên. Tỷ Liên vội vàng dùng tay giữ ông ngồi lại” Hiện tại không nên sinh khí, sự thật là sự thật, hiện tại muốn trách cứ cái gì, đều là chuyện dư thừa. Em vốn nghĩ là mang Như Hồng đem bỏ đứa nhỏ, chính là nằng khóc, cầu em để đứa nhỏ lại, bởi vì nằng là yêu Mộ Thiên. Nằng khóc khiến lòng em đau đớn vô cùng. Ngẫm lại, Như Hồng nhỏ tuổi như vậy, bức nằng giết chết đứa nhỏ, thật sự làm nằng thương tổn, hơn nữa..... Kia đứa nhỏ lại là giọt máu của Mộ Thiên.....”

” Không thể bỏ!” Lạc Viễn Hoàng trừng mắt nhìn nằng, không nghĩ rằng Tỷ Liên lại muốn bỏ đứa nhỏ.

” Nói đi nói lại, đứa nhỏ là máu thịt của Lạc gia, sao em lại nhẫn tâm muốn bỏ nó?”

” Không phải là em tàn nhẫn, mà là em đã nghĩ thông. Chúng ta đều biết Mộ Thiên yêu thích ‘Cuồng phong lãng diệp’ (Tuyết: Mụi ui, nghĩa là chi? Nguyệt: Chắc là làm Công tử phong lưu? >_<), một=“” cuộc=“” sống=“” độc=“” hấn=“” nhất=“” quyết=“” sẽ=“” không=“” chịu=“” khi=“” trẻ=“” tuổi=“” như=“” vậy=“” mà=“” lập=“” gia=“” đình=“” mà=“” như=“” hồng=“” đã=“” muốn=“” làm=“” mẹ=“” ông=“” nghĩ=“” xem=“” em=“” phải=“” nói=“” sao=“” trước=“” mặt=“” đại=“” ca=“” đại=“” tấu=“” nơi=“” tuổi=“” vàng=“” em=“” nằng=“” nói=“” xong=“” còn=“” cố=“” nhẫn=“” mạnh=“” 4=“” chữ=“” ‘cuồng=“”

phong=“” lãng=“” điệp’=“” nàng=“” biết=“” lạc=“” hoàng=“” viễn=“” đối=“” với=“” đứa=“” con=“”
luôn=“” là=“” yêu=“” sủng=“” tín,=“” điểm=“” duy=“” nhất=“” bắt=“” mãi=“” là=“” đứa=“” con=“”
luôn=“” ư=“” phóng=“”>

Quả nhiên, 4 chữ ‘Cuồng phong lãng điệp’ đã khiến Lạc Hoàng Viễn bộc lộ giận dữ.

Đối đứa con sống phóng đảng, Hoàng Viễn đã sớm bắt mãi, nhưng thật không nghĩ thế nhưng cùng với Như Hồng, là em gái sống cùng nhà cũng không buông tha. Hoàng Viễn tức giận, hét lớn: ” Nam tử hán dám làm dám nhận, sự tình đã đến nước này, nó không còn do nó quyết định nữa rồi. Anh chắc chắn khiến nó cưới Như Hồng!!!”

” Nhưng.....” Tỷ Liên khó xử

.

” Không nhưng nhị gì cả!”

” Mộ Thiên ghét nhất bị người bức bách. Nếu không làm hấn tâm phục khẩu phục, không có bằng chứng thuyết phục, hấn sẽ phản kháng, không biết hội nháo thành cái gì nữa. Thậm chí có lẽ không thừa nhận đứa trẻ trong bụng Như Hồng. Đến khi đó, anh nên nói với Như Hồng thế nào cho phải?”

Lạc Hoàng Viễn nhíu mi, điều này quả thật có thể xảy ra: ” Em có biện pháp gì không?”

” Như Hồng nói Mộ Thiên thường muốn nàng tìm hấn vào ban đêm. Em nghĩ.....” Tỷ Liên thì thầm bên tai Lạc Hoàng Viễn, nói ra kế hoạch của. Mà Lạc Hoàng Viễn nghĩ ngợi hồi lâu, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lạc Mộ Thiên vừa tắm rửa xong, dùng khăn tắm quấn quanh thân mình, đi ra phòng tắm, liền nhìn thấy Tỷ Như Hồng mặc bộ áo ngủ vô cùng thiếu vải, kiến đường cong lộ hết, tự ý ỷ tại đầu giường.

Thấy sắc mặt Mộ Thiên biến đổi, Tỷ Như Hồng lập tức lên tiếng, vẻ mặt vô sự, nói:” Anh Mộ Thiên, Hà Thị châu báu tháng sau muốn cử hành yến hội, anh cùng Hà tân nhân là bạn bè, có thể hay không giúp hỏi giúp em giấy mời?”

” Để làm chi? Cô (NGuyệt: Lý do để danh xưng kiểu này thì để đoạn sau sẽ giải thích) không mua nổi đâu, huống chi..... Chẳng phải cô giao lưu rất rộng sao? Đến cái loại ‘ân khách’ (Nguyệt: Chắc là khách mời) này, có cả đồng người có thể mang cô đi sao?” Lạc Mộ Thiên trả lời, một tay đẩy Tỷ Như Hồng ra khỏi giường, chuẩn bị đi ngủ.

Lạc Mộ Thiên ngôn ngữ khinh miệt cùng cử chỉ, làm Tỷ Như Hồng thâm hận không thôi, nhưng..... Trộm liếc nguồn ngực rắn chắc, nàng không tự chủ được nuốt nước miếng, xuân ý bỗng nhộn nhạo đầy cõi lòng. Có ý tiến đến Mộ Thiên, cầm hai tay hấn đặt lên bộ ngực sữa, kiều mị, nói:” Cái gì ân khách!? Người ta cùng bọn họ chính là ngẫu nhiên cùng nhau ngoạn ngoạn, chỉ đồng học, bằng hữu! Anh làm chi nói khó nghe như vậy! Bọn họ chẳng khác gì một tiểu tử còn hơi sữa (Nguyệt: Nguyên văn là mao đầu tiểu tử, để lại cho thần Việt), làm gì có tư cách trở thành khách mời? Cầu cầu anh, Mộ Thiên ca, Tân Hiểu Lam, hôm nay mang theo giấy mời đến, khoe với em. Bộ dạng thật hiêu trương, khẩu khí làm em không nhận được. Cầu anh, Mộ Thiên, em thật muốn thử. Nếu không có giấy mời, chỉ hai người có thể đi. Cô trợ cùng cô cô (Em gái cha cùng chồng) cũng không cách cho em đi cùng. Nếu không, em cũng không định đến xin anh”

Tỷ Như Hồng hơi dùng sức, nhẹ nhàng cạo xát, quần áo lộ đến phân nửa, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy Mộ Thiên. Mộ Thiên nhíu mày, định đẩy nàng ra, hai người dây dưa. Bỗng nhiên ‘Chi nha’ một tiếng, cửa bật mở. Lạc Hoàng Viễn cùng Tỷ Liên đồng thời xuất hiện ở trước cửa— (Tuyệt: Tèn ten! Ca đã bị bắt tại trận =)))

” Các người tại làm cái gì?”

” A—” Tỷ Như Hồng sợ hãi không thôi, để lộ nửa thân trần, vọt ra phía sau Lạc Mộ Thiên. Đêm khuya yên ắng, nhất thời hỗn loạn.....

**** *

Ngồi quanh bàn gỗ đặt tại thư phòng, Lạc Hoàng Viễn mặt mày ngưng trọng, nghiêm lệ nhìn đứa con trai độc nhất.

Tỷ Như Hồng sắc mặt tái nhợt, ngồi nép ở một bên ghế sofa (Tuyết: Tởm, giả thấy sợ) thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc đứt quãng, bộ dạng thật giống như cô vợ nhỏ chịu ngược đãi, mà Tỷ Liên ở bên cạnh không ngừng vỗ về.

Lạc Mộ Thiên đã mặc quần áo, nửa nằm nửa ngồi trên ghế đối diện. Bề ngoài giống như không có việc gì, nhưng kỳ thật kể từ khoảnh khắc trước đó, Mộ Thiên đã biết mình bị thiết kế.

Lạc Mộ Thiên cho tới bây giờ không nghĩ tới các nàng sẽ có lá gan lớn như vậy. Nhưng nhìn hai nữ nhân đang diễn kịch, hẳn đã biết họ vì vinh hoa phú quý, có thể không từ thủ đoạn. Chính là..... Biết rõ mọi việc có lẽ hơi muộn.....

Hắn đột nhiên cười, tuy nhiên ở cùng một chỗ hai năm, nhưng kể mẫu xinh đẹp hiển nhiên còn không đủ năng lực lý giải hắn, cũng rất xem nhẹ hắn.

“Người còn dám cười, người.....” Lạc Hoàng Viễn khó, lúc đầu nguyên tiên đối với Tỷ Liên có ý hoài nghi, nhưng cái cảnh tượng vừa rồi khiến hắn.....” Ta muốn con trong vòng một tháng, lập tức cùng Như Hồng kết hôn.”

” Kết hôn?” Lạc Mộ Thiên cười to, trong chớp mắt dừng lại, mâu quang lãnh liệt thoáng liếc hai nữ nhân: ” Liên bởi vì vở kịch cha vừa xem?”. Mộ Thiên hiểu rõ cái cảnh tượng vừa rồi khiến lão nhân nghiêm túc có ý nghĩ gì. Mà đó cũng mục đích của hai nữ nhân kia.

” Còn không phải sao chứ?”

” Please, lão nhân, hiện tại là thời đại gì, tư tưởng của ông đang ở cái thời cổ đại nào vậy?”. Mộ Thiên khoa trương thở dài ” Nữ nhân trên giường cùng ta có bao nhiêu, đến bản thân ta còn chẳng nhớ rõ, nếu ai ngủ cùng ta cũng cưới, vậy thì ta phải cưới bao nhiêu cho đủ?”

” Cảm ơn! Người đang nói cái gì? Người đặc ý lắm có phải không?” Lạc Hoàng Viễn đập bàn, mắng lớn.

” Ở bên ngoài, người làm gì cũng không tính, dù sao tất cả cũng đều không phải nữ nhân đứng đắn, ta không quản. Nhưng Như Hồng không giống họ (Tuyết: Chỉ bỉ hơn thôi. Nguyệt *Gật đầu*), nàng là chất nữ của kẻ mẫu người, là thân thích.....”

” Buồn cười! Họ hàng sao thì như thế nào? Nam hoan nữ yêu (Chuyện nam nữ hoan ái ak~) vốn chính là tự nguyện. Huống chi, là cô ta tự mình hiến dâng, ta có cưỡng bạo cô ta sao? Ta còn không tính toán, còn muốn phụ trách cái gì?”

Tỷ Như Hồng thở mạnh.

” Mộ Thiên, con nghĩ Như Hồng là cái gì?”. Làm cô cô, Tỷ Liên không thể không lên tiếng kháng nghị!? Nói khó nghe như vậy.

” Muốn cô ta thành trinh tiết liệt nữ a (Tuyết: Bội phục, ca người chữ hay ak~), đừng khiến ta tức cười chết!” Tỷ Như Hồng vốn hào phóng, tốc độ đổi bạn tình so với thay quần áo còn muốn mau.

” Lạc Mộ Thiên, anh..... Anh thật quá đáng, anh sao có thể hiểu lầm em?” Tỷ Như Hồng ủy khuất.

” Hiểu lầm?” Lạc Mộ Thiên nhún mi.

” Đủ rồi!” Quả nhiên như lời của Tỷ Liên, Mộ Thiên quả thực cực kỳ muốn duy trì cuộc sống độc thân.

” Ta không phải người mù, cùng Như Hồng ở lâu như vậy, cá tính của nàng như thế nào ta lại không biết sao? Nàng là một cô gái nhu thuận, ôn thuận. Hiện tại lại mang đứa con của người. Người lại phỉ báng nàng như vậy. Thật sự quá đáng.”

” Con của ta? Từ lão nhân mắt mù (Nguyệt: Ô hay, ca sao nói thế). Ông đang nói cái gì?” Mộ Thiên đột nhiên ngồi dậy, trong mắt ánh sáng bắn ra hàn quang lãnh liệt, hướng đến Tỷ Như Hồng.

Tỷ Như Hồng nhất thời cả người phát run, hận không được muốn trốn vào lòng cô cô.

Tỷ Liên âm thầm nắm chặt bả vai Như Hồng, nàng đã nói trước với Lạc Hoàng Viễn không nên nói đến chuyện mang thai. Không ngờ, Hoàng Viễn vẫn nói ra, nhưng là sự tình đã tiến hành đến bước này, các nàng không thể lùi bước.

Nhìn vẻ mặt của nữ nhân đốc, cùng lão nhân khẩu khí, xem ra Mộ Thiên muốn phủ nhận cũng chỉ là lãng phí nước miếng. Hơn nữa, Lạc Mộ Thiên không nghĩ nên nói nhiều làm gì. Hắn đứng lên” Xem, tử lão nhân ông bị hồ ly tinh mê đảo đến độ này. Ta nói cái gì cũng không được..... Nhưng các ngươi đừng quá cao hứng!” Hắn cảnh cáo, nghĩ đến hai nữ nhân ‘Hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu’ (Cùng thiên tử lệnh các chư hầu?). Cái chiêu cũ rích từ 800 trước rồi, đối với ta nột chút cũng không có tác dụng. Đứa nhỏ thật dễ dàng có sao? Dù cô có mang thật hay không, ta thấy nên bỏ quách đi. Ta tuyệt đối không lấy cô!”

” Vì cái gì?” Tả Như Hồng ngạc nhiên.

” Bởi vì ngươi không xứng!” Mộ Thiên mặc kệ hai nữ nhân, quyết xoay người rời thư phòng.

” Đứng lại!” Lạc Hoàng Viễn hét lớn, quyết định:” Nếu ngươi không chịu trách nhiệm, ta lập tức cùng ngươi đoạn quan hệ cha con! Ngươi lập tức cút khỏi Lạc gia, coi như ta Lạc Hoàng Viễn chưa có đứa con như ngươi!”

” Ông nói thật?” Lạc Mộ Thiên không nghĩ tới lão nhân quyết liệt như vậy, còn dùng cách này để uy hiếp hắn.

” Đúng vậy!” Lạc Hoàng Viễn lần này quyết tâm phải quản giáo đứa con này:” Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng, ngươi luôn tùy tiện, đều là do tài thể Lạc gia nên ngươi mới được mọi người cung phụng. Ta trước kia quá mức phóng túng ngươi, mới khiến cho ngươi mới hơn hai mươi tuổi đã ăn chơi như vậy, chính cốt nhục của mình còn đang tâm từ bỏ!”

” Nghe lời hai nữ nhân này, cũng chỉ tại ông quá hồ đồ. Hôn dong lão nhân, có người cha như ông, tưởng ta vui lắm sao?”

”Vậy nghe cho kỹ, hôm nay, khi bước chân qua cánh cửa này, ta-Lạc Hoàng Viễn sẽ không có ngươi, ngươi cũng sẽ không còn người kế thừa Lạc thị, mà chỉ là một kẻ phạm phu tục tử!”

” Còn ông tốt nhất nên rửa mắt chó (Nguyên văn là Cầu nhãn) sạch sẽ một chút. Ông sẽ phải nhìn tôi thành công hơn giờ!”. Phan một tiếng, Lạc Mộ Thiên đập cửa mà rời đi.

Biệt thự xa hoa tọa lạc trên sườn núi, rộng đến mấy trăm thước vuông. Đây là một khu biệt thự cao cấp, đường rộng thênh thang, hai bên đường trồng cây um tùm, bóng mát che rợp cả một vùng rộng. Nơi đây vào mùa hạ thì nóng bức, tán cây tỏa bóng mát, gió thổi nhẹ nhẹ, mát lạnh khiến người ta lưu luyến không buông. Đến mùa đông, gió thổi rét mướt, giống như hôm nay giá lạnh, cái lạnh buổi sớm thật khiến con người ta rên rỉ than vãn.

Chẳng qua với Tống Thanh Linh, mỗi ngày đều dậy từ năm giờ sáng, chuẩn bị đi học. Nhưng hôm nay, nàng không có tâm trạng mà than vãn, ngủ dậy muộn nửa giờ, nàng nhận thấy không đi nhanh hơn sẽ không vào kịp tiết học đầu của ‘sát thủ’ Trần. Trần giáo thụ đối với thành tích của nàng khá là vừa ý, nhưng thầy ghét nhất là học sinh đi học trễ, nàng thật không muốn vi phạm điều này.

” Hô, lạnh thật!” Thanh Linh chuẩn bị đầy đủ ‘Hạng nặng võ trang’— đầu đội mũ len, cổ quàng khăn, trùm áo khoác dài, hai tay đeo găng vậy mà không khỏi rùng mình. (Nguyệt: Rồi, chị đeo thêm cái khăn, mắt đeo mặt nạ là OK)

Đem tờ báo chí nhét vào hòm thư, nàng lắc đầu, cả người run run. Rồi cố cử động mười ngón tay đang cứng đờ vì lạnh, tiếp tục đạp xe hướng về thùng thư phía trước. Chỉ còn vài nhà nữa thôi, công việc hôm nay sẽ hoàn tất.

” Hắc hừ! Hắc hừ!” Nàng cố gắng đạp xe, muốn vận động một chút cho ấm người. Đáng tiếc, dù thế nào cũng không thấy ấm hơn.

Lạnh quá ah! Từng đợt gió thổi lướt mặt, rét lạnh thấu xương, nàng chịu không được đành dừng xe, chỉnh lại chiếc mũ len đã cũ, vén vén mái tóc, nhìn ông lão đang tập chạy trên đường.

” Lạc bá bá, sớm?” Lão nhân đứng trước mặt nàng là chủ nhân khu biệt thự này. Nagf nghe nói là lão tổng của một công ty nào đó rất lớn. Chẳng qua, ông đối xử với nàng rất thân thiết. Ông cố ý không nói với Thanh Linh thân phận cùng địa vị. Còn nàng cũng không để ý. Nàng biết khu biệt thự này rất xa hoa, ở tại đây, nếu không phải là danh nhân, thì cũng phải là người có tiền và địa vị. Nàng chỉ là một người giao báo bé nhỏ, cùng lão nhân thật khác biệt, biết nhiều để làm gì? “Sao hôm nay chỉ có bá phụ, Uy bá đâu ah?”

” Lão Uy dạo này tay chân không thoải mái, bá phụ muốn ông ấy nghỉ ngơi nhiều hơn. Cho nên hôm nay, bá phụ tập một mình” Lạc Hoàng Viễn mỉm cười nhìn nàng.

“Thì ra là vậy, hôm nay có gió mùa, Lạc bá bá chỉ có một mình, bá bá nên cẩn thận” Vẫy tay chào, Thanh Linh đạp xe đi.

“Oa, cuối cùng cũng xong!” Gửi báo xong, nàng quay đầu xe, chuẩn bị trở về. Đi? Lúc này, Lạc bá bá nhìn khỏe mạnh như vậy, sao giờ lại đi đứng lảo đảo thế kia? Không..... Chân nàng bỗng tăng thêm lực, chạy như bay đến gần Lạc Hoàng Viễn. Chỉ vài giây, nàng kịp thời đỡ lấy Viễn Hoàng trước khi ông ngã xuống.

” Lạc bá bá, bá bá làm sao vậy.....”

**** *

Tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài cửa phòng bệnh.

” Vào đi!”

” Lạc bá bá, hôm nay thân thể tốt hơn chứ?” Cửa vừa mở, Tổng Thanh Linh mỉm cười ngọt ngào. Lại nhìn khắp phòng toàn người mặc âu phục sang trọng, quay lại nhìn nàng. Nàng bỗng có chút xấu hổ: “Ah! Cháu không biết bá bá có việc!” Không nghĩ tới bá bá lại ở phòng bệnh bàn việc.

” Di, ra là Thanh Linh, cháu đứng ngoài đó làm gì? Mau vào, bá bá đã làm xong rồi, không sao cả” Lạc Hoàng Viễn rất thích Thanh Linh, vừa thấy là nàng, liền tiện phen phó các trưởng phòng công ty trở về. Mọi người hiểu ý, cũng tiện sắp xếp văn kiện, khom người rời đi.

” Thanh Linh, hôm nay có thời gian đến thăm bá bá sao? Không cần đi học?” (Nguyệt: Ah~ *Ghen tỵ*) Uy bá quản gia ở bên cạnh giường sắp xếp lại tài liệu, hỏi nàng.

” Ân, cháu vừa tan học, cho nên mới đặc biệt đến thăm Lạc bá bá ” Chờ nhân viên rời đi, Tổng Thanh Linh mới chậm rãi đi đến cạnh giường, giấu hai tay sau lưng.

” Cháu đang cầm cái gì? Định tặng bá bá sao? Mau đưa bá bá xem!” Lạc Hoàng Viễn tò mò, nhìn tới nhìn lui.

” Cháu.....” Nàng cười trừ, lúc này mới đưa hai tay lên, là hoa. “Cháu thấy phòng bệnh hơi buồn tẻ, nên mua ít hoa tươi, làm cho bá bá cảm thấy thoải mái một chút.....” Kỳ thật, Tổng Thanh Linh không có điều kiện dư dả kinh tế, chỉ để mua mỗi bó hoa nhỏ này, nàng đã phải dành tiền ăn cả một ngày. Nàng liếc nhìn ngoài cửa, đồng lớn đồng nhỏ hoa cùng quả. Lại liếc nhìn bó hoa của nàng, Thanh Linh lại càng ngượng.

” Ân, cháu thật có mắt chọn, hoa đẹp lắm, khiến lòng người sáng khoái gấp trăm lần.” Lạc Hoàng Viễn một chút cũng không chê món quà nhỏ của nàng, lại còn rất cao hứng tán thưởng, liền phen phó Uy bá chuẩn bị bình cắm.

Biết rõ quà của mình không đáng giá, nhưng Lạc bá bá luôn miệng khen ngợi khiến nàng cũng thực vui vẻ. Tổng Thanh Linh vui vẻ, còn Uy bá vào phòng tắm cắm hoa.

” Thanh Linh a, cháu đã cứu cái mạng già này, bá bá còn chưa kịp cảm ơn. Đã vậy, còn khiến cháu vất vả đến thăm nữa chứ” Lạc Hoàng Viễn vỗ vỗ phần giường trống bên người, ngụ ý bảo nàng đến ngồi.

” Lạc bá bá không cần nói như vậy, cháu chỉ tiện tay báo cho người bên Lạc viên. Đó vốn chẳng phải chuyện lớn lao gì, bá bá nói vậy, cháu ngượng.” Tổng Thanh Linh nhu thuận, ngồi xuống.

” Chỉ là báo tin sao?” Uy bá từ phòng tắm đi ra, tay mang một bình hoa nhỏ, đặt trên bàn. Cả căn phòng dường như sáng sủa hơn. ” Sáng hôm qua, khi đưa lão gia đến bệnh viện thì nghe bác sỹ nói vốn không có vấn đề gì nghiêm trọng lắm. Nhờ lão gia đã được cấp cứu một cách kịp thời, chuẩn xác nên mới giữ tính

mạng. bá bá nghe người hầu tại Lạc viên báo lại, họ vốn chẳng biết sơ cứu, nên bá bá nghĩ chắc hẳn là cháu, đúng không?”

” Thực sao? Như vậy sao không ai nói cho ta?” Lạc Hoàng Viễn vừa kinh ngạc lại bội phục, nhìn Tống Thanh Linh. Sau khi bệnh cũ tái phát, Hoàng Viễn liền hôn mê, khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện. “Thanh Linh, cháu biết sơ cứu sao?”

Gương mặt Tống Thanh Linh càng thêm đỏ hồng, nói:” Cũng không có gì, chỉ là cháu học được ở trong trường. Hơn nữa, viện trưởng cũng bị bệnh tim, nên cũng chú ý. Lần này, có thể áp dụng thật may quá”

” Viện trưởng?” Lạc Hoàng Viễn nghi hoặc, nhíu mi.

” Ân, chính là Hà viện trưởng cô nhi viện đích, bọn cháu đều gọi bà là Viện trưởng mẹ mẹ.” Tống Thanh Linh thản nhiên nói, một chút tự ti cũng không có. Nagf cũng đã lớn, đã sớm nhận thức mình vốn dĩ không cha không mẹ. Dù sao, thân là cô nhi cũng không phải là lỗi của nàng. Nàng lại tiếp lời: ” Viện trưởng mẹ mẹ nói cháu là thiên sứ. 18 năm trước, tại cửa viện, bà nhặt được cháu.”

Lạc Hoàng Viễn tròn to mắt, chân thành nói:” Thanh Linh đương nhiên là thiên sứ, hơn nữa là là thiên thần hộ mệnh của bá bá rồi!”

” Đúng rồi, bá bá cũng nghĩ như vậy.” Uy bá cũng liên tục gật đầu.

Hai người bọn họ vốn thực thích Thanh Linh, hiện tại biết nàng là cô nhi. Trong lòng liền thấy càng đau nàng.

Hiện tại mấy người trẻ tuổi đều ưa đòi hỏi, muốn công việc đều là ‘Tiền nhiều, việc ít, gần nhà’. Như việc Thanh Linh giao báo, thật quá vất vả. Bất luận trời mưa, giá rét đều phải làm, đến cảm nam nhi đều không nguyện ý làm. Nhưng Tống Thanh Linh là nữ, đã thân thể gần yếu, nhưng cũng đã làm đã hơn một năm. Hơn nữa mỗi ngày đều cười vui vẻ, chào hỏi mọi người. Coi nhẹ mọi chuyện khổ, làm người ta bội phục.

Tống Thanh Linh tuy nhiên không biết là xuất thân của mình, nhưng không lấy làm xấu hổ. Ngược lại, nàng luôn vui vẻ. Ba người vui vẻ nói chuyện, cười cười, Lạc Hoàng Viễn không nhịn được hỏi Thanh Linh tình hình ở cô nhi viện. Thanh Linh cũng hào phóng tự thuật mọi chuyện vui, buồn ở viện.

Lạc Hoàng Viễn đột nhiên mở miệng, nói:” Thanh linh, cháu không có cha, bá bá lại không có con gái, không bằng làm con gái bá bá được không?”

Uy bá ngạc nhiên, lập tức gật đầu tán thành” Chủ ý này được, Thanh Linh mau gật đầu, lão gia thích cháu. Nguyên ý nhận cháu làm con gái là phúc khí của người, mau đáp ứng ba!”

” Nhưng là.....” Trong thời gian ngắn, nàng ngây dại, không biết nói gì. 18 năm làm cô nhi, Tống Thanh Linh theo không nghĩ tới, tự nhiên nàng sẽ có cha nuôi!

” Sao vậy! Lão gia tốt lắm, sẽ không bạc đãi cháu, mau quỳ xuống, cúi đầu.” Tống Thanh Linh không vội, Uy bá còn vội hơn nàng. Quả thật, đâu phải ai cũng có được cơ hội này!

” Cháu không phải là sợ bị Lạc bá bá bạc đãi, chính là.....” Nagf sợ hãi, nói tiếp:” Lạc bá bá là người có địa vị xã hội cao, cháu..... Cháu cái gì cũng không có..... Hay là thôi, cháu không xứng với.....”

Lạc Hoàng Viễn càng nghĩ thấy chủ ý này được, ông thật là rất thích Thanh Linh, nàng vừa có trí tuệ, lại ôn nhu, lạc quan.

” Nói vậy! Cái gì mà xứng với không xứng. Mặc kệ, cháu đã cứu mạng bá bá. Làm gì có chuyện đó?” Hoàng Viễn ngừng lại, cố ý nói:” Hay cháu thấy lão già này không đáng để cháu gọi một tiếng ‘Cha nuôi’?”

” Không phải như vậy! Lạc bá bá uy nghiêm, lại có khí phách, cháu đâu dám xem thường? Cháu chính là..... Chính là.....” Lạc Hoàng Viễn tuy đã một thân đầu bạc, nhưng lại càng khiến ông uy nghi, lại thấp phân khí thế. Dù đánh chết nàng, Thanh Linh cũng không dám nói Hoàng Viễn là một lão già.

Nhìn vẻ mặt Lạc Hoàng Viễn vẫn không tin, còn ẩn chứa âm đạm, buồn rầu, nàng hít thở một ngụm lớn, hai chân khụy xuống, quỳ gối đối diện Lạc Hoàng Viễn: “Cha nuôi, xin nhận của Thanh Linh một lạy”

” Được được được, thật tốt quá. Lão uy, mau giúp ta phù thanh linh lên!”

Lạc Hoàng Viễn cười to.

Uy bá đành nhận lệnh, vội vàng nâng Tống Thanh Linh dậy.” Ở Lạc viên, chúng ta ít người, giờ có thêm tiểu thư thì nhất định sẽ náo nhiệt hơn đi.”

Phòng bệnh vốn trầm buồn, giờ đây tràn ngập tiếng cười lạnh lạnh.....

2. Chương 2

Vì Lạc Hoàng Viễn kiên quyết, rốt cuộc đã thuyết phục Tống Thanh Linh rời khỏi phòng trọ, chuyển về Lạc Viên. Chẳng qua nàng kiên trì dùng thời gian nghỉ học đi làm, cố tự mình đóng học phí cùng các loại phí sinh hoạt khác. Nàng nhất định không chịu dùng tiền của Lạc Hoàng Viễn.

” Cha nuôi, thân thể cha không tốt, đừng cố sức như vậy! Hôm nay là cuối tuần nha, nhàn hạ một chút, không cần đi làm, được không? Bác sỹ Trương dặn dò cha phải nghỉ ngơi nhiều, không thể lao lực quá mức. Cha không nghe khuyên bảo, vạn nhất trái tim không chịu được, tái phát bệnh làm sao bây giờ?” Tống Thanh Linh vội vàng dẫn Lạc Hoàng Viễn ngồi lên ghế sofa, cực lực khuyên nhủ.

Vừa mới giao báo xong, nàng trở lại Lạc Viên, liền thấy Lạc Hoàng Viễn một thân tây trang phục chuẩn bị đi làm, không khỏi cảm thấy đau buồn.

“Sự nghiệp quan trọng hơn sức khỏe sao?” Cha nuôi mới từ bệnh viện trở về, khí sắc rất tốt. Nhưng mỗi ngày trôi qua, cha nuôi chẳng những ăn ít đi, ngủ cũng không nhiều. Hơn nữa nhìn thấy cha hiện tại tái nhợt, càng làm cho nàng đau.

” Không đâu, cha đâu có yếu ớt như vậy! Hơn nữa gần đây công ty có dự án lớn đang tiến hành, cả núi lớn công vẫn cần cha phê duyệt. Nếu cha không đi làm, cấp dưới cũng không thể làm việc! Cứ như vậy, sao cha có thể an tâm nghỉ ngơi? Cha biết số mình là vất vả như vậy, không có phúc” Hoàng Viễn không nghĩ nghỉ ngơi một chút, nhưng công việc càng chất đống, dù thế nào cũng không xong! Lại cũng không có người có thể đảm đương được, hắn đành phải gắng gượng vậy. Lạc Hoàng Viễn âm thầm nghĩ.

” Cha nuôi.....”

Hai cha con đang tranh chấp thì quản gia Uy bá đột nhiên bật thốt lên:” Nếu thiếu gia còn thì thật tốt.....”

Lạc Hoàng Viễn ngã vào sofa, cả người suy sụp khiến ông càng già nua.

Uy bá thẳm mắng chính mình thật sự là hồ đồ:” Ta còn có việc, phải đi trước.” Lập tức ly khai.

Hai người đều có biểu hiện kỳ quái làm Tống Thanh Linh cảm thấy khó hiểu, kỳ lạ nhất là—” Cha nuôi, một khi cha đã có con trai, sao không tìm về để giúp cha nha! Cha cần nhất là lo cho sức khỏe của mình. Cha nên nói rõ sức khỏe không tốt, tin chắc anh sẽ giúp thôi, cần gì phải vất vả như vậy?”

” Cha là một lão nhân cô độc, con gái ah. Cũng chỉ trách cha thôi. Mười năm trước.....” Lạc Hoàng Viễn thở dài, thần sắc âm trầm, kể lại câu chuyện đuổi Lạc Mộ Thiên cho Thanh Linh.

” Hóa ra là như thế này a.....” Có một đứa con phong lưu lại, vô trách nhiệm như vậy, khó trách cha nuôi tức giận đến độ đuổi khỏi nhà! Tống Thanh Linh đột nhiên nghĩ đến, ” Nhưng cha nuôi, vì sao con không nhìn thấy mẹ nuôi cùng..... Cha nuôi, cha làm sao vậy?” Khuôn mặt Lạc Hoàng Viễn trắng bệch khi Thanh Linh nói đến vấn đề này. Nàng vội vã bảo người bưng trà nóng.

” Đừng nói đến con tiện nữ kia, cô ta căn bản không xứng làm mẹ nuôi con!” Lạc Hoàng Viễn cắn răng nghiến răng đau đớn cái kia bị hắn tráo gian tại giường kẻ thất.” Nếu không vì vô sỉ tiện nhân kia gây sóng gió, cha cũng sẽ không cùng hồn tiểu tử xảy ra xung đột!”

Lạc Hoàng Viễn giận dữ, nghĩ đến mười năm trước kia một màn—

Tại phòng ngủ Lạc Viên, hai thân thể trần trụi trụi, triền miên trên giường.....

Thanh niên da hơi ngăm đen, ngồi trên thân thể nữ tử, ra sức luật động.

Hai chân nữ tử ghì chặt hông nam tử, đôi môi không ngừng rên rỉ. Âm thanh hoan ái cùng tiếng thở gấp vang khắp phòng:” Nga..... Nhanh, nhanh thêm một chút..... A.....”

” Phu nhân.....” Hai tay nam tử ra sức xoa nắn ngực Tỷ Liên. Hạ thân ra sức trườn sát, tốc độ càng lúc càng mau.....

” Nga..... Thật tốt quá,..... Dùng sức.....” Tả Liên như điên, tiếng kêu cuồng dâm.

Đột ngột đi làm sớm trở về, Lạc Hoàng Viễn thật như bị sét đánh, hai chân bủn rủn không thể động đậy. Chỉ vài phút mà như qua mấy thế kỷ.....

Nam tử chợt rời khỏi thân thể Tỷ Liên thân thể, lại bị nàng (Nguyệt muốn để là mẹ quá) ôm lấy ” Phu nhân, ta không sử dụng.....” Vừa rồi quá mau, hần quên dùng bao cao su.

” Em biết, em cố ý không cho anh dùng.....” (Nguyệt: Ta thật muốn phun, tởm quá) Tỷ Liên xoay người, ngồi trên người nam tử. Người nàng đổ đầy mồ hôi.

” Vì sao? Em có thể mang thai!” Nam tử bị dọa, thiếu chút nữa hét lên, ngọn lửa dục vọng lui đi không ít.

Hần là con trai của lão Trần, lái xe ở Lạc Viên. Từ trước đến nay, mỗi khi cùng phu nhân vụng trộm thâm hoan đều làm ở ngoài, có khi là ở một góc hoa viên ít người lui tới, chí ít là ở trên ô tô, hay khách sạn.

Mấy ngày nay lão gia xuất ngoại, vợ chồng quản gia Uy bá lại xin nghỉ phép, phu nhân lôi kéo hần vào phòng ngủ. Nàng nói muốn cho hần nếm thử cảm giác làm chủ nhân. Nhưng hần thật lo lắng, vạn nhất bị phát hiện.....

” Vô dụng!” Tỷ Liên trừng mắt nhìn hần, di chuyển thân mình. Quả không hổ danh “Tửu quốc danh hoa”, nàng cúi mặt, ghé sát nam căn, há miệng ngậm. Lưỡi dây dưa, bừa bãi liếm.

Không bao giờ nàng làm việc này với Lạc Hoàng Viễn. Trước mặt ông, nàng là một người vợ dịu dàng, lúc rảnh thì học cắm hoa, nội trợ. Thật sự, lúc trước nàng là ‘gái bao’ cao cấp. Còn được mệnh danh là ‘Tửu quốc danh hoa’.

Nam tử rên rỉ, nam tính cứng trường lên. Hần lập tức cử động thân mình, bắt đầu luật động.....(Nguyệt: Ta thật muốn bỏ quách phần này quá ah)

” Lão nhân đó cũng đã lớn tuổi rồi, em cũng phải tự lo lấy thân thôi. Nhân tuổi còn trẻ, em phải sinh một đứa con kế thừa sự nghiệp ông ta. Không lẽ chấp tay dâng toàn bộ vinh hoa phú quý cho Lạc Mộ Thiên a? Đừng ngốc! Lạc Mộ Thiên đối với em vốn không có gì tốt. Hơn nữa, lúc trước em lập mưu kế hãm hại, hần đối em hận thấu xương. Đợi cho hần trở về kế thừa sự nghiệp, không ném em ra ngoài cửa mới là lạ.”

” Thiếu gia không phải đã bị lão gia đuổi? Hơn nữa Như Hồng tiểu thư không phải là có mang thai cốt nhục của thiếu gia sao?” Hai tay nam tử vươn lên xoa nắn bộ ngực đang nhảy lên theo tiết tấu, một bên hưởng thụ ‘phục vụ cao cấp’ của Tỷ Liên.

Không biết lão gia tìm phu nhân ở đâu, kỹ thuật giường chiếu quá xuất sắc! Nếu hần là lão gia, lại như vưu vật (*) không hưởng phúc, cả ngày vì sự nghiệp việc! Khó trách phu nhân phải thâm tình! (Ở đây có thể hiểu là mẹ này đi xin.....)

” Bị đuổi đi ra ngoài chỉ là tạm thời, lão nhân đó chỉ có Lạc Mộ Thiên là con trai. Sự nghiệp Lạc gia không truyền cho hần thì truyền cho ai? Cho nên cái thai của Như Hồng, em đã sớm phá. Nói đến Như Hồng em lại thấy giận. Mỗi ngày giao du với một đồng người, mà ‘Án vụng không biết chùi mép’, làm cho Lạc Mộ Thiên chán ghét. Bất luận câu dẫn như thế nào, hần không chịu lại gần nàng.

“Lần trước Như Hồng không biết có mang con của ai, em vốn định dùng nó lừa lão nhân, bức Lạc Mộ Thiên cưới Như Hồng. Đợi hôn sự đã thành, bắt Như Hồng đi phá thai, tránh ‘Đêm dài lắm mộng’. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cần hai đứa kết hôn, chẳng lẽ không thể có con sao? Nào biết Lạc Mộ Thiên cá tính ương ngạnh như vậy, thà bị đuổi khỏi nhà cũng không muốn lấy Như Hồng. Đều là tại lão nhân, bảo hần không cần nói ra chuyện Như Hồng có mang. Hần lại không giữ được miệng. Ai, lão nhân vừa lỡ miệng, em đã biết mọi chuyện thế là xong rồi. Có nam nhân nào nguyện ý nuôi hộ con người ta chứ!”

Người không nên xuất hiện vào lúc này, đột nhiên mở miệng nói chuyện:

” Tốt lắm, các người cũng biết nam nhân đều không muốn có con riêng!”

” Hoàng Viễn!?”

” Lão gia!?”

Tiếng thét kinh ngạc vang lên, tất cả là hỗn loạn.....

Lạc Hoàng Viễn ngượng ngùng kể lại mọi chuyện. Nói Tỷ Liên vì tham phú quý, mới đưa cái thai hoang của Tỷ Như Hồng đổ lên đầu hỗn tiểu tử kia. Từ khi ông biết được bộ mặt thật của hai tiện nữ nhân tà ác ấy, ông liền ly hôn Tỷ Liên, đem cô cháu hai người trục xuất Lạc gia. (Nguyệt: Nền là Một cước đá hai mẹ bay khỏi cửa mới đúng)

Ông lại thở dài:” Đến lúc cha bắt đầu phái người tìm Mộ Thiên thì không biết hẩn chạy đến nơi nào rồi. Trải qua nhiều năm điều tra, cha cuối cùng cũng tìm được. Mộ Thiên thật không sai, tự bản thân mình cũng làm nên nghiệp lớn. Hiện tại cũng có danh tiếng. Sự nghiệp so với người cha này chỉ có hơn chứ không kém.” Nói xong, gương mặt ông thoáng hiện vẻ tươi cười.

Con trai của Lạc Hoàng Viễn quả nhiên bất phàm, từ bàn tay trắng có thể tạo dựng sự nghiệp to lớn như vậy!

Chẳng qua, thành tựu càng cao, khổ cực tự nhiên cũng càng nhiều. Nghĩ đến những lời đã nói với đứa con trước khi đi, gương mặt già nua lập tức trở nên ảm đạm: ” Ta còn nhớ rõ buổi tối hôm đó, nỗi giận dữ của nó..... Ai! Mười năm, Mộ Thiên vẫn là không chịu trở về, hẩn nhất định còn rất hận cha đi!” Đêm đó..... Ông thật sự hối hận rồi.

Tổng Thanh Linh không biết nên nói cái gì, nhưng nhìn thấy cha nuôi ảm đạm, đành an ủi, nói:” Sẽ không đâu. Tình phụ tử thân tình là thiên tính, không phải cứ mở miệng muốn cắt đứt là có thể xoá bỏ. Càng hướng chi đó anh ấy phong lưu phóng đảng thật sự, mới có thể cho cha hiểu lầm sâu sắc như vậy. Tất cả không thể đổ lỗi cho cha! Lúc trước vì quá giận nên cha mới lỡ lời muốn đoạn tuyệt tình phụ tử, cũng không là thật tâm. Anh ấy nên là người hiểu rõ nhất mới đúng. Thủy chung đều là con cháu Lạc gia (Ý tỷ ấy là cả hai đều chung một dòng máu), ân tình cha con nhiều năm cảm sao dễ dàng xoá bỏ!? Cuối cùng anh ấy cũng phải kế thừa Lạc gia hết. Mọi chuyện cũng xảy ra lâu rồi, hết thấy mọi phần nộ bất mãn cũng nên bỏ qua.”

Nàng tiếp lời:” Hiện tại tuổi tác cha đã cao, thân thể lại không tốt, nên gọi anh trở về chủ trì sự nghiệp Lạc gia là tất yếu.”

” Chính là... Lúc trước chính cha muốn cắt đứt, hiện tại..... Ai, ta thật sự không muốn mang gương mặt già nua đi cầu hẩn trở về.”

” Cha nuôi, sao lại ‘cầu! Cha không phải nói hiện tại sự nghiệp của anh rất phát đạt sao? Có thể từ bàn tay trắng tạo dựng nghiệp lớn như vậy, chắc chắn là người có trí tuệ. Anh đến giờ còn không có trở về, nhất định là vì không biết cha đã rõ chân tướng mọi chuyện, sợ cha vẫn còn giận. Không bằng cha chủ động liên lạc, anh mới có cớ để quay về a!”

” Cha không cần!” Lạc Hoàng Viễn tức giận, bất bình nói:” Hẩn chính là con ta vậy mà đã bỏ nhà đi đến 10 năm. Đã vậy còn chẳng gọi điện về một lần, đến một câu hỏi thăm cũng không! Buồn cười chết, còn muốn ta cúi đầu điều vĩ khất liên (?)? Cha không làm được!!”

Lạc Hoàng Viễn quả quyết cự tuyệt, lập tức ngồi dậy, đu về phía thư phòng.

Miệng Tổng Thanh Linh mở lớn, hết nửa ngày mới thu lại.

Tính cha nuôi cường ngạnh lại ưa sỷ diện, khiến cha chủ động hạ mình đi xin, chắc chắn là không thể. Nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn cha càng ngày càng yếu đi!

Tập đoàn ‘Hào Kinh’ có thể nói là kỳ tích trong thương giới. Mọi người chỉ biết từ ở ba năm trước đây, nó là chi nhánh từ Mĩ Quốc chuyển tiến Đài Loan. Ngay khi tiến vào thương giới Đài Loan, nó lập tức nổi lên, cùng các công ty khác ký kết nhiều hiệp ước. Tuy là một công ty mới, nhưng nó có thể sánh được với hàng loạt các doanh nghiệp có tiếng khác. Tất cả điều này đều khiến cho Hào Kinh có thể đảm nhận nhiều hạng mục lớn.

Chẳng qua, cho dù là vì bất kỳ nguyên nhân hay tốc độ phát triển nào, thậm chí cả việc ở nước Mỹ thành lập, đều rất thần kỳ.

Nghe nói Tổng tài Hào Kinh-Lạc Mộ Thiên khi vừa mới bắt đầu thành lập công ty đã phát sinh nhiều nguy cơ, trải qua chình đồn khiến giá cả tăng mạnh. Ánh mắt chuẩn xá, tốc độ mau, có thể dùng ba chữ ‘Mau-Chuẩn-Ngoan’ để hình dung về vị Tổng tài này. Chính điều đó đã giúp hắn trong thời gian ngắn đã có một số lượng tài sản lớn mà người khác phải mất cả đời mới làm được. Chẳng qua, cũng có người nói hắn phát đạt như vậy là nhờ vận may... Tóm lại, mấy việc này vốn không quan trọng, trọng điểm là từ khi hắn mua được một công ty máy tính.

Từ khi mua nó, hắn bắt đầu tham gia vào ngành công nghệ thông tin, đổi tên thành ‘Hào Kinh khoa kĩ’, dùng ‘Hào Kinh khoa kĩ’ làm gốc, sau đó mới mở rộng phát triển nghiệp vụ, đưa ra nhiều sách lược kinh doanh mới. Sau Hào Kinh khoa kĩ, hắn tiến đến thành lập Hào Kinh hàng không, hàng Hào Kinh khách sạn, đóng tàu,... Qua nhiều năm công ty dần trở nên lớn mạnh hơn, từng bước ổn định. Từ đó hắn chân chính trở thành một vị Tổng tài Hào Kinh đầy tài năng, phong độ.

Mà tại một buổi sáng đẹp trời tại Đài Bắc, ngay dưới công ty ‘Hào Kinh khoa kĩ’: “Úc nga.....” Tống Thanh Linh ngẩng đầu nhìn. Ánh mắt càng hướng lên ột tầng lầu, miệng nàng càng có chiều hướng mở rộng. từng vạt nắng phản chiếu lại làm nàng nhủ my. Nàng cúi đầu, nhắm mắt lại, cho đến khi mắt dần thích ứng.

” Khó trách cha nuôi không dám đến nhận con!” Nàng buồn buồn, thở dài.

Nếu anh nuôi đang phát đạt như vậy, giờ cha nuôi đến nhận thân sẽ không hay.

Coi cả toà nhà khí thế hùng vĩ như vậy, mà chỉ một thời gian, Lạc Mộ Thiên đã là chủ nhân, một vị đại Tổng tài. Có được thành tựu lớn như vậy, ngoài vận khí tốt, tài hoa xuất chúng hơn hẳn người thường thì phải có một ý chí kiên cường!

Không phải anh đã nói phải thành đạt hơn cả cha nuôi sao?

Nàng lập tức hiểu rằng, để thuyết phục anh nuôi về nhà, tuyệt đối không phải một việc dễ dàng.

Chính là..... Nhớ đến hình ảnh cha nuôi thê lương, thở dài sống qua ngày, thân thể càng lúc càng suy nhược, nàng liền ngẩng cao đầu. Bây giờ chính là lúc nàng có thể báo đáp công ân cha nuôi, khổ sở cũng phải nhẫn nhục, không đạt mục đích tuyệt không bỏ cuộc!

Hai tay nàng nắm chặt thành quyền, trong lòng cầu nguyện: ‘Cố lên, cố lên, cố lên!’

” Tiểu thư, xin hỏi Tổng tài quý công ti có ở hay không?” Tống Thanh Linh thân thiện hỏi một vị tiểu thư tổng cơ (Nhân viên trực điện thoại ?) tại đại sảnh.

” Xin hỏi tiểu thư là.....” Một nhân viên đang nghe điện thoại, ngẩng đầu nhìn nàng, nở nụ cười thân thiết.....

Nhìn quần áo Thanh Linh có vẻ giản đơn, nàng cũng không có ý khinh thị, mà cô gái này hình như là sinh viên, đã vậy cô gái lại tìm Long đầu Lão đại (Có thể hiểu là Tổng tài đi).

” Tôi gọi là Tống Thanh Linh, tôi có việc muốn gặp Tổng tài, phiền cô có thể thông báo một tiếng, được chứ?” Tống Thanh Linh cố giữ bình tĩnh, dùng hết sức nở một nụ cười. Nàng luôn biết mình cười quả thật rất có năng lực thu phục lòng người. Viện trưởng từng nói, mỗi lần nhìn thấy nàng cười, tinh thần thật thoải mái, mọi phiền não dường như tiêu thất. Thậm chí, rất nhiều bằng hữu của nàng đều phải công nhận.

” Ách..... A.....” Tiểu thư tổng cơ suýt thốt ra từ ‘Được’, thật may lập tức dừng lại: “Thực xin lỗi, tiểu thư, muốn gặp Tổng tài đều phải có hẹn trước mới được. Tiểu thư cô có hẹn sao?”

” Phải thông báo trước sao?” Tống Thanh Linh ngạc nhiên hỏi, nàng không nghĩ để gặp một người là phiên toái như vậy, chẳng qua..... Đây là điều thực bình thường với những người đứng đầu cả một tập đoàn lớn, mỗi ngày đều bù đầu làm việc! ” Tôi đã từng gửi thư cho Tổng tài, có thể hay không xem như đã có hẹn trước?”

Tiểu thư tổng cơ xinh đẹp lắc đầu.

Ai, hôm nay là thật vất vả lắm mới có dũng khí đến đây! Tống Thanh Linh thở dài, nhưng lập tức lấy lại tinh thần. ‘Không thể nhụt chí, Tống Thanh Linh, vì cha nuôi!’

Tổng Thanh Linh lại nở nụ cười,” Tiểu thư, tôi muốn gặp Tổng tài, tiểu thư có thể giúp tôi sắp xếp được hay không? Tôi thực có chuyện rất quan trọng yếu muốn gặp Tổng tài.”

” Người sắp xếp lịch hẹn ước là trách nhiệm của thư ký Tổng tài, tôi không.....” Tiểu thư tổng cơ thấy khuôn mặt cười bỗng hiện một tầng mây đen, đột ngột cảm thấy thông cảm. Nàng nghĩ mình cùng Vương thư kí có vài phần giao tình, nàng nhanh chóng quyết định, nói:” Đợi đã, để tôi hỏi thư kí Tổng tài xem, nếu tổng tài có rảnh, có lẽ.....” Nhìn thấy đôi mắt Thanh Linh bỗng sáng ngời, tiểu thư tổng cơ lập tức cảnh cáo nói:” Nhưng đừng cao hứng quá sớm, tôi chỉ có thể hết sức giúp cô hỏi thăm mà thôi. Tổng tài bề bộn nhiều việc.....”

” Tôi biết, cô chịu giúp tôi, tôi đã ngàn vạn lần cảm tạ, mặc kệ có thể hay không thành công, tôi đều hết sức cảm tạ!” Tổng Thanh Linh thành tâm nói.

Trên thực tế, khi cùng vị tiểu thư này nói chuyện vài phút, Thanh Linh đã nhìn thấy năm nữ nhân viên khác đang tiếp rất nhiều cú điện, làm việc. Thế mà vị tiểu thư trước mặt nàng chẳng những không đuối khéo nàng, mà đối nàng vô cùng thân thiện. Nàng quả thật cảm kích, trong lòng càng hiểu được Lạc Mộ Thiên thật bận rộn. Nếu Lạc Mộ Thiên đồng ý gặp nàng, nàng tốt nhất nên nói thẳng, càng đơn giản càng tốt, đỡ phải mới nói một nửa đã bị đuổi ra.

Tiểu thư tổng cơ gật đầu, cầm lấy điện thoại bấm đường dây nội tuyến lên tầng trên.

Tổng Thanh Linh thực khẩn trương, giương mắt xem nàng, được một thời gian ngắn, tiểu thư tổng cơ nháy mắt với Thanh Linh. Tay thủ thế làm Tổng Thanh Linh thiếu chút nữa cao hứng quá mà nhảy dựng lên.

” Có thể, Vương thư kí nói..... Nga, Vương thư kí là tổng tài thư kí, nói tổng tài hiện tại có vài phút rảnh rồi. Tâm tính Tổng tài cũng khá tốt, có thể gặp được.” Tiểu thư tổng cơ gác máy, chỉ đường cho Thanh Linh ” Tiểu thư có thể sử dụng thang máy bên trái.”

” Cảm ơn tiểu thư, thực cảm ơn cô!” Tổng Thanh Linh hưng phấn, trực đi đến thang máy.

Thư kí tổng tài Vương Thế Lô gõ cửa văn phòng, rồi lập tức mở cửa đi vào.

” Chuyện gì?” Lạc Mộ Thiên xoay người đối mặt với vị nam thư ký công tác hiệu suất bậc nhất, áo khoác ngoài vắt trên ghế sau lưng, ông tay áo bị vén đến hơn nửa, khí định thần nhàn thưởng thức một ly cà phê đứng phía trước cửa sổ, quan sát toàn cảnh Đài Bắc.

Mộ Thiên vừa ký được một bản hợp đồng trị giá hơn mười triệu, tâm tình tốt, quyết định xem một ít văn kiện, công việc ưu nhân một chút.

Lạc Mộ Thiên đã ngoài ba mươi tuổi, thân hình cao lớn rắn chắc, tỷ lệ cân xứng, ngũ quan tuấn mỹ mê hoặc vô số nữ nhân, tỏa ra khí chất của bậc quý tộc. Đôi mắt lạnh lùng lại vô tình, thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người, làm cho người ta không dám đối mặt. Cho dù là đại nam nhân, nhìn thấy đôi mắt lạnh, không khỏi mồ hôi ròng ròng, tâm hư khiếp đảm.

” Bên ngoài có vị tiểu thư Tổng Thanh Linh muốn gặp ngài.....” Thấy mi Lạc Mộ Thiên khẽ nhếch, Vương Thế Lô vội giải thích:” Nàng từng viết vài phong thư, tự xưng là nghĩa nữ của phụ thân Lạc Hoảng Viễn.”

Tổng Thanh Linh đã từng viết quá ba phong thư gửi Lạc Mộ Thiên, nói rõ Lạc Hoảng Viễn biết năm đó là hiểu lầm Mộ Thiên, hiện tại thân thể không được, phải gọi hắn về nhà trọng tụ thiên luân.

Vương Thế Lô cũng vì đã xem qua thư, mới biết được hoá ra Tổng tài đại nhân còn có phụ thân.

Hắn nhắc tới, Lạc Mộ Thiên mới nhớ đến, chẳng qua.....” Ta không có đáp ứng muốn gặp hắn!” Khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, uy nghi bức nhân.

Trong lòng Vương Thế Lô run sợ, đã bảy năm làm thư ký Tổng tài, đối mặt Lạc Mộ Thiên sắc bén khí thế, hắn vẫn không thể không sợ hãi.” Đối phương khổ khổ ai cầu, rất khó cự tuyệt, ừ..... Cho nên..... Ừ.....” Tâm tư rối loạn khiến hắn càng nói không nên lời.

Xong đời, Tổng tài đã bắt đầu biến sắc mặt. Thiên a, ta để làm chi đáp ứng vị tiểu tổng cơ nhuần tâm kia chứ? Cho dù muốn đeo đuổi nàng, cũng phải còn sống mới được!

Vương Thế Lô trong lòng ai oán.

” Ta nghĩ là vị tiểu tổng cơ ầu yếm khổ khổ ai cầu, cho nên nam tính hư vinh nhất thời cao hứng, khiến người vút hết cả lý trí. Có khi đây mới là chân chính lý do ‘rất khó cự tuyệt’ đi!” Lạc Mộ Thiên hừ nhẹ một tiếng, không tức giận nói:” Này trên thế giới chính là vì có loại bọn nam nhân không có đại não bọn mới có thể bị nữ nhân ngoạn! Được rồi, dù sao hiện tại ta rảnh, miễn cưỡng xem nàng định làm cái gì, giải trí cũng tốt. Mau kêu nữ nhân kia tiến đến!”

” Là!” Vương Thế Lô bị mắng, thiếu chút nữa xấu hổ không dậy nổi, nghe vậy như được ban ân đại xá, chạy nhanh rời khỏi văn phòng, cũng không kịp lau mồ hôi.

Được thư ký Tống tài dẫn đến văn phòng thư, Tống Thanh Linh nhìn tới lui, bộ dạng cẩn thận, không bỏ sót thứ gì.

Nhìn nàng chăm chú quan sát, Lạc Mộ Thiên không khỏi nghĩ thấy buồn cười, liếc mắt quan sát nàng. Đầu tóc chẳng nữ tính chút nào, người mặc áo sơ mi rộng thùng thình, dáng người chẳng ra nam chẳng ra nữ, tay chân gầy teo. Ngoài trừ cặp mắt vô cùng linh động, nàng có điểm nào giống nữ nhân? Một hán còn tưởng nàng xinh đẹp ra sao! Sách, giữa thanh thiên bạch nhật cần nàng một ngum còn thấy ghê....

” Làm gì quý gì? Tưởng làm tặc sao chứ?” Hán đột ngột mở miệng, khí thế khí bức nhân, đến trước mặt, lạnh lùng giương mắt nhìn nàng.

” Oa—” Nàng hoảng sợ, lùi lại vài bước. Mắt liếc nhìn, nhất htofi kinh ngạc. Khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân, hơi thở nam tính dương cương khiến đôi mắt nàng không thể di dời, miệng cũng không thể nói một lời. Bốn mắt nhìn nhau, nàng không thốt nên lời, đầu không còn khả năng suy nghĩ điều gì. Trên đời sao có một đôi mắt như vậy?

Đôi mắt thâm thúy, sâu thẳm khiến người ta mê đắm. Nhưng ẩn chứa nỗi nguy hiểm khôn cùng, làm người ta không rét mà run.

Nàng trừng mắt nhìn hán, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu—

” Xuẩn nữ nhân, muốn ngăn người thời tới nơi khác, đừng ở trong này, chướng mắt. ” Hán không kiên nhẫn mắng, mắt lạnh bắn ra hàng vạn đạo hàn băng.

Tống Thanh Linh chấn động, lập tức hồi thần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên. Ngu ngốc! Mình đến để nói chuyện. Mê gái! CDws như chưa từng thấy nam nhân bao giờ vậy, trừng mắt để nhìn, nước miếng châu ròng ròng!

Nàng thanh thanh yết hầu, thanh âm có chút run rẩy nói:” Thực xin lỗi, tôi không cố ý, tôi..... Tôi chỉ là chưa từng thấy qua..... Đây, a, tôi theo chưa thấy qua văn phòng nào lớn như vậy, cho nên..... Ân, , tôi là Tống Thanh Linh!” Thiên a, hán thật đáng sợ, khó trách nam thư kí vừa rồi chạy như bay ra khỏi văn phòng, còn dặn nàng phải cẩn thận một chút.

” Có lá gan nhìn ta chảy nước miếng, mà lại không có can đảm thừa nhận. Văn phòng hoàng tráng? Chuyện ma quỷ! Nữ nhân vốn không thành thật. Có chuyện gì nói mau, còn không thì biến! Ta không thời gian nghe người lải nhải.”

Tống Thanh Linh bị mắng, đỏ mặt xấu hổ, hận không tìm được một cái động ngay bây giờ để trốn. Nào biết nam nhân vừa mở lời, lập tức vào ngay trọng điểm, hại đầu óc nàng không kịp thời phản ứng. Chẳng qua, cũng tốt, làm nàng thở dài nhẹ nhõm.

Hán chỉnh nàng xong, nàng sợ thổ hồn hển, không thể mở miệng cất lời. Mất mấy ngày suy nghĩ mới nghĩ được một đoạn ‘diễn văn’, nhưng giờ phút này, nàng—

” Bệnh tim cha nuôi tái phát, bác sĩ đã nói nếu không chú ý điều dưỡng, ít làm việc. Cha tùy thời có thể.... Đây là bệnh án.”

Nàng đưa bệnh án cho hán, thấy hán hờ hững, không có ý tiếp nhận. Nàng nhất thời bão nổi. Thái độ gì vậy? Nàng giận quá, quên cả sợ hãi, tiến lên kéo tay hán, ấn bệnh án trước ngực nam nhân. ” Anh là đứa con duy nhất của cha nuôi, cũng là người kế thừa sự nghiệp Lạc gia, vậy mà bây giờ lại trốn tránh trách nhiệm cùng nghĩa vụ.”

Nàng nhấn mạnh ‘duy nhất’, mắt đẹp trừng trừng nhìn hấn, chờ đợi hấn phản ứng. Mọi sự thành bại là ở chính giây phút này, nói nàng không khản trương, thì là gạt người!

Lạc Mộ Thiên nhìn chằm chằm bệnh án trong tay. Ngu ngốc, tùy tiện tìm người làm giả là được, chỉ có cái này thì có thể chứng minh được cái gì cơ chứ? Thân thể lão tử cường kiện,, tiếng hô như sấm, nói hấn bệnh ai tin!?

” Ta nghĩ đến lúc ta bị trục xuất khỏi gia môn, thì tên đã bị xóa khỏi Lạc gia rồi.” Hấn mạn bất kinh tâm nói, muốn nhìn nàng sẽ xử lý thế nào.

Tổng Thanh Linh biến sắc mặt, nhất thời có chút xấu hổ.” Đây..... Ân..... Đây là hiểu lầm, ân..... Cha nuôi đã biết trước kia là hiểu lầm, cho nên..... Ân, tóm lại, ‘Nhân phi thánh hiền’ (Người không phải thánh hiền), làm sao có thể không mắc lỗi? Anh là con, đây là sự thật không thể thay đổi được. Nam tử hán đại trượng phu, sao lại cùng lão nhân gia so đo mấy cái này. Về nhà phụng dưỡng cha mẹ mới là trọng yếu!”

” Ông ta bảo ta cút ta liền cút, hiện muốn ta trở về thì ta liền về sao? Vậy ta không về thì thế nào?”

” Anh là loại người như thế nào mà lại nói ra những lời bất hiếu như vậy? Cha nuôi là cha ruột của anh, là cha ruột ah!” nàng khó thở, tay chỉ thẳng vào mặt Mộ Thiên: ” Anh phong lưu hoa tâm lại sa đọa, vốn là đã không đúng. Cha nuôi lại là cha ruột của anh, quản giáo trách mắng anh cũng là chuyện thường tình. Hơn nữa cha con sao lại có thể như vậy. Anh chỉ vì một chút việc con con mà giận cha đến tận bây giờ?”

” Ngu ngốc! Mấy lời này nói thì dễ! Bị đuổi khỏi nhà cũng không phải là tiểu lão thử nhà cô, cô đương nhiên có thể nói dễ dàng như vậy!” Hấn phiết phiết miệng, không phục nói.

Ngu ngốc? Tiểu lão thử? Cái miệng của hấn cũng thật ác độc!

” Đuổi anh khỏi nhà cũng là vì cha nuôi quá tức giận thôi, cho đến tận giờ cha cũng không là thật tâm muốn làm. Nào biết anh ngoan tâm như vậy, liền đi không thèm quay đầu trở lại. Lão nhân gia cũng đã tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian mới tìm được anh, điều này cũng không đủ để giải thích sao chứ? Chẳng lẽ anh thực lòng muốn cha nuôi phải tự mình đến xin lỗi anh sao? Cha đã lớn tuổi như vậy, lại có bệnh trong người. Anh nhấn tâm làm vậy sao?”

Lạc Hoảng Viễn tính tình quật cường lại ưa sỹ diện, rõ ràng nhớ con trai đến chết được. Ngay cả bản báo cáo điều tra cũng xem đi xem lại đến cả trăm lần, cũng không chịu tự mình đánh điện cho đứa con.

” Hổn trưởng! Làm sai vốn nên nhận sai, lại không đành chuyện gì?”

” Lớn tiếng như vậy làm cái gì? Nếu không anh không phong lưu hoa tâm bị cha nuôi chính mắt nhìn thấy, người sao lại lập tức tin lời kẻ mấu, cho rằng Tỷ Như Hồng thực có đứa nhỏ! Cha nuôi nể tin lời một người, đó cũng là điều không đúng..... Nhưng anh cũng không tốt, anh có hoàn toàn phủ nhận không?”

” Người như thế nào biết ta không có?” Hấn tà nghệ nhìn.

” Cha nuôi nói, từ đầu tới đuôi anh đều là một bộ nhân lang đương tử, cho nên cha nuôi mới càng thêm tin như vậy.” Trước kia cha nuôi nói Lạc Mộ Thiên không có phủ nhận, nàng còn không tin. Làm gì có chuyện như vậy, không tự biện giải cho chính mình. Nagf nghĩ rằng cha nuôi là biện giải cho hấn. Ai ngờ giờ phút này, nhìn hấn ta kiêu ngạo thành tánh như vậy, nàng thật khó mà nghi ngờ. Nam nhân này tuyệt có khả năng làm tức chết người khác! Tính cha nuôi bạo hỏa, dễ nổi nóng, sao chịu nổi đứa con trai luôn là khẩu khí kiêu mạn bất kinh tâm, cùng cái thái độ khiêu khích này?

Nàng suyễn khẩu khí lại tiếp:” Sự tình đã lâu như vậy, cho dù anh có giận cha nuôi chỉ chăm nghe một phía, chẳng chịu tin anh. Anh liền biến mất hơn 10 năm, làm cho cha lo lắng cũng 10 năm, hình phạt này chắc cũng đủ quá rồi chứ? Anh nhìn bệnh án này chứ? Tình hình sức khỏe cha nuôi hiện giờ cũng không thể chịu nổi dày vò.....”

” Đồ nữ nhân không rõ lai lịch như cô lại được lão tử nhận làm con nuôi cũng thật có lòng ah!” Ánh mắt khinh miệt dò xét Tổng Thanh Linh từ trên xuống dưới. Ở bên cạnh lão tử nhiều năm, Lạc Mộ Thiên đương nhiên biết lão nhân sẽ không chủ động phái người tìm đến hấn.” Cô có dụng tâm thuyết phục ta trở về, có cái ý đồ gì? Nói!” Bàn tay nhanh chóng chế trụ cổ nàng (Cảnh tử là cổ đúng không ah:()).....

” Cô con gái nuôi” này cũng thật nhiệt tình! Nàng vội vã thuyết phục hắn trở về là có mục đích gì? Chẳng lẽ nàng muốn diễn cái trò “Ma tước biến Phượng hoàng”?

Chắc, hoàn chương

Híc híc, ta khổ quá ah

Năm này học sinh....

3. Chương 3

” Ngó..... Buông..... Buông ra.....” Tổng Thanh Linh nhất thời né tránh không kịp, cổ bị Mộ Thiên niết chặt, thống khổ giãy dụa, hơi thở dồn dập, hai tay dùng sức cổ giãy ra khỏi bàn tay thép.

Thiên a, cha nuôi tại sao không đề cập đến con trai ông là một tên cuồng sát? Chẳng lẽ nàng ngay từ lúc còn thanh xuân đành phải ngậm ngùi chấm dứt từ tay hắn sao?

Mũi chân nàng không chạm đất, gương miệng hít thở khó khăn, tựa như con cá bị mắc cạn. Hô hấp còn khó khăn, nhân mạo kim tinh (Chắc là chỉ hoa mắt), cảm giác mạng nhỏ sắp mất thì..... Nam nhân rốt cuộc đại phát từ bi, buông lỏng tay.

” Khái..... Khái.....” Cả người nàng mệt mỏi, hai tay ôm cor, ho khan. Khóe mắt nàng ầm ầm nước, khóe mắt liếc nhìn trên bàn có tách cafe, nàng vội vàng đón lấy, uống một hơi cạn sạch. Tuy cafe đen uống thật đắng, nhưng có còn hơn không, ít nhất hiện tại, nàng đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lạc Mộ Thiên khoanh tay, trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh, một chút đồng tình đều không có.

Ghé vào bàn, Tổng Thanh Linh vô lực, mất hết sức, từ đỉnh đầu tới chân cảm thấy một trận mồ hôi. Nàng nghĩ thầm, tên này tuyệt đối là một tên ác ma vô huyết, vô lệ. Về sau, mặc kệ phát sinh bất kỳ tình huống gì, nàng đều phải tránh xa hắn.

” Đừng giả chết, nghĩ ta sẽ buông tha cô!” Hắn hét lớn một tiếng:” Nói mau!”

Nàng trả lời:” Tôi không phải đến..... Một buổi sáng nửa năm trước, đang trên đường giao báo, thấy Lạc bá bá bị ngã ven đường..... Liên gọi xe cấp cứu..... Sau, Lạc bá bá tỉnh lại, ông định cảm tạ..... Biết tôi không có cha mẹ..... Liên..... Nhận tôi làm con gái.....”

” Không có cha mẹ còn nói không có mục đích gì? Chẳng lẽ cô đi ra từ tảng đá?” Hắn vô tình hỏi lại.

Tổng Thanh Linh thở dốc, bốn chữ ‘Lai lịch không rõ’ này như con dao nhọn đâm vào lòng nàng. Nháy mắt, mặt nàng trắng bệch. Đôi mắt bừng bừng lửa giận, nhưng lại vô cùng sáng rọi, khiến người ta không thể liếc mắt dời đi.

Nàng tựa hồ không để ý hết thảy, phản nộ:” Tôi đương nhiên giống anh, đều là do cha mẹ sinh ra. Chỉ là tôi vô duyên, không thể ở cùng cha mẹ mà thôi”

Lạc Mộ Thiên không tự giác được mà lùi bước, hành động của nàng làm hắn kinh ngạc. Cho dù là nam nhân, cũng có ít người dám ở trước mặt hắn mà bày tỏ thái độ. Hắn còn tưởng là nàng là một con chuột nhắt gan đây! Có khi hắn đã chạm phải nỗi đau của nàng thật.

” Anh thì gì cũng có, có cha..... Nhưng lại không biết quý trọng. Thậm chí chỉ vì một câu nói mà bỏ mặc cha già bệnh nặng. Buồn cười chết, đại bổn dân!”

” Tổng Thanh Linh!” Tiếng nói trầm thấp tràn ngập uy nghi. Hắn biết nàng đang tức giận, nhưng cho nàng có tức điên lên thì hắn cũng không cho phép nàng nhục mạ hắn!

” Hết làm cái gì? To giọng thì thắng sao? Đắc ý làm gì? Kêu cái gì kêu? Hồn dân ngu ngốc, đồ lòng dạ vô tâm, anh mới là cái loại chui ra từ đá thì có! Đồ vũ trụ vô địch siêu cấp tự cuồng!” Tổng Thanh Linh

thống khoái mắng một trận cho hả dạ, đã vậy còn trừng Mộ Thiên. Phan một tiếng, đóng cửa rời đi, làm Lạc Mộ Thiên muốn ngăn lại cũng không kịp.

Lạc Mộ Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.....

Tống Thanh Linh lửa giận bùng bùng rời phòng, lập tức nhảy lên " Tiểu cừu" thời trung cổ của nàng, (Xe đạp của chị =") đạp nhanh về Lạc Viên. Nhưng khi vừa nhìn đến cánh cửa Lạc Viên hào hoa cổ điển, trong khoảnh khắc, nàng liền hối hận,lửa giận cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Nàng không nên xúc động như vậy, hôm nay rõ ràng là nàng đi thuyết phục 'lãng tử' về nhà, chẳng phải là đi tìm người phát giận. Sao nàng lại có thể chọc giận Mộ Thiên? Nhưng giờ có nói gì thì cũng đã quá muộn rồi,..... Vạ nhất bị chọc tức, hấn ngoan cố không chịu trở về, vậy..... Cha nuôi làm sao bây giờ?

Nàng sao lại hồ đồ như vậy?Khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên rối rắm. Từ nhr đến lớn Thanh Linh chưa từng cãi n hau với ai, không nghĩ ngay lần đầu tiên lại..... Thiên aaaa, nàng có nên mổ bụng tự sát để tạ lỗi cha nuôi?

" Tiểu thư, sáng nay người không phải đi học sao lại trở về sớm như vậy?"

Tống Thanh Linh vừa xuống khỏi " Tiểu cừu" đang vào tiến ga ra, cúi đầu ử rũ xuyên qua hoa mộc phù sơ viên tử. Vậy mà quản gia Uy bá đã thần xuất xuất hiện bên người nàng.

Quản gia Uy bá hiện ra trời sinh gương mặt hay cười, cùng đôi mắt to. Nếu như m ặc một bộ tay trang màu trắng khăng định không hề là một lão nhân gia lớn tuổi. Ngoài trừ cái Uy bá luôn là một quản gia tận tâm, đã làm việc tại Lạc Viên hơn 30 năm.

" Uy bá....." Nàng nhỏ giọng gọi, hết nhìn trái rồi lại phải, lập tức kéo Uy bá tiến vào lương đình.

" Tiểu thư, người làm saovậy?"

" Cháu..... Cháu vừa đi tìm thiếu gia." Nàng thấp giọng nói.

" Thực sự? Mọi chuyện ra sao? Thiếu gia người....." Giọng nói đầy kinh hỉ, thấy Thanh Linh ghé sát vào thạch bàn, giọng ông uể oải:" Thiếu gia không chịu trở về? Tiểu thư đã nói tình hình sức khỏe của lão gia cho thiếu gia?"

Tống Thanh Linh gật đầu.

Uy bá nhẹ nhàng thở ra:" Tiểu thư người không nên buồn làm gì. Người không thể lập tức thuyết phục được thiếu gia đâu. Trình độ ương ngạnh của thiếu gia cùng lão gia thật không thể so sánh được. Lần này là do lão gia sai, trừ phi chính ngài ấy tự mình gọi thiếu gia trở về, bằng không vô ích. Chẳng qua, hôm nay tiểu thư đi tìm thiếu gia cũng là đã cấp cho thiếu gai một bậc thang rồi. Tính thiếu gia ương ngạnh một chút, nhưng tâm địa thiện lương. Một khi tiểu thư đã nói rõ cho người mọi chuyện, chỉ vài ngày nữa thiếu gia sẽ tự động trở về thôi!"

" Chính là....." Nàng muốn khóc rồi, hai tay không ngừng vung vẩy:" Miệng thiếu gia mấy người thực xấu, làm cháu tức chết đi được, cho nên..... Cho nên liền mắng hấn một trận..... Đầu hấn chắc chắn đang bốc đầy hơi nước à xem, làm sao mà trở về được!!!" (Một hình ảnh ví von về sự tức giận, ta cũng không biết nói sao nữa. Vd như 3 vạch đen vậy)

" Tiểu thư..... Người là nói người cùng thiếu gia..... cãi nhau?" Miệng Uy bá nói rộng ra, lớn tới mức có thể nuốt cả một quả trứng sống.

" Thanh Linh, con nói chính thực sao? Con thực cùng hồn tiểu tử kia cãi nhau?" Lạc Hoàng Viễn chẳng biết khi nào xuất hiện bên cạnh hai người. Ông bất chợt lên tiếng, lập tức dọa hai người bọn họ.

Mặt Tống Thanh Linh lại chuyển sang trắng bệch:" Thực xin lỗi, cha nuôi, con đã lén đến văn phòng....."

" Không quan hệ, cha biết con là có ý tốt, cha không trách con. Chẳng qua cái này không phải là trọng điểm, con mau nói cho cha, con thực cùng hồn tiểu tử kia cãi nha?" Oa, thực không thể tin được, tiểu oa nhi Thanh Linh này thật có gan lớn nha!

" Kỳ thật cũng không hấn là cãi nhau." Càng nói nàng càng cảm thấy mình có điểm quá phận.

” Nga.....” Lạc Hoàng Viễn cùng Uy bá đồng thời cảm thán! Đường tên tiểu tử hỗn đản Mộ Thiên nhiều năm như vậy, ngoại trừ lão tử dám cùng hắn lời qua tiếng lại, chẳng có ai đủ sức cùng hắn đôi co.

Coi sắc mặt oa nhi Thanh Linh tái nhợt, tám phần bị hỗn tiểu tử mắng đến mặt xám mày tro. Lạc Hoàng Viễn định tiến lên an ủi an ủi nàng, lập tức lại bị lời của nàng dọa.

” Khi đó con thực tức giận, hắn căn bản còn không kịp nói cái gì, đã bị con mắng cầu huyết lâm đầu, cho nên không tính là cãi nhau. Chỉ là con nổi điên lên mắng người mà thôi”.

Kỳ thật sống tại cô nhi viện trụ nhiều năm như vậy, mấy lời nói khó nghe như vậy vốn chưa từng có. Không có lai lịch rõ ràng, điều này không phải là điều mà tiểu hài tử có thể quyết định được.

Oa! Chuyện này lại càng khó tin! Quả thực là kỳ tích!

” Hỗn tiểu tử kia lại ngoan ngoãn cho con mắng?” Chẳng lẽ hỗn tiểu tử lẫn lộn bên ngoài mười năm, tính tình lại thay đổi? Không có khả năng nha. Lấy chính mình kinh nghiệm, tiểu tử kia chẳng những cầu không đổi được ăn thì, nếu không làm sao chỉ trong thời gian ngắn mà ‘Hào Kinh tập đoàn’ lại phát triển lớn mạnh như vậy? Khiến cả thế giới phải gọi ‘Hào Kinh bảo toàn’, nghe nói nhân viên được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, phải có học thức, trình độ cao.

” Mắng xong, con liền đóng cửa chạy đi luôn, cho nên..... Cha nuôi, cha đang cao hứng vì lẽ gì? Con thuyết phục bất thành, nói không chừng làm hắn giận điên lên được, nhớ không trở lại.....” Tổng Thanh Linh nhìn cha nuôi nở nụ cười vui vẻ, quả thực không thể hiểu nổi.

” Cáp, con yên tâm, hỗn tiểu tử gian trá狡 hoạt, tính tình quật cường, miệng tiện, quả thực là đại phối đản, ưu điểm duy nhất chính là ân oán rõ ràng. Cho nên hắn không trở lại tuyệt đối là vì muốn cha cúi đầu nhận sai, không quan hệ tới con.”

Nào có ai lại nói con mình như vậy!? Tổng Thanh Linh choáng váng, không biết cha nuôi nói thật, hay đang nói đùa nữa.

” Cha nuôi, một khi đã biết hắn đang đợi cha, sao cha không gọi hắn về!? Có câu: ‘Đại trượng phu biết sai có thể sửa’ (Cái này là ta chém, để nôm na cho nó dễ hiểu). Dù sao cũng là cha hiểu lầm hắn, còn đuổi hắn khỏi nhà, hiện tại cũng nên gọi hắn trở về. Hơn nữa..... Nói thật, đã bị đuổi khỏi nhà, còn có ai dám tự trở lại?”

” Cái này thì con yên tâm, da mặt hỗn tiểu tử kia so với tường còn dày, đạn bắn không thủng. Muốn trở về hay không là do hắn quyết định, không liên quan đến sỹ diện.”

” Cha nuôi!” Hai cha con này sao vậy? Điều đã rõ mười mươi, còn giận nhau làm cái gì nha? Thế diện có thể ăn được sao? Nó còn quan trọng hơn tình phụ tử?

” Lão gia!” Uy bá cũng không nhịn được, phải xen vào.

” Được rồi được rồi, các người đừng ồn!” Lạc Hoàng Viễn phát tay, lửa cháy tới mông mới chạy lấy người. (Ý chỉ đến lúc gấp gáp mới làm, như vậy có đúng hok ta). Lần này đã nhượng bộ rất lớn rồi nha, tính Lạc Hoàng Viễn luôn nghiêm túc, chẳng qua bởi vì tuổi cao, hơn nữa tại vì việc lỡ đuổi con đi làm ông cũng thay đổi nhiều, ôn hòa một chút. Chẳng qua tính ưa sỹ diện vẫn không đổi.

” Cha con đều là một kiểu, loại: ‘Đạo tử miệng đậu hủ tâm’, (Gần như câu ‘Miệng xà tâm phật’ vậy) tính lại là bá đạo mạnh mẽ. Cho nên mỗi lần đôi co là y như núi lửa bùng nổ, không thể ngăn cản. Kỳ thật lão gia luôn bảo ta sai người sửa sang lại phòng của thiếu gia trong mười năm, chính là để thiếu gia tùy thời trở về mà ở.”

Hiện giờ vẫn còn sớm, Uy bá quyết định sai người quét dọn sạch sẽ lầu ba, nơi ở riêng của thiếu gia. Ông có linh cảm rằng, thiếu gia sẽ trở về thôi, rất nhanh.

Tổng Thanh Linh không có tự tin như Uy bá, chẳng qua..... Nàng thăm cầu nguyện Uy bá đúng.

Ánh hoàng hôn chiếu xuống sườn núi, trải dài khắp Lạc Viên, ánh sáng le lói xuyên thấu qua từng tán cây, bụi hoa làm Lạc Viên mờ ảo, tựa như cung điện thần thánh nơi cổ tích.

Lạc Hoàng Viễn cùng Thanh Linh đang dùng cơm đang dở thì đột nhiên nghe được tiếng nói đầy kinh hãi của quản gia:” Thiếu..... Thiếu gia, người..... Người..... Lão gia, thiếu gia đã trở lại!”

Tiếng của Uy bá vừa truyền đến, khiến hai người tại nhà ăn, kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, vội chạy đi ra.

” Người..... Người trở về làm cái gì?” Lạc Hoàng Viễn rõ ràng là long tâm đại duyệt, nhưng lời vừa nói ra, lại là kiểu dạy người cứng ngắt.

” Xú lão nhân, đây là nhà của ta, ta cao hứng muốn về thì về. Ông quản được ta!” Lạc Mộ Thiên cũng không cam chịu yếu thế, khề hừ một tiếng, lập tức phân phó người đưa hành lý chuyển về phòng. Về mặt cao ngạo đủ để tức chết nhân; Lạc Hoàng Viễn đương nhiên cũng bị tức giận đến bán tử.

” Người... hồn tiểu tử.....”

” Cha nuôi!” Tống Thanh Linh bắt lấy cánh tay Lạc Hoàng Viễn, ngăn cản ông phát hỏa, nhắc nhở:” Việc người trở về mới là quan trọng.”

Đúng vậy! Lạc Hoàng Viễn nhất thời nguôi giận, đưa con chủ động về nhà, dĩ cấp là đã nể mặt ông lắm rồi, điểm ‘nhỏ nhỏ’ vô lễ ấy, ông cũng nên nhin.

Tống Thanh Linh đột nhiên có cảm giác lạnh run, đảo mắt nhìn lại. Ánh mắt Lạc Mộ Thiên bĩ di nhìn nàng chăm chăm. mỗi ánh mắt như một mũi tên sắc nhọn bắn vào vào về một nơi thì đó chính là tay nàng đang nắm: Lạc Hoàng Viễn (Tuyệt: Có mùi dấm thì phải, chua lè). Nàng khiếp sợ, vội buông tay, lùi lại vài bước, cách xa Hoàng Viễn.

Tống Thanh Linh đã biết của ngày hạnh phúc của nàng đã xong.

Vì Lạc Mộ Thiên đã tiếp quản gia nghiệp Lạc thị, Lạc Hoàng Viễn vô sự thân khinh,. Hôm nay cùng lão hữu hội họp, tán gẫu, ngày mai lại leo núi, đánh tiểu bạch cầu,(Đánh golf ak) an nhàn thoải mái, đến thần tiên cũng không bằng ông tiêu điều tự tại.

Vừa tan học trở lại Lạc Viên, Tống Thanh Linh liền nhìn thấy cha nuôi ưu nhân đi tản bộ trong hoa viên. Khí sắc ông hồng nhuận hơn trước nhiều, bộ dạng thần nhiên tự tại, khiến nàng cảm động, càng nghĩ đi tìm Lạc Mộ Thiên là đúng. Tuy mỗi ngày hấn làm khó nàng không ít, nhưng thấy cha nuôi vui như vậy, tất cả cũng đáng giá.

Cùng cha nuôi tán gẫu vài câu, nàng vui vẻ lên lầu sơ tẩy, chuẩn bị ăn bữa tối. Vừa đi lên lầu hai, đột nhiên xuất iện một bóng người dọa nàng kinh ngạc.

” A—” Nàng chưa kịp thét lên, miệng đã bị bịt kín.

Lạc Mộ Thiên che miệng nàng, kéo nàng vào một căn phòng, trách mắng:” Câm miệng, xuân nữ nhân hét lớn như vậy làm gì? Tưởng dọa chết người sao?”

” Anh..... Anh sao lại ở chỗ này?” Hấn không phải đã xuất ngoại sang Nhật Bản một tháng sao?

” Cô có ý kiến gì sao? Đây là nhà của ta, ta không thể ở trong này hay sao?” Dáng người cao lớn, tỏa ra khí thế hùng vĩ, bề ngễ.

Đây là nhà của hấn, hấn tự nhiên có quyền ở trong này, nhưng.....” Ta không phải có ý này, ta là nói..... Là nói.....” Bị ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm, nàng đột nhiên quên ngay điều mình định nói.

” Ngu ngốc!” Ánh mắt khinh thường liếc nhìn nàng, muốn nói gì cũng quên, quả thực ngu ngốc, mà Mộ Thiên, hấn ghét nhất là loại đàn bà không có đầu óc này.

Ánh mắt hấn khinh thường, đâm vào Tống Thanh Linh. Cả người nàng co rụt lại, tự tôn đã bị thương tổn.” Anh..... Anh không phải đi Nhật Bản.....”

” Xuất goại thì sẽ không thể trở về sao chứ?” Ánh mắt bề ngễ làm nàng không chịu nổi, tiếp lời:” Không lẽ cô thừa dịp tôi xuất ngoại làm mấy việc ‘Thâu kê sở cầu’, sợ ta trở về phá hư? Hừ!” Dùng sức nắm mạnh cổ tay nàng, ấn chặt nàng vào tường, hung hăng trừng nàng.

” Ta nghiêm khắc cảnh cáo cô, cô an phận một chút cho ta. Đừng mơ tưởng làm cái gì, nếu không ta tuyệt đối không buông tha cô. Nhớ rõ chưa?”

” Ai nha, đau quá! Đầu anh có tật xấu gì sao? Bị bệnh ngược đãi? Vì sao hơi một chút là ‘Ngưng thần nghi quý’, nói ta vọng tưởng cái gì? Anh có chứng cứ không? Cho tới bây giờ, ta không nghĩ muốn mơ tưởng cái gì! Anh không vừa mắt ta ở điểm nào? Buông ta ra!” Cổ tay tiêm tể của nàng sao chịu nổi sức mạnh của hắn chứ, nàng đau đến mức sắc mặt trắng bệch, cổ sức gãy dựa thoát khỏi gọng kìm,. Mà Mộ Thiên lại dùng cả thân người hắn cố giữ chặt lấy, ngăn không cho nàng thoát khỏi.

” Còn muốn gạt ta? Giống như cô cái loại ti tiện nữ nhân, có ai lại không mơ ước một ngày ‘Ma tước biến phượng hoàng’?” Hắn bỗng thở mạnh, chỉ cảm thấy một dòng nhiệt khí từ hạ phúc truyền khắp thân thể, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc bỗng phỉếm hồng.

Tống Thanh Linh cũng phát giác có gì không đúng, cả người cứng đờ, phía dưới bỗng cảm giác đang chạm phải một đoàn hỏa cầu.....

Lạc Mộ Thiên có cảm giác như tay chạm phải lửa bỏng, vội vàng vung ra. Tống Thanh Linh lập tức bị đẩy mạnh, cả người văng ra. May mắn thảm dày, cứu nàng khỏi tình trạng máu chảy đầm đìa., nhưng lực va chạm quá mạnh khiến nàng choáng đầu hoa mắt, cả nửa ngày cũng không đứng dậy được.

” Đừng có giả vờ, sần trải thảm dài như vậy, làm sao ngã chết được.” Hắn khoanh tay không có ý định đỡ nàng.

Tống Thanh Linh không hề động dậy, hai mắt nhắm chặt, mím môi, cố chịu đau đớn.

Dám giả chết? Lạc Mộ Thiên không kiên nhẫn được, nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng dậy:” Ta nói.....” Lời vừa thốt ra liền dừng lại, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng:” Cô..... Thực bị thương?”

Tống Thanh Linh toàn thân hư nhược, cũng không có khí lực mở mắt vậy còn sao đủ sức trả lời!

” Nữ nhân thật đúng là vô dụng, ta bắt quá chỉ là đẩy nhẹ một chút, cô liền thành ra thế này.” Hắn không ngừng trách cứ nàng vô dụng, không nhớ rằng ai đã làm nàng như vậy.

Hắn cứ nhìn nàng, lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, chẳng chút áy náy. Nguyên ý lau mồ hôi đã là vinh hạnh của nàng, hắn không hi vọng áo bị bẩn, đây là áo được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng làm ra.

Tống Thanh Linh cũng chẳng có sức mà trừng hắn, nghỉ ngơi một chút mới đỡ hơn, di chuyển thân mình đứng dậy, nói:” Anh tin cũng tốt, không tin cũng thế. Tóm lại, ta chỉ muốn nói, ta không có ý đồ gì cả, càng không mong ‘Ma tước biến phượng hoàng’.” Nói xong cũng không quay đầu lại, rời đi.

Nhìn thân ảnh yêu đuối như cô kiên cường nàng, mới đây thôi, hắn còn không nhìn ra nàng có ý đồ gì, quả thật nàng che giấu quá tốt hay điều nàng nói là thực..... Ánh mắt Lạc Mộ Thiên có một chút mê hoặc, nhưng lập tức khôi phục sắc bén. Nữ nhân đều là loài động vật hay giả đồ, chịu nhiều giáo huấn như vậy, hắn xem nàng có ý định làm gì tiếp theo đây!

Một bàn đầy cao lương mỹ vị, vậy mà chỉ ăn cơm trắng, ngu ngốc! Lạc Mộ Thiên khinh thường liếc nhìn Tống Thanh Linh, tám phần lại là công thức giảm béo gì gì đó!

Hắn không hiểu, nữ nhân nên là phải bạch bàn phong nhuận, ôn nhu, mập mạp omm mới thoải mái, thích xương cốt tám phần cũng chỉ có cầu. Mà cứng như vậy, ai muốn gối đầu lên một đồng xương xấu? Học người ta giảm cái gì phì? Lãng phí lương thực, nữ nhân quả thực là xuẩn!

Tống Thanh Linh cảm giác được ánh mắt khinh thường của Lạc Mộ Thiên đang nhắm mình phóng tới, làm cả người nàng không được tự nhiên. Nàng cũng không biết làm, tại sao nàng phi thường miễn cảm với ánh mắt hắn. Nàng không rõ lắm, mình làm gì khiến hắn không vừa mắt?

Hôm nay Thanh Linh nghỉ làm, muốn về sớm cùng cha nuôi ăn cơm. Sớm biết rằng Mộ Thiên cũng ở nhà thì nàng cũng chẳng muốn về, đỡ chạm mặt hắn, khỏi phiền.

” Thanh Linh, sao con không gấp thức ăn? Hôm nay chẳng biết sao Uy tẩu lại chuẩn bị nhiều đồ như vậy, bà ấy cũng rõ nhà ta chỉ có ba người ăn thôi mà. Nhiều món lắm, ăn nhiều một chút, để thừa lại khiến Uy tẩu thương tâm, nào!” Lạc Hoàng Viễn cố gắng mời chào, nhìn cả nhà cùng dùng bữa khiến Lạc Hoàng Viễn phi thường thỏa mãn. Về mặt mã ý cười.

Biết rõ đứa con vừa xuất ngoại trở về, ông đặc biệt công đạo bữa tối phải thật linh đình, thế mà còn ‘Khẩu thị tâm phi’, đẩy trách nhiệm cho Uy tẩu! Cái tính trọng sỷ diện Lạc Hoàng Viễn đã ăn sâu vào máu thịt rồi, làm sao dễ dàng tha đổi được!

” Cha nuôi yên tâm đi, con đâu phải tiểu hài tử, muốn ăn gì thì tự gấp là được. Cha đừng để ý một mình con, mà không phải ngày mai cha định đi đánh golf cùng Trương bá bá sao? Cha mới là người cần tắm bộ một chút, ngày mai mới có sức đi xa.”

Nhìn tinh thần cha nuôi càng hưng phấn, nhớ lại dáng hình tiêu tụy ngày xưa, Tống Thanh Linh càng bội phục Lạc Mộ Thiên, nhưng..... Liếc trộm bóng ngwofi lạnh lùng, nàng.....

Nàng vừa ăn cơm, vừa suy nghĩ— Có lẽ nàng nên thuyết phục cha nuôi, cho nàng rời Lạc Viên!

” Đúng rồi, sáng mai cha định cùng lão Trương đi đánh golf, tối nay nên ăn nhiều một chút, ngày mai cho hần thua ‘Hoa rơi nước chảy.’” Trước khi đứa con trở về, chỉ có một mình ông quản lý công ty, bận rộn đến mức không có thời gian để nghỉ, không như mây lão bằng hữu. Họ suốt ngày du sơn ngoạn thủy, đánh golf, đánh bài, trong khi hần cứ sống chết với núi văn kiện!

Cho nên khi được khôi phục tự do, điều ông muốn làm nhất chính là tụ tập cùng lão bằng. Giờ sống trong những ngày ưu nhàn, là điều mà ông luôn cầu mong đi, thậm chí còn muốn hô lớn:” Tự do muôn năm!”

” Kỹ thuật đánh cầu của cha nuôi ngày càng xuất sắc nga~ Ngày mai nhất định sẽ giành thắng lợi vẻ vang.” Tống Thanh Linh cười cổ vũ, cùng Lạc Hoàng Viễn cuộc sống lâu như vậy, tâm tình của ông sao nàng không hiểu rõ?

” Ha ha ha, suy cho cùng, chỉ có Thanh Linh ‘Kim khẩu ngọc ngôn’, ngày mai ta phải thắng lão Trương, cha nuôi nhất định cùng con ăn mừng.” Lạc Hoàng Viễn cười híp mắt. (T: Thế là hết thấy cả tổ quốc luôn)

Hia người tán gẫu thực vui vẻ, nhưng trong mắt Lạc Mộ Thiên thì chẳng khsc nào châm lửa giận! Hần bận đến mức không thể ngồi tay, hần không thể mọc thêm sáu cái tay, ba cái đầu! Thế mà lão nhân lại còn phiền não việc đi đánh golf?

Nhìn Tống Thanh Linh vô tội, nhưng trong hần lại như câu cười mỉa: ‘Chân chó!’

” Lão nhân, đại khái là ông đã quên ngày mai là đại lễ Lạc thị một năm một lần đi!” Quét mắt nhìn về phía ông bố vô lương tâm.

” Di, a..... Đây, nhưng ngày mai, ta.....” Lạc Hoàng Viễn như bị tạt gáo nước lạnh, xấu hổ. Thực hiển nhiên, ông quên rồi!

” Chẳng lẽ đến cả việc ai là Chủ tịch công ty, ông cũng quên luôn đi?” Lạc Mộ Thiên không vui, nhắc nhở. Kỳ thật việc phụ thân chỉ có danh là Chủ tịch mà thôi, quyền hành thật không hề có. Hội nghị ngày mai, tham dự hay không cũng không sao, nhưng điều quan trọng là Mộ Thiên không cam tâm chịu trạn một mình. Trong khi lão nhân lại ưu nhàn, thông thả thì hần phải nai lưng đi làm, thật tức chết được!

” Dù sao công ti cũng đã giao cho con, ta cái vị Chủ tịch hữu danh vô thực này đi làm gì?” Lạc Hoàng Viễn thương lượng.

Ông giờ đã quen sống nhàn nhã, ngày mai mà bắt ông đi hội họp, cầm đi chơi thì quả thực chẳng khác gì thua chạy, mất hết mặt mũi!

” Không sao cả?” Lạc Mộ Thiên nhú my, tay cầm khoái tử (Đũa) đập mạnh lên bàn, khiến Lạc Hoàng Viễn cùng Tống Thanh Linh thót tim mà ngất.

” Vậy con ông thì sao? Suốt ngày mệt mỏi chả khác gì con cẩu (Nghĩa thì 狗). (Buổi sáng thì vừa ở Đông Kinh ký hợp đồng, lập tức ra sân bay về Đài Loan xử lý đồng văn kiện chất cao như núi!’ Mộ Thiên nhấn mạnh hai chữ ‘văn kiện’, thế nhưng lão nhân kia lại thông don tự tại, vút cho hần cả một đồng công việc. Đã vậy, còn chẳng chịu giúp hần, thật sự là ‘Thiên lý ở đâu?’ Sớm biết lão vô lương tâm như thế, hần đã chẳng thềm quán!

Nói đến lương tâm, Hoàng Viễn hơi cúi thấp đầu, Mộ Thiên tiếp tục tiến công:” Ta còn chưa được nhĩ ngơi, thế mà ông lại ranh đến mức tùy ý du ngoạn, vút công ty lại cho ta. Lương tâm ông bị chó gặm hay sao?”

(Nguyên văn, mô phật 〇_〇)

” Nhưng..... Cho dù ngày mai ta có tham dự thì như thế nào? Cũng chẳng giúp gì được cả!” Lạc Hoàng Viễn kháng nghị.

” Sao lại không?” Mộ Thiên đột nhiên cười, mmôi bạc khẽ nhếch tạo nên một nụ cười quyến rũ..

” Giúp gì?” Lạc Hoàng Viễn thực không hiểu.

Mà Tống Thanh Linh cũng hìn chăm chăm Lạc Mộ Thiên.

” Ít nhất lời ông chịu khổ cùng, ta cũng coi như được an ủi chút ít!” Vừa nói, hắn vừa gấp miếng thịt đưa lên miệng, nhắm nháp.

” Người.....”

Lạc Hoàng Viễn nhảy dựng lên, Tống Thanh Linh cùng Uy quan gia đứng bên, thấy tình hình không tốt, vội tiến lên đỡ ông, miễn cho bệnh tim tái phát.

Lạc Mộ Thiên nhìn lão ba lửa giận phừng phừng, chẳng có chút khấn trương, ngược lại còn nội một chỗ xem diễn, khiến Lạc Hoàng Viễn càng bất mãn. Thôi tiểu tử! Lửa giận càng đậm sít, gân xanh nổi rõ.

Tống Thanh Linh cùng quần gia sợ hãi—

” Cha nuôi!”

” Lão gia!”

Sách, kỹ thuật diễn dở như vậy, không có chút tiến bộ nào cả!

Lạc Mộ Thiên vốn nghĩ chẳng thèm quan tâm làm gì, nhưng nhớ lại lời của bác sỹ Trần..... Tránh ‘Lộng giả thành thực’, mà hắn cũng chẳng muốn bị gán tội giết cha nên đành mở miệng:” Cái loại kịch ba xu rẻ tiền này chỉ có lừa đứa trẻ ba tuổi mà thôi, sao gặt được ta! Tính, một lão già lớn tuổi ngu gà gặt trong phòng họp cũng không có gì hay. Cứ nhìn có khi hồng mắt, có đi hay không tùy ông, mấy lời ta nói vừa rồi coi như là tại ta thú lắm.” Nói xong, hắn gấp miếng thịt bỏ vào bát lão ba.

” Tiểu tử ngươi chính là miệng phôi, không tức chết lão tử ngươi không cam lòng tâm.” Lạc Hoàng Viễn cũng thâm hiểu ý tứ, lập tức cười rộ:” Đến đến đến, tiếp tục ăn cơm.”

Tống Thanh Linh ngồi phịch trên ghế, bị cảnh tượng này làm ngốc hồ đồ rồi, chuyện gì xảy ra vậy? Nhìn hai cha con lại cùng ăn cơm như hể không có việc gì xảy ra, nàng nghĩ hay mình nằm mơ? Không hổ là ‘Con nhà ông không giống lông cũng giống cánh’. Sống xa nhau hơn mười năm nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý! (Ta tự hỏi mẹ anh là người như thế nào?)

Cơm không ăn mà ngồi ngốc làm gì nha! Long tâm Lạc Mộ Thiên trừng trừng nhìn Tống Thanh Linh, ngu ngốc!

” Ăn đi nha, Thanh Linh, sao lại chỉ ăn cơm không thôi thế này!” Lạc Hoàng Viễn cũng phát hiện Thanh Linh chỉ ăn cơm không, chỉ một đĩa rau xanh nói:” Đây là món con thích ăn nhất mà, sao cũng không ăn?”

” A..... Nga, được!” Tống Thanh Linh đột nhiên bị chú ý, theo phản xạ đưa tay lên định gấp đồ, nhưng bỗng ngưng bật. Cảm giác có gì đó không đúng, nàng vội vã thu tay nhưng cũng không kịp rồi, Lạc Hoàng Viễn đã thấy.....

” Làm sao vậy, Thanh Linh, tay của con sao run dữ vậy?” Lạc Hoàng Viễn đau lòng hỏi, “ Có phải là bị thương? Mau đưa cha nuôi coi coi”

Nhân tình Lạc Mộ Thiên chợt lóe, là vừa rồi.....

” Không cần, cha nuôi, không có việc gì!” Tống Thanh Linh lập tức kéo ống tay áo. Cho cha xem? Nói giỡn, như vậy thì nàng làm sao giải thích được lý do lại có một vòng tay màu đen?

Nàng cười nhẹ:” Hôm nay con cùng đồng học đánh bóng bàn, đại khái là chơi hăng quá nên tay mới run như vậy. Không có gì đâu cha nuôi, cha mau ăn cơm đi, không cần lo cho con.”

Lạc Mộ Thiên nháy mắt Uy bá, ông lập tức đi tới bên Tống Thanh Linh giúp nàng gấp đồ ăn:” Tiểu thư muốn ăn cái gì, cứ nói cho ta, ta phục vụ!”

” Ách..... Vậy phiền bá bá.” Nàng biết nếu không cho Uy bá phục vụ, cha nuôi luôn luôn đau nàng nhất định sẽ không chịu dùng cơm. Cho nên tốt nhất là nàng nên ăn xong sớm thì tốt hơn.*

4. Chương 4

Tắm xong, Tống Thanh Linh dùng khăn tắm bao lấy thân thể mềm mại nhu mỹ. Nàng nhìn chăm chú cách tay đây ứ thanh, nhìn có chút đáng sợ. Nàng biết da nàng vốn nhạy cảm, so với người thường rất dễ bị thâm tím. Vết thương vốn chẳng đáng lo ngại, tuy nhìn có chút đáng sợ, cho nên..... ” Hi, tắm nước ấm xong thật thoải mái nha~”

Cửa phòng tắm đột nhiên bật mở, hơi nước bốc lên trắng xóa, Tống Thanh Linh mỉm cười đứng giữa màn sương, nhẹ nhàng bước đi, dáng người thanh tân thoát tục, như tiên tử lạc phàm.

Nàng thoát bỏ khăn tắm trùm đầu, mái tóc hơi ẩm, mềm mại đen thùi, làn da hồng nhuận tuyết nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo.

Nàng thở nhẹ, ngược nhìn về phía trước, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Thân ảnh vĩ ngạn- Lạc Mộ Thiên đang đứng dựa tường. Chỗ hắt đứng cách nàng khoảng chừng có năm bước chân. Đôi mắt sắc nhọn khóa chặt trên thân thể nàng, mắt hắt hừng hực lửa, nhìn chăm chú cơ thể àng, đến cánh tay bạch oánh nhuận bằng cơ ngọc. Một cổ lửa nóng quen thuộc xao động nhanh chóng từ hạ phúc truyền khắp cơ thể, hắt lập tức xă định—

Hắt muốn nàng!

” Anh..... Anh sao lại ở đây?” Tống Thanh Linh ngây người, ánh mắt hắt làm nàng nhớ đến mình đang ở trần. Nàng kinh hoàng, lập tức hai tay ôm chặt lấy.. Gương mặt ngượng ngùng ửng đỏ càng kiêu nhược, khiến người ta có cảm giác muốn ôm lấy.

” Bình thường nhìn đáng cô em bé nhỏ, gầy yếu, cứ ngỡ chỉ có tay chân dài (Qua niêm người phương Đông là lưng dài mới đẹp) vậy mà tắm thân suốt ngày áo sơ mi, quần bò nhìn cũng tạm được. Sạch sạch sạch, coi bộ hình như ta đã bỏ qua cái gì.....” Ánh mắt cuồng dã lướt qua thân ảnh kiêu nhược, Lạc Mộ Thiên cảm nhận hạ phúc càng xao động như con ngựa hoang cố thoát cương, làm hắt khó chịu cực kỳ.

Bước đi đến gần àng, vẻ mặt hắt đầy quỷ dị.

Tống Thanh Linh càng kinh hãi, hoàn toàn không biết hắt định làm gì, nhưng trực giác nữ tính mach bo nàng nên lùi lại càng tốt, cách hắt mười vạn tám ngàn dặm.

” Cái gì nhìn được, ta không hiểu anh đang nói cái gì, anh, anh..... Đừng qua đây.” Nàng lão đảo lui về phía sau, cho đến khi lưng chạm nhẹ vào bức tường ẩm ướt. Nàng phát hiện mình đã không còn đường lùi nữa rồi! Hai tay ôm ngực, nàng hét lớn:” Tránh ra, đừng chạm vào ta!”

” Ta lại càng muốn chạm vào em thì thế nào?” Lạc Mộ Thiên đi vào phòng tắm, kéo hai tay àng để trước ngực hắt, đôi môi lướt nhẹ qua bàn tay. Làn da thủy nộn, mềm mại như tơ khiến hắt nhử mi. Ân, so với tưởng tượng lại càng hoạt nộn mềm mại!

” Sao anh có thể như vậy! Ta.....” Cảm xúc như ddienj giạt từ đầu ngón tay truyền khắp tứ chi bạch hải, len lỏi vào thâm tâm khiến tim Tống Thanh Linh đập mạnh, nàng cố phản kháng:” Không cần, anh.....”

Tay hắt nâng cầm nàng.

” Không cần? Ta cho em một cơ hội để ‘Ma tước biến phượng hoàng’, cô em còn không nắm chắc, gia về thanh cao làm gì? Bỏn nữ nhân!” Hắt làm sao có thể chấp nhận chuyện bị người ta từ chối, mặc kệ, hắt nhanh chóng hôn lên đô môi đỏ mọng.

” Không cần!” Tay nhỏ bé lập tức che miệng hắt:” Ta không phải ma tước, cho nên không muốn biến phượng hoàng. Ta thực không cần, xin anh, anh..... Anh đi tìm người khác đi!”

” Không kịp rồi!” Hấn nắm chặt tay nàng, nhanh chóng hôn lên đôi môi mềm mại kia. Nụ hôn cường dã, đầy cường hãn, mạnh mẽ hút lấy vị ngọt của nàng.

Tống Thanh Linh không chống cự được, nàng chỉ cảm thấy như linh hồn của mình bị hấn cuốn hút..... Nàng không thể thở nổi, cơ hồ là dán chặt vào người hấn, một mỗi tựa vào hấn.

Đôi mắt tà ác đánh giá tất cả:” Trong nhà có có sẵn mỹ vị, để làm chi canh ba nửa đêm đi ra ngoài săn thú?”

Nàng thở dốc, cổ ớn định hô hấp, mỹ vị? Nàng là người mà, sao hấn có thể..... Khinh người quá đáng! Nàng tức giận giương mắt, nhìn sâu vào mắt hấn. Đôi mắt hấn nóng cháy, tràn ngập lửa khiến nàng không khỏi kinh ngạc, thở mạnh, cả người bỗng run rẩy...

” Anh, anh, anh..... Không phải anh nói ghét ta sao? Cách đây một lúc, anh còn.....” Tống Thanh Linh biết nàng trong mắt hấn thì cùng lang cẩu, không có gì khác biệt lắm.

” Lúc trước là lúc trước, hiện tại ta thay đổi chủ ý!” Một câu dễ dàng rũ bỏ toàn bộ các hành vi đã làm, bạc môi gợi cảm đắc ý cười:” Cô em rất thành công khiến ta chú ý, ta quyết định..... Tôi muốn em!” (Lúc đầu định để là ‘anh’ nhưng chắc ko nên, để sau khi hai anh chị ấy XXOO đã *long lanh*)

Ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng cổ, tiếp tục du di xuống bả vai. Hấn chợt phát hiện, hấn chỉ vừa nhẹ nhàng chạm vào làn da ngọc phụ liền biến màu đỏ ửng. Rất mắc cảm! Hấn chậm rãi, cười đầy tà mị, ngón tay ái muội càng lướt nhanh xuống dưới..... Tới gần chiếc khăn tắm.

” Anh muốn ta?” Nàng khẽ rên, trừng mắt nhìn hấn, có cảm tưởng trên đầu của hấn đột nhiên dài ra hai sừng (*Giờ tay* Ta biết, là dê mọc sừng (¬_¬))

” Đúng vậy! Tôi muốn em.....” Lạc Mộ Thiên không cần hỏi cũng biết nàng không hề có kinh nghiệm, ăn nàng chỉ sợ hơi phiền, chẳng qua.....

Nàng thanh tân trĩ nộn, là loại người hấn chưa chạm qua bao giờ, trong khoảnh khắc, hấn bỗng thấy hứng thú.

Hấn đắc ý cười khê:” Nhiều năm qua, ta ngoạn nữ nhân không hào phóng nhiệt tình, thì cũng là thành thực vũ mị, lâu lâu cũng thấy chán. Vừa vặn em thanh tân nhã trí ta chưa chạm qua, khiến ta nhất thời hứng thú. Yên tâm, ta vốn dĩ hào phóng, đối xử nữ nhân cũng không ngoại lệ. Chỉ cần em hầu hạ ta thật tốt, tiền tài, trang sức, quần áo cũng không thành vấn đề.” (Ta thật sự rất muốn chém mất tên nói ntn)

Lờ lờ vô sỉ mà hấn cũng có thể nói được sao! Tống Thanh Linh lạnh lùng trừng mắt hấn. Kỳ thật không nên kinh ngạc, nghĩ cha nuôi từng kể, nàng đã sớm biết hấn , có bao nhiêu yêu tà ác, mi lạn mới đúng.

Tức giận khiến nàng quên đi khi Mộ Thiên có bao nhiêu đáng sợ, tay nhỏ dùng sức đẩy hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện đầy chán ghét, nói:” Anh mau tránh ra, tự đại trư, bốn tiểu thư tứ chi kiện toàn, tiền ta sẽ tự mình kiếm a! Ai cần tiền của anh..... Ngô.....” Cái miệng nhỏ nhắn lại bị ngăn.

Lạc Mộ Thiên vốn là thiên chi kiêu tử, muốn cái gì là sẽ có cái đó, nữ nhân cũng như thế. Khí thế trác tuyệt bất phàm, quý khí mê người cùng bề ngoài tuyệt hảo, khiến hấn cho dù có mất đi gia tộc chỗ dựa thì cũng có thể nhờ nữ nhân ăn hương uống lạt.(OMG, anh là giai b**? Thiên ca: Lườm) Mà tung hoành tình trường nhiều năm, hấn chưa từng gặp một người đàn bà nào, không..... Một cô gái nào lại ngốc như nàng!

Lạc Mộ Thiên cuồng dã hôn lên miệng nhỏ nhắn, khiến nàng đầu đến nhú mây, nắm tay đánh lên ngực hấn. Mộ Thiên không để ý, đầu lưỡi cố mở khớp hàm nhưng nàng cứ y y ngô ngô, giấy dựa không chịu há miệng.

Hấn lập tức cởi bỏ khăn tắm trên người, bàn tay nắm một bầu ngực, ra sức khiêu khích. Nàng thở dốc, mắt trừng lớn, mở miệng hét lên thì đầu lưỡi hấn nhanh chóng tiến vào công thành đoạt đất.....

” Không cần! Anh..... Không thể.....” Nàng đẩy đầu hấn ra, hô hấp rối loạn, bầu ngực trắng nõn nà phập phồng, khiến đỉnh hoa càng hồng đỏ mê người khiến hấn chịu không nổi hấp dẫn, cúi đầu nuốt lấy.

Cả người Tống Thanh Linh run lên, thở mạnh một hơi, kịch liệt sung sướng thoáng chốc bao phủ khắp cơ thể, nàng khó khăn rên rĩ:” Anh..... Không thể đối xử với ta như vậy..... A..... Không thể.....” Hai tay nàng ôm lấy đầu hấn, chẳng biết phải đẩy ra hay là phải ôm lấy.

” Không thể? Em muốn ta buông ra?” Hấn thì thầm, vùi đầu vào bộ ngực của nàng thổi khí nóng

Lạc Mộ Thiên như đứa trẻ ra sức mút lấy bầu ngực (*Phụt* Máu mũi *Xỉu lần 1), ma thủ không hề nhàn rỗi, xoa nắn khiêu khích cơ thể nàng. Đôi tay dần đi xuống đùi, ngón tay thuận lợi xuyên vào nơi nữ tính bí mật.....

” Ta..... A..... Không.....” Nàng cắn chặt môi, cố ngăn lại tiếng rên rỉ. Đột nhiên như bị sét đánh, toàn thân run rẩy, cả người run lên, nhanh chóng khép lại chân, nhưng tay Mộ Thiên thành công chen vào giữa hai chân.

” Không cái gì đây? Ân.....” Hấn chậm rãi rút ngón trở, ánh mắt nàng mê mông nghi hoặc, đầu lưỡi ái muội khê liếm, tà ác cười. Thanh âm khe khẽ bên tai khiến đầu óc nàng như chìm trong màn sương mờ đục:” Em ướt quá rồi..... Ta biết em đã chuẩn bị tốt lắm, em cũng muốn.” (Chỗ này bạn dịch thoát nghĩa, chắc không đúng với bản gốc lắm, mong mọi người thông cảm)

Khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc, hồng thắm, nàng xấu hổ đến mức hận không thể tức khắc thổ lộ tới nơi xa tận chân trời góc biển:” Ta..... Không.....” Cái miệng nhỏ nhắn hết mở ra lại, ngập vào khó nói nên lời.

” Đừng khẩu thị tâm phi!” Không vui phiết miệng, Lạc Mộ Thiên rất nhanh bỏ hết bộ quần áo. Khuôn mặt tuần tú càng hồng đỏ, ánh mắt đầy lửa dục vọng. Nàng không ngừng cự tuyệt làm tính nhẫn nại của hấn hoàn toàn biến mất. Mộ Thiên tức giận, thân thể rắn chắc to lớn đè ép cơ thể nàng, cơ hồ đem nàng dán chặt lên tường. Vật nam tính cương cứng cọ xát đóa hoa mềm mại.

Nàng giật mình, hạ thân truyền đến cảm thụ kỳ lạ, tựa hồ khát cầu cái gì.

” Chúng ta..... Không thể..... Anh..... Là anh trai.....” Nàng cực lực cố lấy lại lý trí, bất an vặn vẹo thân thể nhu nộn, mềm mại. Khuôn mặt thống khổ lại vội vàng, thân thể như đứng trong biển lửa, mồ hôi túa ra đầm đìa.

” Cảm ơn! Ta không có em gái như cô, cô cũng không xứng làm em ta, không được gọi ta là anh trai! Là lão nhân hoa mắt, mới nhận cô về làm con gái nuôi, ta không thừa nhận.” Hấn khinh thường mắng, tăng nhanh lực đạo, khiêu khích.

Ba chữ ‘Không tư cách’ này như thấu tâm nàng, khuôn mặt nhỏ nhất thời trắng bệch, vô lực giãy dụa. Đúng rồi! Nàng cười khổ, nàng chẳng qua chỉ là đứa con gái cha mẹ ruồng bỏ, bằng cái gì mà trở thành nữ chủ nhân nhà giàu vọng tộc?

” Nhưng..... Nhưng ta đối anh như anh trai ruột.....” Nàng suy yếu, chống đối lần cuối.

Nhìn dung nhan trắng bệch, Mộ Thiên có chút..... Đau lòng? Nhưng lập tức trấn định lại, hừ! Nàng vốn dĩ không phải là em gái hấn. Loạn luân? Hấn không có hứng!

Vòng cánh tay ngọc qua cổ, hai tay nâng cái mông tròn trịa:” Thì tính sao? Ta cũng không yêu cầu em phải làm vậy. Ta một chút cũng không hi vọng em nhìn ta như với anh trai. Quả thật ta muốn em đem ta trở thành.....” Hạ thân đột nhiên thúc mạnh vào, lập tức hôn lên môi, chặn lại tiếng hét. Vật cứng rắn lập tức xuyên thấu chướng ngại, lập tức tiến vào nơi sâu nhất.....

” Nam nhân của em.”

Một cổ đau đớn xé rách từ hạ thân truyền đến khiến cả người Tống Thanh Linh run rẩy, vô lực kêu khóc:” Nhưng nam nhân bình thường cũng sẽ không đối xử với tanhư vậy.....”

” Cho nên, ta không phải nam nhân bình thường.” Hấn không để ý đầu đầy mồ hôi, thương tiếc hôn đi nước mắt nàng, hai tay mềm nhẹ vuốt ve cơ thể nàng:” Ngoan, lần đầu tiên đều là như vậy, về sau sẽ không đau.”

” Người quả thực so với ác ma còn tà ác!” Nàng nghẹn ngào. Đau đớn hơi giảm bớt, nàng liến tung tay báo thù.

” Ta biết!” Ta càng tà ác hơn nữa! Có khí lực đánh người? Vậy thì..... hấn sẽ không khách khí. Bạc môi gợi cảm cong lên, lặng lẽ trêu chọc.

” Không cần, đau lắm!” Tống Thanh Linh nức nở, tay nhỏ lập tức ôm lấy vai hấn, không cho phép hấn cử động thêm.

Cố gắng lâu như vậy, hiện tại là thời điểm hưởng thụ thành quả , sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho?

” Hừ..... Sẽ không đau, đau cũng đã qua rồi, lại đến.....” Buông hai tay bé nhỏ ra, cố định lại trên tường, hắn chậm rãi rút ra, lại mạnh mẽ đẩy vào.

” A.....” Nàng thét lên, nhưng không bén nhọn như trước nữa.....

Mộ Thiên thở dốc, cảm thấy u huyết nhu nộn bao vây lấy vật đang cương cứng.

” Ác..... Em nhỏ quá..... Còn..... Đau sao?” Hắn cắn răng, cố nhịn cảm giác dục vọng bùng nổ , mồ hôi túa ra. Đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra dịu dàng đến vậy, vốn dĩ hắn chẳng bao giờ chịu để ý đến bạn giường cảm thụ.

Nàng thở hắt ra, bỗng nhiên thấy dễ chịu hơn. Mây cũng giãn ra, nhanh chóng liếc nhìn Mộ Thiên:” Không..... Đau.”

Hoàn hảo, nếu nàng vẫn còn đau, thì hắn cũng đành coi như chưa nghe rõ, năm giây tạm dừng đã là cực hạn. Hắn thân yêu hôn nhẹ nàng mọi cái, hai tay ôm eo nàng, thúc mạnh, mỗi lần đi lên lại càng mãnh liệt va chạm.....

Nàng cắn chặt môi, nhưng không thể cố kìm nén mà rên rỉ. Đùi càng chặt lấy hông hắn, mười ngón tay bấu chặt lấy vai, khiến thân thể hai người càng dính chặt. Khoái cảm càng rung động mãnh liệt, lan khắp cơ thể.....

” A!” Nàng mệt mỏi, ngất đi.

Lạc Mộ Thiên lập tức đỡ lấy cơ thể nàng, ấn nàng sát tường, tiếp tục động thân..... Cho đến khi dục vọng nóng cháy bắn vào cơ thể nàng, hắn mới dừng lại.

Hắn thở dốc, chân run run. Mộ Thiên thấy cả người Thanh Linh ướt đầm mồ hôi, ấn nút. Lập tức nước từ vòi sen chảy ra, bốn phía mịt mù. Mộ Thiên tắm rửa, xóa sạch thân thể đầy mồ hôi.

Hắn không nghĩ tới nàng có thể thỏa mãn hắn như vậy! Cũng có khi, bởi lẽ nàng khiến hắn có một cảm tình chưa có từ trước tới nay, chẳng qua..... Lại hôn nàng một cái, hắn mỉm cười nhún vai, nữ nhân tồn tại vốn là vì để thỏa mãn nam nhân dục vọng. Đối với nữ nhân có thể thỏa mãn hắn, Mộ Thiên luôn luôn rất sủng ái, cho nên hắn tự nhiên cảm thấy tôn trọng nàng.

Tắm qua, Tống Thanh Linh dần dần khôi phục ý thức. Đôi môi sưng mọng, cơ hồ có còn phiem tơ máu. Chớp chớp mê ly thủy mâu, mờ mịt vô tội nhìn Mộ Thiên, nàng tựa hồ không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bộ ngực sữa tuyết trắng mê người phập phồng hít thở, nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt hắn, thanh lượng hắc mâu chuyển thâm.....

Vừa mới tỉnh dậy, Tống Thanh Linh không hề nhớ đến tắm thân trần, chỉ thấy ánh mắt đầy lửa của Mộ Thiên nhìn chằm chằm, toàn thân nàng bỗng nóng lên, nàng kháng nghị:” Anh...” Chưa dứt lời đã bị hắn chặn lại.

Khăn tắm rơi xuống đất, Mộ Thiên một tay thân trọng ôm lấy nàng, nàng cảm thấy mềm nhuyễn như búp bê, sợ đến mức thở mạnh, lập tức vòng tay qua cổ hắn. Nàng sợ ngã, ôm chặt lấy hắn, tránh mất mạng nhỏ.

” Anh..... Anh còn muốn làm cái gì?” Trí nhớ nhanh chóng trở lại, đôi mắt tà ác mà quen thuộc lập tức thu hút mọi sự chú ý của nàng.

” Đều đã qua rồi, em cũng đừng nói mấy lời ngu ngốc làm anh giận.” Mộ Thiên cắn một ngậm lên đôi má mềm mại, Nàng kêu “Ai!” một tiếng, trợn mắt nhìn.

Bạc môi gợi cảm động lòng người nhếch lên tạo thành một nụ cười tà mị, hắn cởi bỏ khăn tắm, vút lên giường. Ga trải giường đỏ sậm càng khiến tấm thân trong suốt, mịn màng. Hai tay nhanh chóng sờ soạng đôi chân, chẳng để ý mình lỏa thể, ánh mắt tham lam hưởng thụ ‘thuộc địa’.

” Anh..... A..... Không biết xấu hổ, không cho xem!” Nàng nhanh chóng vờ lấy chăn, bao quanh thân thể. Bỗng chốc cảm nhận đau đớn toàn thân khiến nàng nhớ lại hình ảnh kích tình lúc trước. Khuôn mặt xinh đẹp dần ửng càng mê người.

Đôi mắt sáng như ngọc lưu li nhìn trái rồi phải, nhưng không dám nhìn thẳng vào thân thể cao lớn.

”Che cái gì! Toàn thân em có nơi nào mà anh không sờ, không hôn qua?” Mộ Thiên thoải mái ngồi xuống, kéo tấm chăn.

Thanh Linh nghe vậy, nhẹ giọng nói:” Anh..... Có thể đáp ứng với em một cái yêu cầu được không?”

Đến đây..... Một cảm xúc chán ghét lan tràn khắp tâm trí Lạc Mộ Thiên, giảm hết nỗi vui thích của hắn. Hắn nghĩ nàng khác biệt, không nghĩ..... Thất vọng nhưng rồi hắn lại nhẹ nhàng thở ra, cũng tốt nếu như vậy thì hắn cũng không có cảm giác ần ần vì hành động ép buộc vừa rồi.

Nữ nhân đều là động vật tham lam lại phụ thiện, dùng thân thể để có thể thỏa mãn được vấn đề vật chất, nhưng nàng muốn cái gì? Quần áo, trang sức...? Nàng làm hắn vô cùng thỏa mãn, vậy thì Mộ Thiên cũng sẽ hào phóng tất cả.

Khóe miệng gợi lên nụ cười đùa cợt hồ độ, ngón trỏ khẽ lướt qua đường cong:” Nói đi, em muốn gì?” Mộ Thiên không nên cảm thấy thất vọng mới đúng, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Như vậy hắn có thể tùy ý đùa cợt trên thân thể nàng.

Hắn không chú ý những biến đổi trên gương mặt nàng, một mình đắm chìm trong suy nghĩ:” Em muốn anh có thể..... quên hết việc này!”

”Quên?” Câu trả lời của nàng thật ngoài những điều hắn dự kiến, khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn không tin tưởng, lặp lại:” Quên việc giường chiếu này sao? Đây là điều em yêu cầu?”

”Đúng vậy, dù sao đối với anh, chuyện này cũng không khó gì, đúng không?” Kỳ thật nàng có khi không nói ra, thì hắn cũng sẽ làm như vậy thôi. Nàng đâu có quên hắn có nhiều nữ nhân như vậy.

”Vì sao? Nói rõ ràng!” Mộ Thiên lạnh lùng yêu cầu, như hồ nước lạnh khiến nàng ửng phỏ không kịp.

Nàng vì sao có thể lạnh lùng với hắn như vậy? Chẳng lẽ nàng ghét hắn rất thô lỗ, làm đau nàng? Hay là vừa rồi nàng không có đạt tới cao trào? Không thể nào!? Hắn đột nhiên cảm thấy nam tính tự tôn đã bị khiêu chiến, điều mà từ trước đến giờ chưa từng có:” Em chê ta vừa rồi quá thô lỗ? Điểm ấy ta có thể lập tức thay đổi, chúng ta.....” Hắn xoay người đề lên người nàng, lập tức dùng hành động chứng minh.

”Không phải!” Hắn kinh hoảng, khinh kêu:” Em không nghĩ muốn cha nuôi biết mà thôi.”

”Anh đã trưởng thành rồi, muốn cùng ai trên giường thì làm, lão nhân làm sao quản được?”

”Cha nuôi không quản được anh, nhưng nếu ông biết chúng ta..... Ông nhất định sẽ thực thất vọng.”

”Vì sao?” Mộ Thiên khó hiểu nói, hoài nghi khắc rõ trên đôi mắt nâu:” Không lẽ, lão ta đối với em.....”

Tổng Thanh Linh lập tức che miệng hắn, không cho hắn có cơ hội nói a những lời vũ nhục cha mình.

”Anh đừng loạn nghĩ, cha nuôi và em chỉ có tình cảm cha con mà thôi. Em biết, em không đủ tư cách, Người không thể miên man suy nghĩ, cha nuôi cùng ta trong lúc đó chỉ có phụ nữ loại tình cảm, cũng biết anh vốn dĩ không tin, nhưng đây là sự thật. Cha nuôi luôn coi em như con ruột.” Thanh Linh khép mắt, tiếp tục:” Anh muốn cùng ai lên giường, dù sao ‘Trời cao, hoàng đế xa’, cha nuôi cũng là ‘Mở một con mắt, đóng một con mắt’ cho qua chuyện. Nhưng nếu biết chuyện của anh và em,..... Ông nhất định sẽ rất đau lòng, chắc sẽ đòi lại công bằng cho em.” Có thể là khách khí, nhưng nói đến mức độ cưng chiều của Viễn Hoàng đối với nàng, ông nhất định sẽ làm như vậy.

Gặp khuôn mặt Lạc Mộ Thiên bỗng trầm xuống, nàng lại nói tiếp:” Em biết anh không nghĩ muốn chịu trách nhiệm cái việc này, hơn nữa em cũng không có ý định đó. Nhưng cha nuôi có lẽ không nghĩ như thế, không chừng chuyện 10 năm trước sẽ lại diễn ra. Nhưng hiện giờ, cha nuôi cũng đã lớn tuổi rồi, sức khỏe cũng không tốt như trước, em cũng không muốn vì em mà khiến cha con anh lại hiểu lầm. Ai biết ông có thể chịu được thêm 10 năm nữa hay không, cho nên..... Quên đi, đều là tốt cho cả hai chúng ta.”

Nhìn đôi mắt chân thành của nàng, trên thương trường, luôn là người có đầu óc sắc bén, Lạc Mộ Thiên rốt cục hoàn toàn tin tưởng nàng không có ý đồ làm mấy chuyện mờ ám gì, thật lòng coi trọng lão nhân. Chẳng qua.....

Một khi nàng đã tự nguyện hy sinh, hắn thật sự không phải khách khí, đúng hay không?

Có tiện nghi mà không chiếm, thật sự không có sắc thái phong lưu bốn công tử hấn.

"Chính là....." Mộ Thiên tà tà cười, bàn tay trên mặt bụng lại bắt đầu du di.

"Chính là?" Nghe được hấn đang do dự, nàng quá tức giận, căn bản không chú ý tới đôi tay quá phận. Người này quả thực vô sỉ, chiếm tiện nghi còn..... Nàng không vui, nói: "Anh có điều kiện?"

"Cũng không tính là điều kiện, anh ta muốn biết, biểu hiện vừa rồi....." Hấn cố áp chế vật nam đang căng cứng, chạm nhẹ dưới thân nàng, ám chỉ: "Cảm tưởng như thế nào, vừa lòng?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng đỏ, nàng ấp úng không nên lời lờ. Mộ Thiên lập tức đắc ý cười to.

Tống Thanh Linh thẹn quá hóa giận, nói: "Sắc trụ, cười cái gì! Không phải đã nói muốn anh quên đi rồi sao? ĐỪNG có cảm tưởng của người ta!"

"Không hấn, lâu ba là thiên hạ của anh. Anh không cho phép, ai dám quấy rầy? Chỉ cần bọn mình cẩn thận một chút....." Nhiệt khí thổi vào tai nàng, khiến Thanh Linh toàn thân chấn động, một cảm giác quen thuộc dưới thân lại khơi lên: "Lão nhân không có khả năng biết chuyện của chúng ta, làm gì phải như vậy? Chúng ta có thể....."

"Không đúng, không thể! Lần này là ngoài ý muốn, tuyệt đối không có lần thứ hai. Bên ngoài có rất nhiều nữ nhân hoan nghênh anh. Anh muốn ai mà chẳng được, không ai dám cản anh. Nhưng chắc chắn không có em. Làm rõ một chút, xin anh đừng trêu chọc em nữa!"

"Em không cần ta!" Mộ Thiên nhú mi, thật sự là một đáp án rung động nha! Hấn cũng không nhớ rõ chính mình từng hỏi qua nàng đồng ý. Cảm giác dưới hạ thân khiến kiên nhẫn của hấn mất sạch. Hấn cúi đầu hôn nàng, không muốn đấu võ mồm nữa. Đợi quá lâu rồi, cơn dục vọng khiến hấn kinh hoàng thất sắc càng mạnh mẽ.

Nàng sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được, hấn nói muốn thì nàng nên chuẩn bị tốt thân thể được tắm rửa sạch sẽ, chờ đợi hấn tùy thời 'Gọi về'.

Chỉ có chuyện hấn không cần nữ nhân, chứ không có nữ nhân không cần hấn!

Ngày mai ta đi thi thử chắc là không có truyện, nếu có thì sẽ là Tổng tài >__

"Thanh Linh!"

Tống Thanh Linh vừa quay đầu lại, thấy Nhạc Hiểu Thần vẫy tay gọi nàng. Nàng cũng vẫy tay, quay đầu nhìn thầy giáo Âu.

Âu Lãm Đức nhìn bộ dạng đáng thương, nhin không được cười thành tiếng. Chỉ gõ nhẹ đầu nàng một cái: "Tác quái!"

"Đau a, thầy!" Tống Thanh Linh ôm đầu, một người vợ đáng thương.

"Tính, hôm nào lại tìm thời gian để thảo luận vậy!"

"Cảm tạ thầy giáo Âu đại ân đại đức!"

Âu Lãm Đức lại gõ nàng một cái rồi mới đi.

Tống Thanh Linh nhu nhu đầu, đi đến gần Nhạc Hiểu Thần đi đến. Nàng lại dùng vẻ mặt ảm đạm: "Lại đánh nát một mảnh tình?"

"Không có biện pháp, lòng mình chỉ có một. Bọn họ cũng rõ mình đã có vị hôn phu, mà còn dám thổ lộ, bị cự tuyệt cũng là đương nhiên." Nhạc Hiểu Thần nhún vai, vô tình nói.

Nhạc Hiểu Thần dáng người nhỏ nhắn, tóc vũ mị, khuôn mặt xinh xắn. Tuy nhiên, vừa vào đại học đã bị nam sinh viên khoa 'Đỉnh' rồi, nhưng những người ái mộ vẫn tiến lên thổ lộ.

"Hoắc Chi Giới đáng giá để cậu buông tha cho cho nhiều thứ như vậy sao?"

”Đương nhiên!” Nhạc Hiểu Thần không chút do dự gật đầu. Vừa nói tới âu yếm Hoắc Chi Giới, mặt nàng phát ra vô số hào quang hạnh phúc không dấu được, mà nàng cũng không muốn che dấu.

”Di, đều đã tan học lâu như vậy, sao cậu vẫn chưa về? Hôm nay không đi hẹn hò sao?”

”Ân, mấy ngày nay Chi Giới xuống Nam Bộ, không ở tại Đài Bắc.” Nói tới đây, nàng đột nhiên vội vàng nói:”Người biết không? Triệu San San nha!”

”Làm cái gì?” Tống Thanh Linh mờ mịt.

”Đương nhiên là làm.....” Cuối cùng một từ ‘tình’, nàng nhỏ giọng.

Tim Tống Thanh Linh nhảy dựng.

Còn chưa hết lời, Nhạc Hiểu Thần lại thở dài nói:”Triệu San San dũng cảm quá, thật khiến người ta hâm mộ!”

”Hâm mộ?”

”Cậu không thấy sao chứ?” Tống Thanh Linh không kịp trả lời, Nhạc Hiểu Thần lập tức lại vỗ đầu:”Tính, mỗi ngày cậu làm việc kiếm tiền mệt chết rồi, sao còn có thời gian để ý mẩu chuyện phong hoa tuyết nguyệt này. Hơn nữa cậu cũng không có bạn trai, đến cả người thầm thích cũng không có. Hối cậu vấn đề là mình không đúng. Chẳng qua.....” Về mặt hưng phấn nhìn Tống Thanh Linh:”Mình sẽ không làm vậy. Chi Giới không phải là loại người tùy tiện, cho nên mình cũng không có ý định làm như vậy.” Dù chỉ là tưởng tượng, nhưng nàng cũng không có dũng khí lớn như thế.

”Chuyện này là Triệu San San tự mình nói?” Thấy Nhạc Hiểu Thần gật đầu, Tống Thanh Linh không khỏi cảm thán:”Nàng thật khiến người ta kinh ngạc.”

”Hi, cậu không thấy những nữ sinh đứng xung quanh nghe nàng kể chuyện đâu. Mắt các nàng đều trừng lớn, còn gương mặt thì, phải nói là cung ma quỷ không khác biệt lắm.”

”Không thể tin được là mọi người...!” Một đồng nữ sinh!? Tống Thanh Linh bất đắc dĩ lắc đầu.

”Này cũng là một loại hiểu biết thôi. Dùng lần đầu trải nghiệm, thậm chí hơn những bài học trong sách giáo khoa nhiều! Nghe nàng kể càng lúc càng thú vị, đến mình cũng phải tò mò.”

Tống Thanh Linh hoảng sợ, khẩn trương nói:”Cậu đừng làm loạn nha, việc này không thể tùy tiện nói giỡn.....”

Nhạc Hiểu Thần cười thành tiếng:”Mình chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi, cậu tưởng là thật sao? Hơn nữa đã làm thì bề ngoài biểu hiện rất rõ, mà mình cũng không mạo hiểm ném thử trái cấm!”

”Nhận rõ được?” Sắc mặt Tống Thanh Linh trắng bệch.

”Ân, San San nói những người có kinh nghiệm đều có thể dễ dàng nhận ra. Chẳng qua nàng vừa vào cửa đã bị mẹ đuổi đánh.” Nhạc Hiểu Thần không phát hiện ra hành động của Tống Thanh Linh có gì đó hơi khác lạ, nàng liếc nhìn đồng hồ:”A, thời gian quá nhanh thật, đã năm giờ rồi. Thanh Linh, tối nay cậu không có đi dạy, có muốn tới nhà mình ăn tối không? Cha mẹ mình rất nhớ cậu đấy!”

”Không được!” Lời vừa thốt ra, nàng nhận thấy khẩu khí không đúng, vội vàng chuyển lời:”Ách..... Thực xin lỗi, mình đã hứa với cha nuôi phải về nhà cùng ăn cơm chiều, cho nên không thể đến nhà cậu được. Hẹn hôm khác được không?”

”Nhưng vì bản báo cáo, không phải gần đây cậu đã đến ở nhờ nhà Tiểu Linh học tỷ sao?” Nhạc Hiểu Thần mở miệng hỏi.

Viết báo cáo là lấy cớ, nguyên nhân chủ yếu là nàng muốn tránh Lạc Mộ Thiên.

Rõ ràng đã cự tuyệt Mộ Thiên, nàng nào có ngờ da mặt hần dày như vậy, liên tiếp mấy ngày, thừa dịp nửa đêm canh ba, đều mò vào phòng nàng. Cho dù nàng đã khóa cửa, hần vẫn có biện pháp đi vào. Điều đáng ghét là chỉ cần Mộ Thiên hôn nàng, mọi ý thức đều như biến mất. Căn bản không có ý chí để kháng cự. Càng giận hần liền tìm mọi cách leo lên giường nàng không tha. Bất đắc dĩ, nàng đành tặng lại chiếc giường cho hần.

Nàng cũng hiểu rõ đạo lý ‘Trốn được trong chốc lát, nhưng không thể trốn được cả đời’. Chẳng qua, nàng tự nhận mình chỉ là một người bình thường, mà Lạc Mộ Thiên lại là một nam nhân ưu tú, được nhiều người để ý tới. Nàng không hợp với hắn. Nói không chừng vài ngày không thấy, Mộ Thiên có lẽ đã tìm được người mới.

” Chính là bởi vì sáng nay cha nuôi đặc biệt gọi ta phải về nhà ăn cơm. Thực xin lỗi! Không có cách nào khác, phiền cậu xin lỗi bác gái giùm mình, hôm nào rảnh mình nhất định sẽ tới.”

” Được rồi!” Nhạc Hiểu Thần vô tình nhún vai:” Mẹ mình cũng biết cậu phải đi làm, hơn nữa kỳ thi cũng sắp đến, không bằng thi xong hẵng tính đi.”

5. Chương 5

Quán cafe sang trọng, thanh nhã, tiếng đàn du dương phiêu động. Hiện giờ, tuy vẫn là giờ hành chính, nhưng vẫn có đến bảy bàn ngồi kín.

Giang Kỳ tao nhã uống cà phê, nhìn mọi người. Kỳ thật nàng cũng không thích uống cái loại nước đen đắng này, nhưng cách thưởng thức thì quả thật vô cùng tao nhã. Đột nhiên, một người đàn ông khí vũ hiên ngang, dẫn theo sau một vài nam nữ bước vào. Lập tức, Giang Kỳ nhìn gắt gao, không rời mắt.

Là hắn, chính là hắn!

Đôi mắt Giang Kỳ tinh lượng, khuôn mặt xinh đẹp vì hưng phấn mà đỏ hồng. Đây mới là một người đàn ông chân chính!

” Thích Lạc Mộ Thiên?”

Thanh âm đột ngột tiến vào ý thức nàng, Giang Kỳ thần sắc một liễm, mặt vì sĩ, ánh mắt tỏa sáng. Chẳng biết khi nào, một gã đàn ông tuổi trung niên đã tiến đến bên cạnh. Quần áo lịch sự, thần thái phong nhã, vừa nhìn đã thấy là người có tài phú, địa vị xã hội khá cao.

” Tiểu thư nhận thức anh ta?”

Mắt Giang Kỳ lóe sáng hào quang, nhẹ nhàng lắc đầu. Nhận thức? Thậm chí đến hắn là ai nàng cũng không rõ nữa.

” Lạc Mộ Thiên có thể nói là cực phẩm, lấy Lạc Mộ Thiên làm mục tiêu, có thể thấy tiểu thư ánh mắt không tồi,....” Nam tử tao nhã ngồi đối diện, ánh mắt dò xét khinh diêu, nhưng không khiến người ta khó chịu. Ngược lại có thể gọi được huy vinh của nữ nhân.

Quả nhiên, Giang Kỳ không tự giác ưỡn ngực. Làm người thượng vi giáo hắn ánh mắt hiện lên kỳ quang,” Nếu muốn hấp dẫn hắn hứng thú.....” Hắn lung lay đầu.

Giang Kỳ lấy tinh trí khuôn mặt vì thiên, tư thái tối vũ mị mê người tư thái, (Nôm na là: Lấy khuôn mặt làm tiêu chuẩn hàng đầu) mỉm cười:” Nhan sắc tôi bình phàm, không đủ để hấp dẫn người khác?” Hắn biết rõ cách nghĩ của đàn ông, hắn cũng là kẻ có điều kiện. Đối với nữ nhân xinh đẹp ôn nhu cũng không thích, phải là xinh đẹp cùng tính cách độc đáo mới làm bọn họ có hứng thú.

” Bình phàm? Không! Tiểu thư rất xinh đẹp, chỉ là không biết cách biểu lộ ra mà thôi... Da, đừng vội vã phủ nhận. Tôi biết có lẽ tiểu thư cũng còn rất nhiều ưu điểm khác, nhưng chẳng lẽ tiểu thư chỉ thấy có nhan sắc là thỏa mãn tất cả sao?”

Nếu không nàng sẽ không vì nhìn Lạc Mộ Thiên mà chảy nước miếng!

Hắn ta tao nhã lấy ra danh thiếp, nở một nụ cười đầy tự tin, lộ ra cường đại khí thế:” Ánh mắt chuyên nghiệp của tôi, tiểu thư chẳng lẽ làm tiểu thư hoài nghi?”

Nữ nhân xinh đẹp giống Giang Kỳ hắn cũng gặp nhiều. Các nàng thấy bản thân xinh đẹp, đều lấy bản thân là quan trọng nhất, tìm mọi cách lợi dụng vẻ đẹp thiên phú để làm giàu. Mà mục tiêu lớn nhất chính là gả cho người có thể mang cho vinh hoa phú quý, ‘Kim quy tề’!

Công ty Thiên Vũ, phụ trách La Thiên Vũ

Giang Kỳ nhìn danh hiệu trên danh thiếp, cảm giác không vừa lòng nháy mắt biến mất, ánh mắt cũng hoan hỉ hơn rất nhiều.

‘Thiên Vũ’ là công ty giải trí người mẫu đứng nhất nhì trong nước. Người mẫu như mây, tại thế giới giải trí cũng rất có tiếng, tuy đối bất đồng với những kẻ tự xưng là người tìm kiếm ngôi sao của mấy công ty vô danh nào đó xuất hiện đầy đường.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, La Thiên thấy lần này chắc chắn sẽ có thu hoạch.

” Luận về tư chất điều kiện, cùng khả năng huấn luyện của công ty, không phải ta tự đại, chẳng những có thể giúp cô thoát thai hoán cốt, (Thay đổi hoàn toàn) thậm chí có thể giúp cô nổi tiếng, kiếm được nhiều tiền. Đến lúc đó, còn sợ không có nam nhân nào lại không đến tìm? Làm chi mà chỉ ngồi một bên ngắm nhìn?”

” Tôi thực có thể?”

” Đương nhiên!” La Thiên Vũ tự tin nói:” Ta nghĩ cô cũng có nghe tiếng về ‘Thiên Vũ’ đi! Công ti không chỉ bồi dưỡng diễn viên, ca sỹ, mà với điều kiện của cô, có thể được đào tạo trở thành người mẫu quảng cáo, chụp ảnh, hay tạp chí..... Chỉ cần trở thành nhân viên công ty chúng ta, là có rất nhiều cơ hội gặp gỡ những người nổi tiếng, hoặc người có chức vị.”

Người nổi tiếng và người có chức vị? Ánh mắt Giang Kỳ sáng ngời, ông ta nói đúng, thử một chút cũng không sao. Dù sao nếu không thích hợp thì cũng có thể từ bỏ. Nàng vươn tay:” Hân hạnh được làm quen, La tiên sinh, ta gọi là Giang Kỳ, liệu ta có thể có vinh hạnh được trở thành nhân viên của công ty sao?”

” Đương nhiên!” Ông ta bắt tay nàng. ” Đây chắc chắn là quyết định sáng suốt nhất của cô.” Hân mỉm cười, đôi mắt lóe lên một tia quỷ dị.

~~” Sao lại thế này? Cha nuôi vì sao thờ dài?” Tống Thanh Linh trộm hỏi quản gia Uy bá.

Tống Thanh Linh vừa tan học trở về, liền nhìn thấy Lạc Hồng Viễn ngồi ở đại sảnh than ngắn thở dài. Hỏi ông, ông liền nói không có việc gì, rồi lại lập tức thở dài. Khẩu thị tâm phi, thật khiến nàng mờ mịt cả đầu óc.

” Còn có thể có nguyên nhân gì khác, nếu không phải là thiếu gia?!” Uy bá cũng than vãn:” Lão gia hôm nay nhận được điện thoại của Trần Hiểu bên thán ‘Tấn Đức’, muốn mời lão gia tham dự đại thọ 60 tuổi.” ([T]: Như kiểu lễ sinh nhật của các bà lão ý .=)

” Cha nuôi không muốn đến sao?” Tống Thanh Linh nhớ rõ Trần Hiểu là bằng hữu của cha nuôi.

” Cũng không hẳn! Lão gia cùng Trần Trọng là bạn tốt mấy chục năm nay, như thế thì sao lại không chịu tham dự? Lão gia sợ xúc cảnh thương tình. Tiểu thư không biết chứ, mấy tháng sau thì lão gia cũng sẽ có đại thọ sáu mươi. Chỉ là ngài ấy cũng muốn giống Trần Hiểu.....” Uy bá lắc đầu.

” Cha nuôi cũng đã sáu mươi tuổi? Đại thọ mừng sáu mươi, thì một buổi tiệc lớn là nên có, nhưng sao lại như thế? Với tài thế Lạc gia, chẳng lẽ không tổ chức nổi?”

” Đương nhiên là thừa sức, nhưng nếu như tiệc mà thiếu gia không tham dự thì tiệc có hoành tráng cỡ nào, nhiều tân khách đến đâu, thì cũng không có gì đáng nói cả.”

” Đại thọ sáu mươi của cha, làm gì có đứa con nào bỏ lỡ?” Tống Thanh Linh vẫn không hiểu.

” Đối người bình thường mà nói, thì đó điều đương nhiên. Nhưng với thiếu gia thì ‘không thể nào.’” Uy bá giải thích:” Mười năm trước, ngài ấy bỏ nhà đi, đương nhiên luôn không tham gia. Mà trong mười năm này, thọ diên của lão gia nếu có thể thì thiếu gia luôn trốn, chạy không có bóng người. Cho dù trên danh nghĩa là vì lão gia, nhưng nếu thiếu gia không có mặt, chức vị chủ nhân bỏ trống thì đã khó lại thêm khó. Nên lão gia không tự chủ được mà cảm thán.”

” Như vậy a.....” Tống Thanh Linh xoa xoa đầu nhỏ, nghĩ thâm, rằng nếu có thể tìm Mộ Thiên nói chuyện. Mà hẳn ta cũng không là người vô lý, mà nếu biết được cha đang lo lắng về đại thọ diên.....

ạc Mộ Thiên nhìn người đã trốn hẳn một tuần-Tống Thanh Linh đang đứng trước cửa phòng hẳn đi qua đi lại. Long tâm đại duyệt, nở một nụ cười tà mị.

Tổng Thanh Linh chỉ cảm thấy trong lòng như có mười lăm cái thủy đĩnh— bảy thượng tám hạ. (Có thể hiểu như đang rất lo lắng)

Nàng thì thảo cổ vũ bản thân, đều là người văn minh cả, muốn thương thuyết với hấn chắc chắn là không thành vấn đề..... Nghĩ đến đây, nàng mới phát hiện bản thân đã bị khóa trên tường, mắt mở trừng trừng, đôi môi lập tức bị che phủ.

Cho đến khi nếm được đôi môi mềm mại ngọt mĩ này, Lạc Mộ Thiên phát hiện bản thân hấn sao nhớ nó da diết. Hóa ra, không phải là vì hấn ‘không được’, mà là tại nữ nhân này đã hấp dẫn hấn. Điều là tại nàng làm vậy, hại hấn tưởng mình bỗng có tật!

Lạc Mộ Thiên buông tay, rồi đột ngột ôm lấy Tổng Thanh Linh, mở cửa đi vào phòng ngủ.

Hành động mạnh mẽ như vậy, lập tức làm Tổng Thanh Linh tỉnh táo lại, nàng biết mình đang trong tình cảnh kham ưu, (Khó xử) gấp đến độ kêu to:” Anh..... Anh định làm gì? Buông em ra!”

” Ta làm cái gì? Chẳng phải em đã sớm rõ?” Đá cửa, khóa lại, hấn lập tức đặt nàng lên giường. Lạc Mộ Thiên cũng nhào xuống, lập tức cơn mưa hôn miên miên mật mật hạ xuống gương mặt nhỏ nhắn.

” Ngô..... Đợi..... Một chút, ngô..... Em có chuyện.....” Nụ hôn như mưa rơi xuống khiến tâm trí nàng dần mơ hồ.....

” Không nghe, em toàn nói những lời vô nghĩa.” Hấn thổi nhiệt khí, thì thầm bên tai nàng, làm cả người nàng run rẩy.

Cứ như vậy, Lạc Mộ Thiên nhanh chóng mà hữu hiệu đưa Thanh Linh rơi vào đáy vực dục vọng nóng bỏng.....

Thở hổn hển trong chốc lát—

” Ta biết em sẽ nhớ ta mà.” Hấn khẽ vuốt đôi vai trắng ngần, cười đắc ý, giọng nói hùng hậu khàn khàn, càng gợi cảm mê người.

Tiếng cười khàn truyền vào lỗ tai, nàng cảm giác như có gì đó uy hiếp, vội vàng xua tay đẩy ra:” Ai thêm nhớ anh? Em..... Em có chuyện cần nói với anh.”

” Nói chuyện? Em ngốc hay sao chứ? Sát phong cảnh! Ở trên giường thì không có chuyện gì khác để làm hay sao mà đòi ‘tán gẫu’?” Hấn mất hứng nhếch miệng, nửa thân trên hơi nâng dậy, ỷ tại đầu giường.

Vừa mới trấn tĩnh, Tổng Thanh Linh lập tức vươn tay tạo khoảng cách. Lạc Mộ Thiên trừng mắt, nhớ tới nàng miễn cưỡng, vì thế vươn tay kéo nàng lại gần, vút ‘khoảng cách’ vô thùng rác.

” Hôm nay, em đến vốn là có chuyện muốn bàn với anh. Nhưng anh quả là một con sắc trư, cứ gặp người là ném lên giường. Còn nói sát phong cảnh, quả thực.....” Tính, nếu cứ cùng anh ta dây dưa như thế thì đến tối cũng chưa xong, mà nàng lại đang có chuyện cần nhờ! Nàng nhẹ giọng nỉ non:” Sắp đến đại thọ sáu mươi của cha nuôi rồi, mà người lại thực hâm mộ tình cảnh gia đình của chúng bạn, cho nên..... Uy bá đang phân vân không biết nên mở thọ diên lần này không? Anh nghĩ sao?”

” Máy việc nhỏ nhặt này tự các người quyết định là được rồi, cần hỏi anh làm gì?” Hấn ôm chầm lấy nàng, cảm thụ nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng.

” Bởi vì hy vọng anh tham gia mà thôi!” Nàng vòng tay qua cổ hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cực lực thuyết phục:” Cha nuôi thật vất vả mới tìm anh trở về, hơn nữa đứa con trai lại là người kiệt xuất vĩ đại. Ông làm sao không muốn đem khoe ra một chút, chẳng lẽ không được? Cho nên.....”

” Không bàn nữa!” Hấn cự tuyệt vô tình, bàn tay thô ráp ôn nhu vỗ về.

Mộ Thiên không thích những loại hành động hư ngụy, giả tạo xã giao như thế này, một đồng người treo đầy vàng bạc lên người, giọng nói, hành động nhỏ nhẹ, lịch sự. Nói mà không hiểu đang nói, nghe vào đều khiến người ta đau đầu, quả thực là lãng phí thời gian. Hấn tình nguyện dùng thời gian thừa này đi xử lý công sự, không chỉ động não, còn có thể kiếm tiền, một công đôi việc. Nếu không quá cần thiết, hấn tận lực sai phái cấp dưới tham gia, mà hấn có đến thì cũng ra đi rất vội vàng.

" Anh..... Hừ!" Thật ngoan cố ác, nàng đã chân chó như vậy, hấn còn trả lại gấp đôi. ([T]: Ở đây có thể hiểu là tỷ ấy xuống nước làm nũng mà ko đc =.=). Nàng tức giận đánh hấn một cái, vai buông thõng, nhụt chí cực kỳ. Nàng đã hy vọng có thể tặng cho cha nuôi một thọ diên thật bất ngờ!

" Em..... Thực hy vọng anh tham gia?" Nhìn nàng trầm xuống, ánh mắt tối đi, đôi môi tuyệt đẹp hạ loan, hấn thật không thoải mái chút nào.

" Đương nhiên, nhưng mà anh đâu có chịu." Ngày đó, lượng tân khách đến chắc chắn là rất lớn, nhưng cứ nghĩ đến cảnh cả buổi tiệc chỉ có nàng cùng cha nuôi đi lại, giao tiếp với mấy vị trong giới doanh nhân ở hội trường, là nàng thấy sợ.

" Anh không phải là không đồng ý, chẳng qua....." Hấn nâng mặt nàng, khoe miệng gợi lên một nụ cười tà khí:" Em có thể thuyết phục anh a!"

" Thuyết phục?" Mờ mịt nhìn đôi mắt thâm thúy mà trần ngập dục vọng, nàng đột nhiên nhận ra, khuôn mặt ửng hồng, rồi nhanh chóng chuyển sang trắng

" Xem ra...em cũng đã biết cách rồi đấy. Đúng vậy!" Hấn ôm lấy nàng, ngã xuống giường, mãnh liệt hôn lấy đôi môi đỏ mọng, hơi thở nóng bỏng thổi qua cái tai mẫn cảm:" Anh muốn em, mà em chỉ việc dùng thân thể để đổi là được. Cái gì anh cũng có thể làm cho em. Được chứ?"

" Vì sao là em?" Cổ nén cảm xúc hỗn loạn, nàng nói ra nghi hoặc lớn nhất:" Em biết anh có vô số người tình, các nàng nhất định hào phóng ([N]: Và ca là người hay ăn quàng), cơ thể quyến rũ, hiểu biết nhiều, đủ để thỏa mãn anh. Em cái gì cũng không có, cái gì cũng không biết, càng không biết cách làm anh thỏa mãn, chỉ là một sinh viên bình thường... Vì sao lại là em?"

" Không vì sao, chỉ bởi vì anh muốn em mà thôi!" Kỳ thật cái vấn đề này hấn cũng không có đáp án. Thấy vẻ mặt nàng không vừa lòng, hấn trầm ngâm một lát, đột nhiên cười lớn:" Bởi vì em là bệnh độc, mà anh lại không cẩn thận, bị trúng độc rồi. Mê luyến em chính là khi anh đang phát sốt mà thôi." ([N]: Có kẻ nào ngốc như ca không. [T] Chịu =.=)

" Bệnh độc!?" Nàng nỉ non. Đúng rồi, bằng không còn có thể là vì cái gì? Không hiểu vì sao lòng bỗng thấy đau đốn, trấn tĩnh lại, gương mặt nhìn nam nhân cao lớn:" Khi nào thì anh khỏi?" Nàng phải đề phòng, chuẩn bị sẵn tâm lý.

" Như thế nào? Anh đáng sợ lắm sao? Cho nên em mới mau chóng bỏ đi như vậy?" Hấn không vui, thân thể cường tráng đề lên, thấy nàng đỏ mặt thở dốc, đau lòng đặt nụ hôn.

" Không....." Những tiếng thở dốc cùng kháng nghị không thể cất nên lời.

Đầu lưỡi nóng rực mau chóng ép nàng hé miệng, hấn nhanh chóng tiến sâu vào. Trong khi nàng kinh ngạc sợ hãi, cái lưỡi dây dưa, cổ nhấm nuốt từng cảm xúc ngọt ngào.

Người nàng run rẩy, hai tay đánh mạnh vào vai hấn, nhưng dù thế nào cũng không thoát khỏi. Khuôn ngực rắn chắc ấy ôm nàng chặt chẽ, không một khe hở. Giờ phút này, hành động mạnh mẽ ấy làm nàng càng hiểu rõ bản thân so với hấn nhu nhược bao nhiêu. Nàng giãy dụa yếu dần, vì những nụ hôn cuồng dã ấy làm thần trí mờ mịt.....

Kích tình mãnh liệt khiến Lạc Mộ Thiên cuồng dưng mạnh lên, che lấp mọi cảm xúc hiện tại, bá đạo xâm chiếm lấy nàng, không để cho nàng cơ hội mà phản kháng. Đầu hàng đi! Một cái thanh âm tại hấn đuổi dần mơ hồ trong đầu quanh quẩn, hữu hiệu tước đi ý chí của nàng

Một khi đã không có đường lui, thì nàng hà tất phải tự làm khổ bản thân? Sao nàng không phóng túng một chút? Không phải có câu 'Người vì hiểu lầm mà kết hợp, người vì nhận thức mà xa cách' sao? Có khi ông trời đã sắp xếp như thế, một khi hấn đã 'hết bệnh' thì cũng nhanh chóng, tiêu sái mà rời đi.

Một khi đã xác định rõ tâm trí, Tống Thanh Linh lấy dũng khí, bàn tay run rẩy ôm lấy khuôn mặt hấn, nhớ lại phương pháp hấn đã dạy, đáp lại nụ hôn. Cái lưỡi nhỏ cũng bắt chước, nhẹ nhàng tiến vào miệng hấn, cùng dây dưa.

Một tác động thực đáng sợ. Nàng đáp lại nụ hôn của hấn lập tức như một hành động châm ngòi, 'oanh' một tiếng, phá hủy mọi khả năng suy nghĩ cùng không chế. Lạc Mộ Thiên hưng phấn gầm nhẹ, thậm chí

còn chưa kịp tách hai chân, đã mãnh liệt thúc mạnh vào. Cái vật cứng rắn ngập sâu vào nơi tư mật, cuồng dã luật động.

Đầu Tống Thanh Linh xoay trái, xoay phải không ngừng, cảm giác ở nơi sâu thẳm trong cơ thể cái vật đàn ông càng trưởng lớn hơn. Lạc Mộ Thiên càng mãnh liệt ra vào, khoái cảm không ngừng truyền khắp cơ thể. Bất tri bất giác, đôi chân ngọc đã ôm lấy hông hắn, thậm chí cơ thể không tự chủ mà cong lên, hai thân thể càng dán sát vào nhau.....

Lạc Mộ Thiên gầm lên, hai tay càng ôm chặt cái mông mềm mại, tiến vào càng sâu, cả người hắn chìm trong khoái cảm mê người, tiến nhập vào mãnh liệt vào nơi tư mật.....

Rốt cục, Tống Thanh Linh không thể chịu được cảm giác hưng phấn quá khích, nàng không ngừng hét lên. Mà Lạc Mộ Thiên cũng đâm mạnh lần cuối, hét lên, cùng Thanh Linh đi đến thiên đường vui thú.....

Thở hổn hển, Lạc Mộ Thiên thỏa mãn nằm xuống ôm chặt nàng vào lòng. Bàn tay lưu luyến, vuốt ve làn da nhẵn mịn...

"Mộ Thiên..." Thanh âm kiều nhược vì sau khi cuồng hoan mà khàn khàn, nàng như con mèo nhỏ rúc dưới tấm thân của hắn.

"Àn?"

"Nhìn bề ngoài...Thì có thể biết được là xử nữ hay không?"

Hắn kỳ quái liếc mắt nhìn nàng, nhưng vẫn trả lời: "Không thể, ngày trước người ta tin là có thể từ vẻ mặt, hay động tác, nói chuyện mà đoán định được đại khái. (Ý của ca ấy là lúc =.) Chẳng qua, xã hội bây giờ khá phóng khoáng, truyền bá tri thức cũng chẳng cấm kỵ gì thậm chí còn thảo luận công khai, mấy cái kiểu nhìn đoán này cũng không đúng nữa."

Hô, hoàn hảo! Vậy thì nàng có thể yên tâm thăm nhà Nhạc Hiểu Thần rồi.

Mà Lạc Mộ Thiên dường như nhớ tới cái gì, hắn ngồi bật dậy xoay người xuống giường.

"Sao..... À!" Vốn tò mò không biết hắn định làm gì, không nghĩ hắn thân trần đi tới đi lui trong phòng ngủ, nàng thấy hoảng vội vã che khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám xem.

"Cơ thể em có chỗ nào anh không xem kỹ chứ, nhưng mà cho tới bây giờ em còn không dám xem thân thể anh. Em thật cần một khóa huấn luyện mới." ([N] Àn, một khóa huấn luyện làm vợ =)]) Lạc Mộ Thiên lắc đầu thở dài, sau đó đưa cho nàng một tấm thẻ tín dụng, một tập chỉ phiếu cùng một chiếc di động mới.

"Cái thẻ tín dụng này cho em, mật mã cũng có trên đó rồi, còn chiếc di động này lúc nào cũng phải mang theo bên người hơn nữa phải luôn mở máy."

"Không cần, em ra ngoài đi làm cũng đủ chi tiêu rồi hơn nữa cha nuôi cũng tạo cho em một chiếc thẻ cho đến giờ em cũng vẫn chưa dùng. Anh không cần phải cho thêm, em chỉ là học sinh không có công việc lớn gì có điện thoại không phải kỳ lạ? Điện thoại công cộng thì đi đâu cũng có căn bản không cần di động." Tống Thanh Linh cứng rắn không chịu lấy.

Vì cha nuôi kiên trì mà cũng là vì muốn ông vui lòng Thanh Linh mới vào ở Lạc Viên. Nhưng nàng nghĩ không nên ỷ vào người khác cả đời cho nên luôn cố gắng đi làm, mà cũng không giống những công việc như trước. Nàng cố gắng duy trì hai việc dạy thêm, có nhiều tiền. Mà nhờ miễn phí tiền ăn ở, tài khoản nàng lập ra trong ngân hàng cũng tăng thêm không ít, khiến ôi lần nghĩ lại đều khiến nàng đắc ý.

Không cần thẻ tín dụng của cha nuôi, trừ phi không muốn chiếm đoạt tiện nghi, mà cũng không ham muốn hư vinh, nàng luôn thích đồng tiền mình tự kiếm lấy, tuy thực vất vả nhưng chính vì vậy mới biết quý trọng thành quả. Là cô nhi, từ nhỏ nàng đã biết bản thân phải cố gắng hơn bất kỳ người nào khác cũng phải kiên cường hơn bất cứ ai, phải vì sự tự lập của bản thân!

Đáng tiếc Lạc Mộ Thiên không có suy nghĩ giống nàng, nào có người chê tiền nhiều?

"Người nào ngốc giống em? Bảo lấy thì cứ lấy, ầm ỹ làm gì? Anh hỏi em có ý kiến gì sao?" Không thích nàng có hành động như thế hắn vươn tay bắt lấy nàng nhanh chóng đặt dưới thân.

” Thề tín dụng là để em không cần đi làm công việc quý quái gì đó! Mỗi ngày làm việc mệt chết người mà chỉ có một chút tiền công, khó trách em gầy quá mức, có khi lộ ra cả đồng xương. Anh thích nữ nhân đầy đặn một chút ôm mới thoải mái! Em đúng là có phúc mà không biết hưởng. Nghe anh nói rõ, mai nghỉ việc luôn đi! Chỉ cần hầu hạ anh, không thì bồi dưỡng bản thân! Điện thoại cũng không phải chỉ mang theo mà thôi nếu anh gọi mà không nghe máy hoặc bận, cẩn thận anh hủy xương em đi uy cầu!” (lọc xương em cho chó ăn) *đã man =.=”*

” Em...” Tống Thanh Linh còn định nói gì đó nhưng bị ngắt lời.

” Nghe rõ không?” Lạc Mộ Thiên quát to, lần đầu tiên gặp một nữ nhân không muốn được kiêu sủng, mà nàng lại là người duy nhất được hưởng ân huệ như vậy, thật là tức chết hần.

” Nghe được, nghe được!” Nàng gật đầu, không dám chần chờ.

” Em ngốc quá, anh nghi ngờ chỉ số IQ của em có đạt 50 hay không?” Miệng không lưu tình trêu chọc, nhưng hai tay lại không an phận, vuốt ve làn da mịn màng hưởng thụ xúc cảm tuyệt mỹ.

Quá mức, nàng là sinh viên trường đại học chính quy đó nha, loại hoài nghi này thực là vũ nhục nghiêm trọng. Mà nàng đành nén dưới đáy lòng không dám thốt ra lời.

Lạc Mộ Thiên lấy tay nâng nửa thân trên, ngón tay vuốt ve ngũ quan xinh đẹp, bạc môi vung lên tạo thành một nụ cười:” Tức giận?”

Vô nghĩa! Tống Thanh Linh trừng hần không mở miệng.

” Được rồi, bởi vì bị mắng mà còn biết tức giận, anh biết IQ của em cũng đạt 50.”

” Anh.....” Vì sợ bản thân quá giận mà dùng tay bóp cổ tên hỗn đản này nàng xoay người lui đến góc giường, không thèm để ý đến hần.

” Yêu, thực tức giận sao? Cũng không thèm để ý đến anh?” Dám không để ý đến ta? Có cá tính! Đáng tiếc...

Hần thích cá tính này của nàng, nhưng nên cấp nàng cái giáo huấn gì đây? Bàn tay nhẹ nhàng lướt qua đôi vai trắng nõn, di chuyển dần qua khe chân.

” Anh định làm cái gì?” Theo phản xạ nàng lập tức khép lại hai chân, ý đồ ngăn chặn dị vật xâm lấn. Quay lại nhìn nàng gương mặt thất sắc:” Không cần!”

” Muốn!” Hần xoay người ngồi trên đùi nàng ngăn chặn mọi phản kháng. Đại chưởng vuốt ve, vỗ về cái mông trắng trẻo đầy đặn, khiến toàn thân Tống Thanh Linh nổi da gà. Ngón tay tà ác xoa nắn nụ hoa (Tự tìm hiểu =.=), rồi đột ngột tiến vào dũng đạo, chậm rãi ra vào:” Em không chịu để ý anh, cũng không muốn cùng anh nói chuyện phiếm mà anh lại đang nhảm chán, đành làm ít chuyện giải khuây vậy.”

Nghe khẩu khí cứ như tất cả đều là lỗi của nàng vậy.

” Không phải vừa mới, mới... Không... Xin anh...” Hai tay Tống Thanh Linh nắm chặt ga giường, hô hấp khó khăn cái miệng nhỏ nhắn hết mở ra lại mím chặt, làm sao có thể cùng hần khắc khẩu? Cơ thể co rút lại, những tưởng rằng khiến Lạc Mộ Thiên không vui, chẳng phải hần nói thích thân hình đầy đặn sao? Nhưng thân thể vì khiêu khích mà lại càng mẫn cảm.

” Xin anh? Em muốn... Anh như thế này sao?” Lạc Mộ Thiên lại tăng thêm một lóng tay, tốc độ trừ sấp càng nhanh, cũng vì cái vật kiên định kia cũng nóng bỏng quá mức không thể chờ được nữa.

” Ngô...” Tay Tống Thanh Linh càng nắm chặt hơn, ngón tay có chút trắng xanh kiểu ngâm, đôi môi đỏ mọng không tự chủ được rên rỉ. Lý trí là muốn Lạc Mộ Thiên buông tha nhưng thân thể lại muốn hần tiếp tục.

” Không phải? Đó là... Như vậy?” Hần rút ngón tay đã sớm ướt át ra, cả hai tay liền buông khỏi hai đùi non mịn, hạ thân thúc mạnh vào khiến Tống Thanh Linh thét lớn. Vật đàn ông nóng bỏng tốc độ ra vào càng mạnh mẽ...

” Em nóng quá!” Hắn rên rỉ, đôi tay ôm lấy cái eo nhỏ, va chạm càng mãnh liệt. Cảm giác nơi tư mật của nàng đang bao phủ, hắn cảm thấy thư sướng như trên thiên đường... Không thể tả thành lời!

Cảm thấy lực va chạm càng lúc càng mạnh mẽ, mãnh liệt, nàng cảm giác thân thể dần co rút, buộc chặt... Thẳng đến khi nàng không nhịn được, mở miệng cầu xin:” Xin anh.....”

Kỳ thật không cần nàng cầu xin, thân thể Lạc Mộ Thiên cũng có nhu cầu giải phóng vì thể tăng nhanh tốc độ...

” A!” Tiếng nam nhân thô ráp cùng tiếng thét của nữ nhân đồng thời vang lên... Khoái cảm nổ mạnh, đem hai người hướng đến thiên đường...

Từ mấy hôm trước Lạc Mộ Thiên đột nhiên tuyên bố muốn ‘quy hoạch’, sửa chữa lại lầu hai, mà chỉ là sửa chữa một bộ phận nhỏ nên những người ở lầu một như Lạc Hoàng Viễn cùng người giúp việc cũng không bị ảnh hưởng. Người duy nhất ‘chịu thiệt’ chỉ có người ở lầu hai là Tống Thanh Linh, cho nên Lạc Mộ Thiên thật ‘miễn cưỡng’ đồng ý cho nàng đến lầu ba ở, phân chia mảnh trời riêng với nàng. Trên danh nghĩa là khách phòng lầu ba, nhưng trên thực tế đương nhiên là ở phòng của hắn rồi ([Kei] BT quá đi, anh lên kế hoạch từ trước rồi >___<)

<><><><><><><><>

Tại cổng trường đại học quốc gia nào đó, hoa khôi Giang Kỳ đang tán dóc cùng mấy đồng học, thấy các bạn đồng lứa tỏ ý ái mộ với mấy nam sinh trong trường Giang Kỳ bắt đầu mất kiên nhẫn. Bởi vì các nàng luôn miệng nói về bạch mã vương tử, (Prince charming) mà cái loại này thì chỉ có đứa trẻ mới nghĩ như thế, không thể chịu được.

Từ khi bước vào ‘Thiên Vũ’, ánh mắt của nàng sớm đã chuyển hướng đến nam nhân có địa vị xã hội, ngoài việc chi tiêu hào phóng ra, cách giao tiếp không đáng bàn mà kỹ thuật trên giường cũng nhất lưu, biết cách thỏa mãn bạn tình. Không giống mấy tên ‘Bạch mã vương tử’ này, bình thường có thể miễn cưỡng nói phong độ phiến phiến, nhưng một khi đã lên giường thì đều thô lỗ như nhau, chỉ có ‘thú tính’, không thú vị, nhạt như nước lã. Điều có lợi duy nhất chính là có thể tiếp nhận những ánh mắt ghen tỵ của mấy người bạn đồng học.

Đang lúc trò chuyện sôi nổi thì một chiếc xe hiệu Ferrari đỗ phịch bên kia đường.

” Oa, đẹp trai quá!” Chúng nữ sinh không nhịn được mà hò reo, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, nước miếng nhanh chóng chảy tràn khỏi miệng.

Chỉ thấy trên xe bước xuống một vị nam tử tôn quý, dáng người thon dài mà cao ngất, ngũ quan khắc sâu tao nhã, mặc trên người quần áo sang trọng, khí thế ngang tàng, đủ biết phi phú tức quý, nếu không phải quý công tử danh gia thì cũng là một vị Giám đốc danh giá.

Di, là hắn— Tống tài tập đoàn Hào Kinh – Lạc Mộ Thiên! Giang Kỳ thiếu chút nữa hét to, sao hắn lại ở chỗ này?

Đến Thiên Vũ còn không quá một tháng Giang Kỳ đã hiểu được Lạc Mộ Thiên bắt phàm, cơ hồ toàn bộ người mẫu tại Thiên Vũ đều có ý với Lạc Mộ Thiên. Chẳng qua, trừ hồng nghệ nhân có tiếng tại công ti mới có khả năng tham dự các yến tiệc cao cấp để có cơ may gặp gỡ thì tuyệt đại đa số nữ nhân chỉ có thể chảy nước miếng nhìn hắn trên bìa tạp chí. Khoảng cách giữa bọn họ như trời và đất, khả năng gặp gỡ lại càng xa vời.

” Thiên a! Nếu hắn có thể làm bạn trai ta dù chỉ một ngày, có chết ta cũng cam tâm.” Triệu San San thì thảo tự nói thanh âm tuy không lớn nhưng đồng học xung quanh đều nghe được.

” Ta cũng là.....” Một đồng học khác cũng có chung ý nghĩ.

Giang Kỳ phục hồi tinh thần, nhìn thấy sắc mặt si mê của các nàng đột nhiên cảm thấy khinh bỉ, không tự giác đỉnh khởi ngạo nhân dáng người, (Không tự giác ưỡn ngực) hừ thanh, bằng các cô cũng xứng!

” Đờng mơ giữa ban ngày!” Một nữ đồng học nói ra tiếng lòng: “Vài phút sau là tan học rồi, người ta lúc này đem xe đứng chờ trước cổng trường hiển nhiên là đã có người. Mà có thể làm khiến một nam tử xuất

sắc như thế chờ đợi, thì làm sao lại có thể là nữ nhân bình thường đây? ‘Ma tước biến phượng hoàng’ chỉ là mấy tình tiết điện ảnh lừa tiền, mọi người nên tỉnh táo lại đi!”

Chúng nữ sinh nghe xong ai thán. Đúng a! Một nam nhân xuất sắc như vậy muốn có được, đúng là si tâm vọng tưởng!

Chấp nhận? Từ trước đến nay, người kiêu ngạo như Giang Kỳ không hề biết đến chữ ‘Thất bại’ bao giờ (Lại thêm một mục thích tự sướng =.=), nhìn dáng hình Lạc Mộ Thiên anh tuấn như thế tâm vốn lạnh, lại dần kích động.

Cơ hội là có thể tạo ra! Nàng mân mân môi đỏ. Nhưng phải làm như thế nào mới có thể khiến hắn chú ý đây?

6. Chương 6

Hello, ở trong này!” Tổng Thanh Linh đứng trước cửa trường, vươn tay trước miệng tạo thành cái loa nho nhỏ, hét lên. Thừa dịp xe cộ không đông, cũng chẳng quan sát đèn đường, nàng lập tức chạy qua.

” Thanh Linh! Em sao..... Không.....” Lạc Mộ Thiên muốn hét lên nhằm ngăn chặn hành vi vượt đèn đỏ, nhưng nàng đã hưng phấn chạy vội đứng trước mặt hắn. Hắn tức giận đến độ có ý tưởng đánh chết nàng:” Bỏn đản! Không phải đã bảo em đứng đợi sao? Chạy loạn làm cái gì? Bỏn đản!”

” Ai yêu, đau quá! Anh đừng lắc mạnh như vậy chứ, em đau quá!”

Tổng Thanh Linh ôm đầu kêu đau: “Thầy giáo đột xuất xin nghỉ phép, không đến dạy, cho nên em mới cùng bạn bè ra cửa hàng cafe đối diện trò chuyện mà thôi!”

“Xứng đáng! Ai dạy em vượt đèn đỏ như vậy?” Hắn bắt vì sở động nói.

“Có làm sao? Đây là trường học, mọi người đi lại đều phải giảm nhẹ tốc độ, mà người đi đường cũng được ưu tiên!”

“Vượt đèn đỏ là vượt đèn đỏ! Em còn cãi?” Lạc Mộ Thiên gõ đầu nàng: “Ở Đài Bắc có mấy người coi đèn giao thông làm trang sức xanh đỏ, mới loạn thất bát tao như thế này.” Càng nói càng tức, hắn nhìn không được lại đánh nàng.

” Ai yêu, em biết sai rồi. Anh tha cho em lần này đi.” Nàng thông minh, cố tình rúc vào lòng hắn cầu xin, hi vọng hắn ‘Đại phát từ bi’ mà tha cho nàng.

” Lần sau còn dám hồ nháo như vậy, anh sẽ cốc mạnh vào cái đầu mơ mơ màng màng!” Lạc Mộ Thiên hừ hừ, mạnh miệng, nhưng động tác ôm nàng ôn nhu bao nhiêu.

Chẳng biết tại sao, hắn càng ngày càng sủng nàng. Nghĩ nếu cái ô tô kia đi nhanh thêm một chút, cái mạng nhỏ này có khi không còn. Tâm tình không tự chủ được khản trương, tay ôm càng chặt.

” Biết!” Nàng hữu khí vô lực trả lời. Bạo quân!

Khóe mắt chạm phải vài học sinh nữ, nhìn vẻ mặt chờ mong của các nàng, Lạc Mộ Thiên không cần nghĩ cũng biết ý định là gì. Hắn chán ghét nhíu mày: “Đi thôi!” Vội vàng nhét Tổng Thanh Linh vào xe (Làm như chị là hành lí ko bằng), nhanh chóng mở xe chạy.

” Tổng Thanh Linh!” Một đồng nữ đồng học nhìn xe đầy hưng phấn.

” Di, giống như có người đang gọi em, anh chờ chút.....” Nàng xoay người, nhìn qua cửa sổ.

” Không được!” Hắn lập tức tăng nhanh tốc độ.

” Anh có hiểu lẽ phép như thế nào không vậy? Đó là bạn học của em, nói không chừng là có việc gì đó!”

” Có việc? đương nhiên có việc!” Hắn vươn tay, gõ mạnh vào đầu nàng:”Bỏn đản, chẳng lẽ em không nhận ra các nàng đang câu dẫn nam nhân của em sao?”

” Câu dẫn? Đồ tự cường tự đại, anh nghĩ mình là Lưu Đức Hoa hay Minh Nhi, để các nàng chảy nước miếng? Các nàng không biết anh, sao lại định làm quen? Di?” Nàng quay đầu, trừng mắt:” Anh vừa rồi phóng điện với bọn họ?”

” Ngu ngốc!” Hấn trợn mắt trừng nàng, nghiêng răng mắng, lập tức dừng xe lại.

” Ai nha, anh lái xe kiểu gì vậy? ” Nếu không phải đã đeo dây an toàn, cái trán nàng suýt nữa có nụ hôn thân mật với kính xe rồi!

” Ăn cơm! Xuống xe!” Hấn nộ khí trùng trùng mở cửa xuống xe, vừa đưa chìa khóa cho nhân viên xong, lập tức kéo tay nàng đi về phía cửa nhà hàng.

Đây là một nhà hàng theo phong cách Nhật Bản, có lẽ là thời gian ăn cơm không còn sớm, tại đây đã chật kín người. Là một nhà hàng cao cấp, tuy nhiên vẫn có không ít người vội vã qua lại.

” Anh làm sao vậy, vì sao đột nhiên tức giận?” Tống Thanh Linh ngơ ngác hỏi, tay bị nắm đau quá, nhưng cũng không dám giãy dụa.

Lạc Mộ Thiên còn chưa trả lời, quản lí nhà hàng đã đi đến:” Hoan nghênh đến, Lạc tiên sinh, chỗ ngài đặt đã được chuẩn bị tốt.” Lạc Mộ Thiên hiển nhiên là khách quen trong đây, quản lý tất nhiên là tự thân đưa hấn đi đến.

Tiến vào phòng, Tống Thanh Linh lập tức tỉnh táo, ngồi đối diện hấn để tránh kiếp gõ thùng đầu. Lạc Mộ Thiên liếc mắt, không nói một từ nhìn phục vụ, ý bảo muốn mang đồ ăn lên. Nhưng cái liếc mắt đầy lạnh lùng này, cũng khiến Tống Thanh Linh kinh ngạc.

Đợi nữ phục vụ đi, hấn bưng chén trà thơm phức lên ngang miệng, nói:” Đi tới!”

Tuy nhiên hấn không chỉ nói rõ là ai, ánh mắt cũng không liếc nàng một cái, nhưng.....

nàng tốt nhất là nên ngồi cạnh hấn thì hơn.

Lạc Mộ Thiên ngồi xếp bằng, (Ngồi bó gối hay sao ak, dù sao thì ăn kiểu Nhật mà =.=) tay đặt trên mặt bàn, chống cằm nghiêng người nhìn thẳng nàng, một bộ khó dăm dăm. Ngón tay thô ráp vuốt ve đôi má mềm mại, cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ khiến nàng tim đập khấn trương, nuốt nước miếng mà không dám né tránh.

” Em nghĩ anh là một nam nhân không có mỵ lực?”

Câu hỏi vừa thốt ra, nàng lập tức biết được nguyên nhân hấn tức giận, vì thế vội vàng nói:

” Mỵ lực của anh có bao nhiêu cường, anh tự rõ chứ. Em nói vậy là vì bạn em chỉ là học sinh mà thôi, ngoại trừ mấy nghệ sỹ, thần tượng thì chính là Bạch mã hoàng tử. Tuy anh rất đẹp trai, có nhiều tài nhưng mà lại là người từng trải ngoài xã hội, tuổi lại chênh lệch nhiều, có khi ngang với mấy ông chú,..... Cho nên em mới..... Em không cố ý.”

Ông chú??? Mấy người lắm tuổi??? Chẳng qua mới kém.....hơn mười tuổi thôi (Có mười tuổi thôi đấy =.=)! Cho tới bây giờ, hấn mới chú ý tới tuổi của bản thân cùng Thanh Linh, giờ mới để ý chênh lệch nhiều như vậy!

” Vậy còn em? Cũng thấy anh như mấy ông già chứ?” Hấn nhìn sâu vào mắt nàng, vô cùng khấn trương.

” Em.....” Đôi mắt đẹp của Tống Thanh Linh chớp chớp, hai má hơi đỏ lên, thần sắc kiêu mị, khiến hấn giật mình.

Nàng quỳ, chân hơi nhô lên dán sát vào người hấn, đôi tay trắng nõn vòng qua cổ, đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm bạc môi:” Anh là nam nhân của em ah~ Không phải lúc này anh vừa nói

” ([Kei]Ak, cừ đi câu dẫn sói. [T] Nàng ak, tiểu bạch thỏ có trắng cỡ nào, sống bên cạnh sắc lang phúc hắc như thế, sớm muộn cũng hóa đen thui)

Lạc Mộ Thiên nuốt khan, nói:” Đừng có ngoạn hỏa!”

Miệng thì nói như vậy, hai tay lập tức vòng quanh thân thể nàng, mặt hướng lên..... Nàng lập tức vươn ngón trỏ, che lại miệng hẳn.

Làm sao vậy? Hẳn mắt hướng nàng dò hỏi.

” Đồ ăn sắp lên!”

Lời nàng vừa dứt, cửa lập tức mở ra.

” Thực xin lỗi, Lạc tiên sinh, có thể đặt đồ ăn sao?”

Tổng Thanh Linh phôi tâm cười cười, nhanh chóng ngồi về thăm của nàng.

” Vào đi!” Lạc Mộ Thiên ảo não liếc mắt, như là đang nói: ‘Chờ lát nữa sẽ cho em biết!’

Tý nữa là việc tý nữa, Tổng Thanh Linh một chút cũng không khẩn trương.

Thanh Linh!”

Chuông kết thúc giờ học vừa rung, đến thầy giáo còn chưa rời khỏi phòng, mấy nữ sinh hôm qua nhìn thấy Lạc Mộ Thiên tới đón Thanh Linh, cũng chính là Triệu San San cùng Giang Kỳ cùng một nhóm nữ sinh đã bao vây quanh Tổng Thanh Linh, ánh mắt mỗi người tỏa sáng, không giấu được hưng phấn.

Tổng Thanh Linh ngẩng đầu nhìn các nàng, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Thấy vẻ mặt bạn học, Tổng Thanh Linh không thể hiểu nổi, mà nàng cũng xem thường mị lực của bản thân!

Tại lớp học, nàng thường bị đồng nữ sinh quy thành ‘người tàng hình’. Bình thường, nếu như có gặp nàng thì bọn họ cũng coi như thấy mà không thấy. Nhưng trước kỳ thi lại là chuyện khác, Tổng Thanh Linh là người có thành tích đứng đầu lớp học, mà vở ghi chép cũng là đầy đủ nhất. Tổng Thanh Linh cũng không để ý, bởi vì tan học, nàng còn một đồng công việc, làm sao còn thời gian tán gẫu cùng bọn họ.

Chính là..... Còn mấy ngày nữa mới đến kỳ hi ak~ Khi nào thì tiếng gọi dầm thờ ơ, lãnh đạm ‘Tổng đồng học’ bỗng biến thành ‘Thanh Linh’ ngọt xót? Nhìn các nàng đang ‘cô gái hoài xuân’, Tổng Thanh Linh đột nhiên nhớ lại lời Mộ Thiên nói trước bữa tối hôm qua, hẳn nói—

” Một khi em đã cho rằng anh đối với mấy bạn học của em không có chút lực hấp dẫn nào, thì anh cũng nói trước. Ngàn vạn lần em đừng có mang mấy nữ lang hám giai này giới thiệu cho anh. Một chút hứng thú, anh cũn không có!!!”

” Nói cái gì vậy? anh cũng quá tự đại đi?! anh thực nghĩ rằng mọi người đều thích anh sao?”

” Mị lực của anh chẳng phân biệt được ranh giới quốc gia, hay vấn đề tuổi tác, chỉ có đồ nữ nhân không có mắt, lại ngu ngốc mới dám khinh thường! Hừ, chờ ngày mai em sẽ biết!”

” Hơn nữa, tuy nhiên anh là nam nhân em. Chẳng qua, đồ ngốc như em này chẳng biết cách từ chối, cho nên thề cho anh, không được đem mấy đứa hám trai này đến làm phiền anh!”

” Thề thì thề, chẳng qua..... Nếu có nửa lời, hắc hắc.....”

” Hắc cái quỷ, bốn nữ nhân!”

” Thanh Linh? Bạn Tổng Thanh Linh!”

Tiếng gọi ồn ào, các nàng đều đã thực không kiên nhẫn, chẳng qua bởi vì có chuyện cần nhờ nàng, tạm thời cũng chỉ có nhin! Mà hành động dị thường này, cũng khiến ấy bạn học khác chú mục.

” A, ách..... Có chuyện gì sao chứ?” Trong nháy mắt, Tổng Thanh Linh lấy lại tinh thần.

” Bọn mình muốn biết, chiều hôm qua, đứng chờ bạn tại cửa trường, cái người đẹp trai dễ nhìn ấy là ai ak? Làm sao mà quen biết?” Tuy là có việc cần nhờ thì mới mở miệng, nhưng khẩu khí khinh thị là thâm căn cố đế, làm sao mà che giấu được.

Mấy cô nàng đương nhiên xem thường Tổng Thanh Linh, chỉ là cô nhi, làm sao có người thân xuất sắc như thế. Hơn nữa, vì thuận tiện cho việc đi làm, nàng thường mặc áo phông, quần bò, chẳng xinh đẹp gì. Căn bản là không đủ mị lực hấp dẫn nam nhân! Mà vị tôn quý nam tử kia, chính là cực phẩm nam nhân ak!

Sở hữu mọi ưu điểm, rõ ràng cùng Tổng Thanh Linh là hai người từ hai thế giới khác nhau, như thế nào có thể..... Ngày hôm qua nhìn hình ảnh xe bọn họ rời đi, con mắt các nàng đều nhanh chóng rơi rời.

Mà mỗi người ở đó cũng rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, trong lòng có chút vui sướng lan tràn. Tổng Thanh Linh là loại ‘Ma tước’ mà có thể trở thành ‘Phượng hoàng’, mà bản thân các nàng có điều kiện tốt hơn Tổng Thanh Linh nhiều, nếu muốn cướp đi, chẳng phải rất dễ dàng?

” Dát..... Ách, buổi chiều hôm qua.....” Xong đời, sớm biết như thế sẽ không đáp ứng Mộ Thiên. Nàng phải làm sao để từ chối mấy người nữ nhân điêu ngoa này ak?

” Đừng giả bộ, chúng ta nhiều người đồng thời nhìn thấy, đừng nghĩ phủ nhận, mau nói một chút đi!”

” Như thế nào? Phát sinh chuyện gì, vì sao lại vây quanh Thanh Linh vậy?”

Phát giác tình hình không đúng, chạy nhanh tiến lên bảo vệ bạn tốt, Nhạc Hiểu Thần lên tiếng hỏi.

Tổng Thanh Linh vừa thấy Nhạc Hiểu Thần tới, tựa như nhìn thấy cứu binh, lập tức thở dài nhẹ nhõm, nháy mắt vô tội nói:” Ngày hôm qua Lạc Mộ Thiên tới đón mình, các nàng nhìn thấy, đại khái là tưởng mình có quen biết gì đó đi!”

” Nguyên lai hần tên là Lạc Mộ Thiên ak!” Vài tiếng nói ‘duyên dáng’ vang lên.....

” Đúng ak, bọn mình chỉ muốn làm quen thôi mà, làm gì mà khấn trương thế? Nói mau, đừng có giấu giếm, không có lợi gì với hai người đâu!” Một nữ sinh chẳng hề khách khí, quát lớn.

Trong lớp, Nhạc Hiểu Thần có danh xưng ‘Hiệp nữ’, mà nàng ghét nhất là lấy lớn khi dễ bé, làm sao chịu nhận được. Sắc mặt nàng trầm xuống.” mấy người què chân, hay là bị câm? Không phải mấy người luôn kêu là nữ nhân thời đại mới phải chủ động sao? Muốn quen với trai đẹp sao không tự mình làm quen, mà phải ép Thanh Linh.”

” Nhạc Hiểu Thần, mày làm gì mà cứ như ăn phải thuốc nổ vậy? Nói gì mà dữ thế? Bọn này chỉ là tò mò, có ác ý gì. Chẳng lẽ Tổng Thanh Linh cùng hần có bí mật gì đó mà bọn này tìm hiểu một chút cũng không được?!”

” Mày.....”

Mắt thấy Nhạc Hiểu Thần giận đến nhảy dựng, Tổng Thanh Linh vội vàng nắm chặt tay nàng, lắc đầu với Nhạc Hiểu Thần. Nói chuyện với mấy nữ nhân kiêu man (Điêu ngoa) như thế, quả là phí sức.

Nhạc Hiểu Thần đương nhiên biết thái độ khiêm nhường của Tổng Thanh Linh, những mấy đứa này có mắt như mù, tự cao tự đại. Nếu cứ dây dưa, thì những lời khó nghe thế nào cũng nói ra được, tuy nàng và Thanh Linh là không sợ, nhưng không muốn nghe nhiều.

” Tên kia gọi là Lạc Mộ Thiên, nếu bọn mày muốn biết tin về hần.....” Khóe mắt liếc nhìn về tạp chí trên bàn nam sinh bên trái, Nhạc Hiểu Thần vội vàng cầm lấy, đưa cho các nàng.” Liền xem tạp chí đi, là danh nhân, tạp chí viết bài tuyệt đối nhiều tin tức hơn Thanh Linh!”

” Thực?” Đám nữ nhân vội vàng tách ra, các nàng thật muốn biết Mộ Thiên là thần thánh phương nào. Nào biết mới mở ra, trang báo là hình ảnh toàn thân Mộ Thiên rạng rỡ lung linh, lập tức đem đến hàng loạt tiếng kinh hô, mà lời tán thưởng càng dạt dào.....

Nhạc Hiểu Thần cùng Tổng Thanh Linh nhìn nhau, lắc đầu. Nhạc Hiểu Thần làm mặt quỷ, mới lạnh lùng nói:” Đừng cướp! Động tác ‘trang nhả’ chút, lau nước miếng đi, cuốn tạp chí này là của bạn nam kia, đừng làm bẩn!”

Giang Kỳ biết rõ Lạc Mộ Thiên là thần thánh phương nào, đương nhiên sẽ không tranh cùng các nàng. Trọng điểm là, nàng muốn biết quan hệ giữa Tổng Thanh Linh cùng Lạc Mộ Thiên, có lẽ có thể lợi dụng..... “Tổng đồng học có quan hệ gì với Lạc Mộ Thiên?”

” Lạc Mộ Thiên là con trai của cha nuôi Thanh Linh, chẳng qua, có lẽ làm bọn mày thất vọng. Lạc Mộ Thiên có mắt nhìn cao thế, nếu được Thanh Linh kiên quyết tránh xa hần. Quan hệ giữa hai người vốn không thân thiết. Mà hôm qua, bọn mày cũng nhìn thấy rồi đấy, hiêu trương (Kiêu ngạo) như vậy, nếu

muốn thân cận, tự mình nghĩ cách làm quen, Thanh Linh không có cách giúp đỡ.” Lạc Mộ Thiên cao ngạo hiêu trương, Nhạc Hiểu Thần xa xa gặp qua một lần, tự nhiên cũng liền ấn tượng khắc sâu.

Nhớ rõ chiều hôm nào đó, Lạc Mộ Thiên cũng đến đón Thanh Linh. Bởi vì thấy giáo cho tan muộn, vậy mà anh ta vội vàng từ cửa chạy vào, chưa gì đã mắng Thanh Linh điếc tai nhức óc. Tiếng hét của anh ta có công lực hơn 50m, khắc sâu vào lòng Nhạc Hiểu Thần. ([T] Aizzz, ta tưởng công phu sư tử hồng là đặc quyền của phái nữ chứ nhỉ?). May lúc ấy đã là chiều muộn, tại cổng không còn học sinh nào khác, nếu không Thanh Linh đã sớm thành danh nhân! Sau lại nàng mới biết con bạo long phun hỏa này là con trai bảo bối của cha nuôi Thanh Linh.

Tổng Thanh Linh đương nhiên cũng không nói gì về quan hệ giữa nàng cùng Lạc Mộ Thiên. Mà chỉ biết sơ về Lạc Mộ Thiên, đến cả những điều cơ bản nhất, cho nên mọi điều về Lạc Mộ Thiên, Nhạc Hiểu Thần đều tìm từ tạp chí.

Bọn Triệu San San nhìn nhìn, tin lời Nhạc Hiểu Thần. Nghĩ đến soái ca hiêu trương kia cùng bộ dạng ôm đầu chạy, sợ như chuột của Tổng Thanh Linh..... Các nàng dùng sức gật đầu, không có nam nhân nào lại hung dữ với bạn gái mình như thế.

Giang Kỳ lại hỏi:” Tao nhớ rõ Tổng đồng học là cô nhi, sao lại có vị cha nuôi có tài thế như thế?”

” Điều này đáng kinh ngạc sao? Trên tạp chí không phải hay viết sao? Mấy danh nhân có tiền, nhàn rỗi thường làm mấy hoạt động từ thiện, chẳng phải sao? Mấy người đó ngoài tiền, còn muốn có danh. Có danh ‘bác ái’, họ thường đến cô nhi viện quyên ít tiền, ngoài trốn thuế, lại có thể mua được ít danh tiếng, ‘Hà nhạc vô vi’, có gì đáng quan tâm?” Nhạc Hiểu Thần không muốn tranh cãi cùng các nàng, nhanh chóng kéo Tổng Thanh Linh rời đi.

Giang Kỳ ngẫm lại cũng có đạo lý, xem ra không thể lợi dụng được con đường này!

Hai người chạy thẳng đến hoa viên mới dừng lại, liếc nhìn nhau rồi thoải mái cười to.

” Hiểu Thần, vừa rồi cảm ơn cậu. Nếu không phải nhờ cậu giải vây, chắc mình sẽ bị tra khảo đến chết!”

” Việc nhỏ! Chẳng qua cậu cũng nên học cách kiên cường một chút, đừng chỉ dùng cách nói chuyện. Mấy nữ nhân này toàn là kiểu ‘Khi thiện sợ ác’, chieh biết mạnh miệng. Căn bản chẳng có gì đáng sợ cả.”

” Ai quan tâm đến các nàng!” Tổng Thanh Linh nhún vai. Nàng vốn giản dị, hai năm học chung, mà số lần trò chuyện với mọi người cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng việc xảy ra hôm nay, vẫn còn lẩn quẩn trong lòng nàng đây!

Nhạc Hiểu Thần chỉ có thể lắc đầu, đối với thái độ hành xử của Tổng Thanh Linh, nàng đã khuyên không ít lần, nhưng vô dụng!

” Mà gần đây cậu đang làm việc gì? Đến giờ học cũng không thấy đâu, vui chơi nhiều quá nhỉ?” Tổng Thanh Linh quan tâm hỏi. Mà từ khi bị cấm đi làm thêm, nàng lại có rất nhiều thời gian rảnh, ban ngày trừ phi Lạc Mộ Thiên đã dẫn ỏ trước, nếu không thì nàng đều đến làm quản lý thư viện trường. Bởi vì thừa thời gian, lên năm hai cao học sau, Tổng Thanh Linh thậm chí còn học thêm ngành hai, nên càng bận rộn.

” Mà cậu cũng gầy quá, sắc mặt thật xấu. Có phải là có tâm sự? Tuy mình không thể giúp nhiều, nhưng nếu như có thể chia sẻ ra ngoài cũng tốt, đừng giấu ở trong lòng. Nếu mình có thể giúp được, mình nhất định cố gắng!”

” Mình.....” Nhạc Hiểu Thần không tự giác ôm má, quả nhiên gầy thật nhiều, cảm giác cũng không nhu nộn như trước nữa, nhưng..... Ánh mắt lóe sáng:” Gầy mới tốt, mình đang giảm cân, không phí. Sắc mặt xấu thì không thể tránh được, chờ một thời gian, khi mình đạt được mục tiêu đề ra thì sẽ trở lại như cũ thôi, không có gì đâu, đừng lo lắng.”

” Cậu sao lại ganh giảm cân với người ta ak. Cậu cũng không với.” Tổng Thanh Linh trừng mắt, nàng nghĩ đã xảy ra chuyện gì lớn..... Giảm béo!? Sao nàng lại không nghĩ đến lý do này!?

” Như thế nào lại không thể? Mình nghĩ nếu mình gầy một chút mới càng hoàn mỹ đi!” Nhạc Hiểu Thần khoa trương nói:” Thệt trên cánh tay nếu ít đi một chút.....”

Tống Thanh Linh có ngốc mới tin lời của nàng, trừng mắt nói:” Trước kia cậu cứ nghe thấy có người nào đó giảm cân, có thể mở miệng mắng người đang tự ngược đãi bản thân. Thế mà bây giờ lại học tập người khác tự ngược đời!”

” Lúc ấy không hiểu cách làm đẹp, nhưng giờ thì bắt đồng, nên mình.....” Nhạc Hiểu Thần còn chưa nói xong đã bị cắt đứt.

” Tống Thanh Linh!”

Tống Thanh Linh cùng Nhạc Hiểu Thần nghe tiếng gọi đồng thời quay đầu lại. Nguyên lai là một vị để nhìn khóa trên.” Có việc sao chứ?”

” Âu trợ giáo vừa vào phòng học tìm bạn, hình như có việc gì đó.”

” Biết, mình sẽ vào văn phòng hỏi xem, cảm ơn! Hẹn gặp lại!”

Tống Thanh Linh lại quay đầu nhìn Nhạc Hiểu Thần, nàng nhanh miệng nói:” Di, lại là Âu trợ giáo? Rốt cuộc là có việc gì? Mau đi đi. Vị lãnh khốc soái ca dạo này hay tìm gặp cậu, chắc không phải là có ý tứ gì, đúng không? Cẩn thận ác, đừng nói mình không cảnh cáo cậu, hần là toàn hệ..... Ác, không, nên là thần tượng kiêm, người trong mộng khuê phòng của nữ sinh toàn trường. Cậu đừng nghĩ là có thể một mình độc chiếm anh ta, nếu không sẽ bị người ta trừng chết, cũng có khi bị chết ngạt trong nước miếng đó nha!”

” Nhạc Hiểu Thần, cậu..... Cậu đang nói bậy bạ gì đó?” Tống Thanh Linh kinh ngạc, gương mặt trắng nõn đỏ hồng. quan hệ giữa nàng và Âu trợ giáo thực đơn thuần chẳng qua.” Âu trợ giáo chỉ cũng mình thảo luận báo cáo. Mà cậu đừng nói hươu nói vượn, vạn nhất người ta có bạn gái, không phải thực xấu hổ sao chứ? Ta.....”

Đặc biệt là nếu làm tên ác ma Lạc Mộ Thiên kia nghe được, bất luận thiệt giả nàng sẽ không có một ngày bình yên. Có một lần, nàng chỉ cười nói cùng một nam sinh vài câu, hần liền ‘Nghiêm hình bức cung’, làm hôm sau nàng suýt chút nữa không đi học được.

” Không có là không có, nhìn cậu hoảng chưa kìa!”. Nhạc Hiểu Thần trợn trắng mắt, an ủi:” Mình nói giỡn mà, đừng lo lắng thế. Hơn nữa Âu trợ giáo cũng không có bạn gái, không có gì phải xấu hổ. Thôi, dù sao cũng có việc, cậu mau đi đi!” Nàng biết ‘cục cứng ngoan ngoan’-Thanh Linh luôn rất lo lắng việc học. Trừ kiến thức học trên lớp, nàng cũng muốn có được thành tích tốt để có có học bổng.

” Chính là, cậu.....” Nàng thật vất vả mới gặp được Hiểu Thần.

” Mình không có việc gì, giảm béo cũng không có gì đáng lo. Mau đi đi, đừng làm cho người ta đợi.”

” Đây..... Được rồi, mình sẽ cố tìm thời gian để chúng ta gặp nhau lâu một chút.” Tống Thanh Linh nhìn nàng.

” Không thành vấn đề!” Nhạc Hiểu Thần cố nở nụ cười.

Tại căn phòng khách sạn năm sao cao cấp, hào hoa, Giang Kỳ rửa sạch lớp trang điểm, hưng phấn cầm lấy chiếc áo sa bạc mới mua, ướm thử trước gương, rồi lập tức cẩn thận mặc vào. Đừng xem thường bộ váy bé nhỏ này, để có nói nàng phải bỏ ra một khoản lớn đấy!

Kỹ thuật làm tình cao siêu là thu hoạch lớn nhất từ khi nàng vào Công ty La Thiên Vũ ba tháng nay. Chẳng qua, La Thiên Vũ tuy nhiên ra tay hào phóng, nhưng ươsc hội tại khách sạn cao cấp này, thì vẫn là lần đầu tiên, cho nên nàng ohari chuẩn bị thật tốt.

Hi, hiệu quả quả nhiên không tưởng, diễm lệ hồng sa chẳng những khiến làn da nàng càng mềm mại nõn nà, dáng hình mê người như ẩn như hiện, ngay cả bản thân nàng cũng rung động ([N] Mẹ này bệnh tự sướng nặng quá ==), làm sao La đại sắc quỷ nhìn thấy mà phác lên luôn chứ.

Tiếng đập cửa vang lên, Giang Kỳ lập tức nhảy lên giường lớn, mắt đẹp khép hờ, hơi nghiêng người, tạo tư thế tràn ngập mỹ hoặc. Bên tai lại có tiếng nói của La thiên Vũ, nàng kỳ quái mở mắt:” Vũ..... A—” Nàng kêu to, lập tức kéo chăn che kín thân mình.

Quả thật, đứng trước giường là La Thiên Vũ, nhưng mà bên cạnh hần còn có một gã đàn ông béo phì, khoảng 50, 60 mặc quần áo người Nhật Bản. Hai gã đàn ông thoải mái đứng trước giường bàn luận, mà La

Thiên Vũ như đang giới thiệu cái gì. Gã đàn ông Nhật Bản chỉ gật đầu, vừa lòng mở rộng hai phiến môi dày, hai má nhiều thịt dòn lên, khiến đôi mắt vốn đã không lớn lại càng nhỏ. Đôi mắt dâm uế nhìn nàng chăm chú.

” Thiên Vũ, anh ([N] Ta nghĩ xưng hô như thế sẽ hợp hơn) dẫn lão đến làm cái gì?” Giang Kỳ bất an hỏi, ánh mắt dâm uế của lão Nhật Bản cứ chăm chú nhìn làm lòng nàng sững thẳng đứng.

” Giang Kỳ, vị này là Quang Điền tiên sinh. Quang Điền tiên sinh là Xã trưởng làm thời của Quang Điền Hội xã. Em phải hầu hạ ngài cho tốt, biết không?” Nói xong hắn cũng không quan tâm đến phản ứng của Giang Kỳ, rồi lại dùng ngoại ngữ nói với Quang Điền tiên sinh vài câu, xoay người đi luôn.

” Không, Thiên Vũ, đừng đi. Anh vừa nói ‘hầu hạ’ có nghĩa gì?”

Nàng vội vã định ngăn cản, không cho La Thiên Vũ rời đi, lại ga giường giữ lấy, cho đến khi nhảy được xuống giường thì, đã ngã vào đôi tay Quang Điền:” Buông tôi ra, không cần.....”

Nàng ra sức giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi thân thể béo mập ấy, ngược lại càng làm lão ta thêm hưng phấn tột bậc.

” Có ý tứ gì? Như ý của nó thôi, thoải mái mà hưởng thụ đi!” La Thiên Vũ tà khí cười, cúi đầu một cái, không chút do dự đóng cửa rời đi.

Cửa vừa khép lại, cũng đã chặt đứt hy vọng của Giang Kỳ. Nàng nhìn khuôn mặt dâm tà, dữ tợn trước mắt, cả người như chìm trong băng giá.....

Sẽ không, nhất định là nàng đang nằm mơ, cố nén cảm giá lạnh leo an ủi bản thân. Nàng là Giang Kỳ, La Thiên Vũ sẽ không đối với nàng như vậy.....

Trong khi nàng đang cố gắng mê hoặc bản thân, Quang Điền đã nhanh chóng cởi bỏ mọi thứ trên người, thân thể xấu xí lộ rõ trước mắt, không để nàng kịp phản ứng, lão mạnh tay khiến bộ váy bạc sa màu đỏ thành nhiều mảnh vụn phiêu tán.....

” Không cần—” Giang Kỳ kinh hoàng kêu, vặn vẹo, cố gắng thoát ra. Người bị đẩy lên giường, giãy tiếp theo, đùi bị mở ra đến cực hạn:” A—”

Giang Kỳ nằm run rẩy trên giường, không thể động đậy, con heo lợn kia căn bản không phải người, là cầm thú!

Ba ngày sau, cái kẻ ngược đãi cuồng đáng sợ kia vẫn nằm trên người nàng thực hiện nhiều ‘trò chơi’ khác nhau. Cho đến sáng ngày thứ tư, chính là khoảng 10 phút trước, lão mới đang tâm vừa lòng rời đi. Nàng còn nghĩ nàng sẽ bị ép cho đến chết!

Tuy nhiên, nàng vẫn chưa có chết, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Trừ việc tm vẫn còn đập toàn thân nàng không thể nhúc nhích được. nàng không thể nghĩ được rằng, bản thân sẽ có lúc lâm vào tình thế này.....

” Giang Kỳ, Giang Kỳ đáng yêu của ta, Quang Điền tiên sinh đối với ‘hành xử’ của em vừa lòng cực kỳ. Không hổ là đệ tử ta tự tay dạy dỗ, là một cao thủ trên giường. Quả nhiên không làm ta thất vọng!” La Thiên Vũ cao hứng, phấn chấn đi vào phòng:” Vừa rồi Quang Điền thực sự khoái ký kết hợp đồng hợp tác cho năm sau. Đây đều là công lao của em!”

” Ông..... Dám bán đứng tôi!” Nàng giãy dụa, muốn ngồi dậy, nhưng chỉ động nhẹ mà thôi, cũng khiến toàn thân đau đớn không tưởng.

” Em thì biết cái gì! Hợp đồng này có thể khiến Công ty có một món lợi lớn, còn quan hệ đến tương lai phát triển của Công ty! Huống chi chẳng phải đây là mục đích khiến cho em đến đây sao!? Làm quen những thân sỹ vừa có tiền, vừa có quyền. Vị Quang Điền này tuy nhìn không đẹp, cũng hơi béo, nhưng có tiền có thế, là một danh lưu trong xã hội. Cho nên mới..... Cái này rất nghiêm trọng, mà cô nghĩ tôi bỏ ra một đồng lớn để huấn luyện vốn chỉ là để ấy người ăn uống vui chơi thôi sao!?”

” Tôi không muốn làm kĩ nữ, tôi phải rời khỏi nơi này, rời ‘Thiên Vũ truyền bá!’” Giang Kỳ dù ngu ngốc cũng biết La Thiên Vũ căn bản láchchẳng phải nhân thiện gì, Mà nghĩ đến Thiên Vũ truyền bá, tám phần

cũng kiêm kinh doanh ‘sắc tình trọng giới’ đi, ([N] là Môi giới mại dâm), nếu không sao lại đầu tư dưỡng nhiều mỹ nữ như thế?

” Rời đi? Cô em đang nói chuyện cười gì thế?” Hấn trầm mặt, ánh mắt liếc nhìn nữ nhân nằm trên giường, cơn tức cũng tiêu đi không ít.

Chỉ thấy tứ chi Giang Kỳ nằm hình chữ đại – hình người nằm dang tay chân tách ra, ([N] Đây) hạ thể sưng đỏ, da thịt tuyết trắng không một chỗ hoàn hảo, che kín xanh tím ứ ngấm. Thậm chí vậy, cũng khó trách sinh giận dữ.

” Quang Điền đúng là hơi quá phận, chẳng qua kiểu khách không biết liên hương thổ ngọc như hấn không nhiều lắm, em yên tâm. Lần này em làm Quang Điền vừa lòng, ta sẽ không bạc đãi em. Nhưng tốt nhất em không nên nói những lời như ‘Muốn rời khỏi Công ty. Em đã cùng công ti ký hợp đồng ba năm, nếu tự hủy hợp đồng, sẽ phải bồi thường Công ti 5000 vạn tiền. Nếu không bồi thường mà tưởng chạy trốn,.....’ Hấn mạnh tay ốp cổ nàng, đôi mắt huyết tinh dữ tợn làm nàng sợ cứng cả người.

Cho đến khi gương mặt từ đỏ hồng thành màu đen, hấn mới buông tay, âm trầm nói:” Loại nữ nhân lớn mật này là có, chẳng qua không có một đứa nào thoát được. Ấy đứa nó đều bị cắt lưỡi, bán tới các kỹ viện trên tôn thế giới. Nói cho ta, em cũng muốn thế chứ?”

” Khái..... Không, tôi sẽ không..... Trốn, khái.....” Giang Kỳ vội vàng hít thở không khí, ho khan kịch liệt.

” Tốt lắm, em cũng không ngu ngốc!” Hấn ấn phím điện thoại, gọi bác sỹ riêng đến, ngồi xuống giường, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp. Lực dịu dàng như thường, nhưng lại không khiến nàng tâm thần câu túy như trước, ngược lại khiến nàng run rẩy.

” Những năm gần đây, ta huấn luyện nữ nhân cũng không phải ít, trong đó chỉ có em khiến ta vừa lòng nhất. Chỉ cần biểu hiện tốt, ta sẽ không để cho em ủy khuất. Kỳ thật cô em trời sinh là cái loại người như thế này ([N] Bạn này ột câu thật chí lý), trước khi tới Công ty, chẳng phải em cũng đã có thói quen lợi dụng nhan sắc cũng thân thể để đạt được mục đích sao? Hiện giờ chỉ có một điều bất đồng, chính là cô không có quyền tự lựa chọn mà thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Giang Kỳ trở nên tái nhợt.....

7. Chương 7

Gió đêm cuối thu lạnh lẽo thổi qua các khu nhà cao chọc trời, phát ra tiếng vi vu. Nhưng tại khu nhà khách sạn năm sao cao cấp, khu yến hội sáng rực, y hương tấn ảnh, châu quang bảo khí, không có cảm giác lạnh chút nào. ([N] Ta không hiểu lắm, đành phải để y nguyên.) Đây là buổi tiệc mừng thọ do Lạc thị xí nghiệp chủ tịch Lạc Hoàng Viễn mời. Tại hội trường, nếu như không phải là tri thương phú cổ, cũng là danh lưu chính giới. Đồng dạng, có thể làm bạn bên người họ tranh kì đầu diễm nữ nhân, trừ danh viện thiên kim, chỉ có hồng tinh người mẫu.

Đến thủy tinh chói sáng, đồ ăn đắt tiền, làm cho cả yến hội có vẻ sinh huy, tựa như vương quốc mộng ảo.

” Mộ Thiên, làm sao bây giờ? Em thực khẩn trương!” Tổng Thanh Linh thừa dịp không có ai, ngẩng đầu nói nhỏ với Lạc Mộ Thiên. Bởi vì hấn nhẹ nhàng nói câu ‘Có khổ đồng hưởng, gặp nạn đồng đương’, ([N] Nếu hiểu sơ có lẽ là Có khổ cùng chịu, có nạn cùng gánh, như câu Có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu như bên Vn ta vậy.) cho nên nàng đành phải ôm chặt tay hấn, cùng hấn chiêu đãi phần lớn các tân khách.

Trên người Tổng Thanh Linh là bộ lễ phục ti trừ chế ngân bạch duệ, do Lạc Mộ Thiên tự mình chọn lựa, thiết kế đơn giản mà tao nhã, bó sát toàn thân, hiển lộ lấy từng đường cong nhu mỹ.

Giờ phút này nàng uyển tựa như tiên tử Hằng Nga, thanh linh tao nhã, nghi thái xuất sắc hấp dẫn phần đông ánh mắt ái mộ. Nhưng hiển nhiên là do quá căng thẳng, chủ nhân không phát giác ra vẻ đẹp mỹ miều của bản thân.

” Vì sao mọi người đều nhìn em? Có phải do quần áo không? Hay là tóc rối? Em.....” Nàng cảm giác có gì đó không đúng.

” Không có việc gì—” Gương mặt luôn cười, thân thiện chào hỏi-Lạc Mộ Thiên, cậnhạnh nhẹn nắm chặt cái tay bé nhỏ, ngăn cản nó hành động lỗ mãng. Nhìn từng tân khách đang đi tới, môi hân hơi nhô, nở nụ cười hân hoan, nhưng miệng lại nhẹ giọng nhắc nhở nàng:” Cười!”

Một khẩu lệnh, Tống Thanh Linh nhanh chóng thực hiện động tác. Gương mặt lập tức xuất hiện nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, khiến nam tử gần đó trong nháy mắt hoảng hốt.

Lạc Mộ Thiên đột cảm thấy không vui, ([T] Nà na~ Anh đã ghen~) nhưng khuôn mặt tuấn tú lại y nhiên mang cười, hàn huyên:” Hà đại thiếu, đã lâu không thấy.....” Thân mình hơi nhếch lên trước, hữu hiệu cắt đứt tầm nhìn của đối phương.

Tống Thanh Linh mở cái miệng nhỏ, uống một ít rượu hương cam thuần, quan sát Lạc Mộ Thiên sử dụng kỹ xảo xã giao hoàn mỹ, tao nhã đối đáp với người khác, không khỏi có chút mê muội.

Rất khó tưởng tượng, người ghét xã giao như hắn, nhưng ở nơi danh lưu hội họp-hỉ yến như thế này, hắn vẫn y nhiên là hạc trong bầy gà, phong thái đế vương không thể nào che dấu được.

Chờ hắn chấm dứt cuộc nói chuyện, hắn đem nàng rời đi, cúi đầu thấp giọng:” Đừng lo lắng, em đẹp lắm. Bọn họ nhìn em, là vì em đẹp khiến người ta phải lóa mắt. Em chẳng có chỗ nào không ổn cả.”

” Anh nói dối!” Tống Thanh Linh mới không tin! Trong cái hội trường hào hoa này, thiên tiên không thiếu, mỹ nữ như vân, làm nàng thấy hoa cả mắt. Ở cùng với mấy vị tuyệt sắc giai nhân này, nàng tự nhận bản thân giống con sừ tiểu áp. Nếu không phải vì, nàng không thích coi trọng bề ngoài, bằng không nàng đã sớm đào một cái hố để trốn đâu!

Hắn chậm lại cước bộ, đôi mắt mang ý cười tinh tế dò xét nàng, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên hồng nhuận. Tuấn mi khẽ nhíu:” Muốn ta thề sao?”

” Nga..... Không cần.” Dưới ánh mắt của hắn, nàng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp mờ ảo. Đêm nay, nàng được nghe rất nhiều người ca ngợi, nhưng cũng không có cảm giác gì. Chỉ riêng Mộ Thiên, một lời nói đơn giản mà khiến nàng thật vui vẻ.

” Ngoan, thoải mái một chút!” Hắn nhẹ nhàng xoa bóp bả vai, giúp nàng thoải mái, rồi mới tiếp tục đi chào hỏi tân khách.

Đêm nay hai người bọn họ là chủ nhân, tự nhiên phải có trách nhiệm chiêu đãi tân khách.

Phần đông khách khứa cứ nghĩ hắn ứng xử chu toàn như cá trong nước, ung dung tự tại, kỳ thật hắn cảm thấy phiền cực kỳ. Chẳng qua..... Hôm nay là ngoại lệ, tay ôm Tống Thanh Linh eo nhỏ tăng thêm chút lực đạo khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nhú mi tự hỏi. Lạc Mộ Thiên mỉm cười nhìn nàng, lắc đầu không nói gì.

Đôi mắt trng suốt đầy mê hoặc. Không có việc gì thì ổn!

Bởi vì có nàng làm bạn, mọi thứ đều trở nên dễ dàng! Lạc Mộ Thiên vui vẻ nghĩ.

Lần đầu tham gia dạ yến hào môn, hơn nữa phải chịu ánh mắt tham lam của phần đông nam giới, lại được nghe nhiều lời ca ngợi, khiến cho cảm xúc Giang Kỳ thăng cao, cho đến khi—

” Đó chẳng phải là Hào Kinh tập đoàn Tống tài Lạc Mộ Thiên? Hắn ta vốn dĩ không phải là không thích tham gia..... Di, vị thiên tiên tú nhâ xuất trần, mỹ nhân khó gặp đứng bên cạnh là ai vậy? Như thế nào chưa thấy bao giờ?”

Giang Kỳ tò mò nhìn theo mọi người.....

Tống Thanh Linh? Mắt Giang Kỳ thiếu chút nữa rơi xuống, sao có thể?

Cho đến khi nàng nhìn rõ Tống Thanh Linh là người bạn bên cạnh anh tuấn trác tuyệt Lạc Mộ Thiên thì nàng như bị hất cả bát nước lạnh vào người, nhất thời tâm thần đại loạn.

Con bé đó sao xứng xuất hiện ở trong này..... A, Giang Kỳ nhớ tới lời Nhạc Hiểu Thần. Tống Thanh Linh là con nuôi Lạc Hoảng Viên! Chính là.....

Đứng bên cạnh Lạc Mộ Thiên- một kiệt xuất nam tử cũng phải là một mỹ nữ như nàng, Giang Kỳ mới đúng. Mà không phải Tống Thanh Linh, cái loại người ngoại trừ đầu óc, chỉ là một kẻ vô dụng! Con bé đó àm sao xứng được anh ta chiếu cố, mỉm cười tiếp đón?

Không đúng, không nên là thế này! Đồ hỏa càn vương, Giang Kỳ hung hăng hít sâu, ý muốn làm dịu cơn giận. Nhưng chẳng giảm bớt, nó càng cháy mạnh mẽ.

Phần eo truyền đến một nỗi đau đớn kéo hồi lý trí nàng, Giang Kỳ quay đầu hỏi Ngô lão, mạnh mẽ nở nụ cười đẹp, gắt giọng:” Ngô lão, ngài thật xấu, niết mạnh như thế, hại toàn thân người ta đầy ứ thanh.”

” Tiểu bảo bối, ta đương nhiên không xá để người em đầy ứ thanh, chẳng qua..... Ta nhớ, em chẳng phải thường giục ta ‘lại dùng lực một chút’.....” Ngô lão ái muội ám chỉ, nụ cười đậm ứ dưới đèn thủy tinh càng ghê tởn.

” Ngô lão.....” Nàng cố nhẫn cảm giác ghê tởm, thân thể mềm mại mê người dán vào lão, vịn vịn.” Sao có thể ở đây mà..... Anh, thôi tử!”

” Ta còn có thể càn phơi!”

Ngô lão bị nàng cọ xát khiến cả người lửa nóng, dâm hưng đại phát, lên tiếng cười to. Tiếng cười cuồng phóng khiến mọi người ghé mắt vào nhìn. Lão vội thu liễm, mang theo Giang Kỳ xinh đẹp đông chuyển tây nhiều, đột ngột lóe, biến mất tại một góc nào đó.....

Ba’ một tiếng, đèn bật mở, lập tức nhìn ra đây là căn phòng chuyên để chứa vật dụng lặt vặt.

” Ngô lão..... Ngô.....” Giang Kỳ mới mở miệng, môi anh đào hồng diễm đã bị ngô lão che kín. Năm ngón tay to béo lập tức đề lên bộ ngực ngạo nhân. Sắc lão nhân này! Nàng lập tức hiểu được mục đích của lão.

Đêm nay, Giang Kỳ mặc bộ lễ phục lộ vai, được thiết kế bó sát vào thân mình khiến từng đường cong mê người lộ rõ, nhưng cũng chính vì thế mà chẳng dám ăn chút gì. Hơn nữa, cũng thật phương tiện cho sắc lão nhân này.

” Nhanh lên, tiểu bảo bối của ta!” Ngô lão thúc giục, nhanh chóng rút bỏ dây lưng, lão không chờ kịp nữa rồi.

Giang Kỳ ngồi trên bàn nhỏ, cắn môi. Lão ta là người mà đêm nay nàng phải phục vụ, nàng không có lựa chọn nào khác.

Tay nâng cao làn váy dài chấm đất, hai chân mở rộng, cái đùi trắng nõn cùng bộ vị nữa tính lập tức hiện rõ trước mắt lão.

Sắc mặt trường hồng, lão nhanh chóng kéo quần xuống, hai tay nhanh chóng níu chặt lấy hai đùi trắng.

” Đừng vội— Úc!” Bất chấp lời nàng, hạ bộ dâm mạnh, nam tính dục ọng cương cứng, mạnh mẽ đưa vào cơ thể. Như con dã thú cuồng mãnh, vô tình trêu đùa.....

Hai tay Giang Kỳ nắm chặt thành bàn, đầu hơi ngửa ra phía sau, mí mắt nhắm chặt, tưởng kẻ đang ra sức luật động trên người nàng là Lạc Mộ Thiên cao lớn, tuấn mỹ. Hai chân tự động gấn chặt eo lão, miệng không tự chủ được mà cất tiếng rên rỉ.

Tiếng rên dường như càng kích thích lão hưng phấn, hai tay nắm lấy hai đầu ngực, gia tăng tốc độ, dưng mãnh tiến lên.....

” A..... Mạnh chút nữa..... Nga.....” Đôi tay mềm nhũn vòng quanh cổ lão, đồn bộ (Ngực) mềm mại dán sát, phối hợp tiến lên.

Căn phòng bé nhỏ nhanh chóng tràn ngập tiếng thở dốc, cũng tiếng rên rỉ dâm ứ.....

” Ông trời, đây chuyện gì? Cái sắc lão nhân sao không biết tiết chế một chút?”

” Nhỏ giọng chút, nếu bị nghe thấy sẽ không hay đâu!”

” Sợ cái gì! Ngô Phó tổng của ‘Minh lệ châu báo’ vốn nổi danh lão sắc quỷ. Nghe nói tháng trước đi phiêu kỹ ([T] Khụ, đi chơi g**) bị công sát tóm được. Phải bỏ một đồng tiền lớn mới thoát được, thật quá mất

mặt! Chẳng qua, hôm nay khẩu vị lão cũng tốt. Nữ nhân kia kiêu my nga~ Ai, đứng cạnh lão sắc quý, quả thật như ‘Đóa hoa lải cẩm bãi cứt trâu’, nàng là ai?”

Tổng Thanh Linh đi theo Lạc Mộ Thiên bồi hấn xã giao, đang lúc nhàm chán, ta nghe tiếng thì thầm, tò mò nhìn theo hướng đó..... Trời ạ, là nàng!? Giang Kỳ!

” Thanh Linh?” Lạc Mộ Thiên thấp giọng hỏi. Hắn tuy đang nói chuyện cùng người khác, nhưng cảm thấy nhân tại đàm tiếu, chính là cảm thấy Thanh Linh có cử động khác thường, hắn lập tức phát hiện, bởi vì hắn thật sự rất quan tâm đến nàng.

” Không có việc gì, anh không cần lo!” Tổng Thanh Linh đè nén cảm giác kinh ngạc, nàng cố nở nụ cười trấn an.....

Lạc Mộ Thiên sững nịch niết má nàng, tiếp tục đàm tiếu phong sinh.

” Đó là ‘Thiên Vũ người mẫu kinh kì Công ty’, là người có lực ảnh hưởng lớn nhất hiện giờ.....”

” Đã là người mới, đáng lẽ phải chú trọng hình tượng một chút chứ? Thế mà cả người dính chặt lấy lão sắc nhân ấy, để mặc lão ăn đậu hũ? Quả thực mất mặt, tôi không thể nhìn được nữa.”

” Ai nha, nếu thế thì cô vẫn chưa biết rồi.” Tiếng nói càng nhỏ dần.” Nhe nói, Thiên Vũ căn bản là một Công ty ‘treo đầu dê, bán thịt chó’ mà thôi! Luôn lợi dụng mơ ước làm sao của cô gái trẻ, thu hút nhiều mỹ nữ. Cho trải qua nhiều đợt huấn luyện, rồi treo bảng giá, cung cấp cho những người có nhu cầu đặc thù sử dụng. Nhưng Công ty vì chiêu đãi sinh ý, cũng thường thuê người từ Thiên Vũ!”

” Di, Thiên Vũ là nơi môi giới? Những minh tinh cùng người mẫu, không phải tất cả đều thật sao?”

” Cao cấp mới có thể tham gia, còn lại thì chỉ là kỹ nữ cao cấp mà thôi.”

” Mặc kệ như thế nào, tất cả đều là kĩ nữ! Nhưng mấy cô gái xinh đẹp này chịu nguyện như thế sao?”

” Không biết, tôi thấy đó cũng là chuyện vớ vẩn, nhưng..... Cô nhìn cô nàng kia, không phải cũng thật miễn cưỡng sao?”

” Không có! Tôi nhìn không ra.”

” Thì chắc không phải. Mà chẳng biết nữa, tôi nghĩ nếu không phải là kiếp sống nơi sân khấu hấp dẫn, thì chắc cũng là vì tiền. Trừ ấy cái này ra, tôi thật sự không nghĩ ra được còn có lý do gì.....”

Tổng Thanh Linh đột nhiên cảm thấy chóng mặt, vì sao lại thế? Một người kiêu ngạo như Giang Kỳ sao lại chỉ vì vinh hoa mà không tiếc bán đứng bản thân? Mọi khi nhìn nàng, cũng không túng thiếu đến mức đó ak!

” Thanh Linh, em làm sao vậy?” Lạc Mộ Thiên lập tức ôm chặt lấy thân thể yếu đuối, nhìn nàng chăm chăm, không giấu được lo lắng.” Có phải là thân thể không thoải mái? Sắc mặt tái nhợt! Anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.....”

” Không cần, em mệt một chút mà thôi! Vừa rồi lại uống một ly cocktail nên..... Anh đưa em tới chỗ ghế sofa nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Tổng Thanh Linh níu tay áo hắn, yêu cầu. Thật vất vả mới thuyết phục được hắn chủ trì thọ yến, nếu bây giờ để hắn đưa nàng về nhà, thì ấy tân khách này ai lo?

” Không sao?” Hắn nghĩ thấy không ổn. Thấy nàng gật đầu khẳng định, hắn thở dài. Đưa nàng ngồi lên ghế sofa.” Được rồi, ngồi ở đây một chút, nếu không thoải mái. Anh sẽ nói với nhân viên khách sạn dọn phòng cho em nghỉ ngơi.”

” Ân, đừng lo lắng, em ngồi ở đây một lát là tốt rồi. Anh cứ đi tiếp chuyện với người khác đi!”

Lại liếc mắt nhìn nàng, Lạc Mộ Thiên rốt cục ly khai. Dù sao để nàng ngồi tại tại đây, hắn liếc mắt cũng có thể nhìn thấy.

” Yêu, này chẳng phải là vị nữ sinh đạt học bổng-Tổng Thanh Linh sao chứ? Như thế nào, đêm nay không cần làm thêm sao?” Miệng lưỡi đầy ý khinh miệt, miệng đầy mùi rượu, cùng đôi mắt đầy đồ ỷ, Giang Kỳ xuất hiện.

Nhắm mắt ngồi nghỉ ngơi, Tống Thanh Linh nghe tiếng mở mắt. Trục giác đứng dậy, nhìn thẳng Giang Kỳ khí thế hùng hăng, chắc chắn cô ta không phải là ‘Tha hương ngộ cố tri’- Nhận người quen rồi.

Tầm mắt tại đảo qua cách ăn mặc đầy cao nhã, tinh trí của Tống Thanh Linh sau, đổ ý trong lòng Giang Kỳ càng thâm.

Trang phục trên người Tống Thanh Linh là tác phẩm do vị thiết kế thời trang hàng đầu thế giới Norman làm ra.

” Norman phục sức” có thể nói là nổi tiếng trong nổi tiếng. Nhà thiết kế Norman mỗi tác phẩm chỉ làm một bộ, giá cả đương nhiên không thể bàn cãi, dù có tiền cũng khó mà có được. Mà trang sức trên người nàng, có giá trị liên thành.

Tống Thanh Linh đổi mấy cái thứ này không có gì hứng, nên không rõ giá trị của nó. Nhưng Giang Kỳ lại thích diện, hơn nữa vì ‘công tác’, nên ắt rõ về chúng. Khó trách, ánh mắt của nàng giờ có thể nói là đang phun lửa kia!

Như thế nào? Ô nha biến thành phượng hoàng là cũng không thềm nhận thức người quen sao, bạn Tống Thanh Linh?” Giang Kỳ bước đi loạng choạng tới gần Thanh Linh. Ghen tỵ cùng bất mãn với bản thân, Giang Kỳ lựa chọn nàng làm đối tượng để phát tiết, dù sao nàng vốn không coi Tống Thanh Linh cái loại người thấp kém này để vào mắt.

” Oa, thành quả thực phong phú! Một đứa con gái chẳng có danh phận, thế nhưng lại có trang sức rực rỡ tham dự yến hội giới thượng lưu, có nguyên nhân gì đây? Tống đồng học.” Lòng mỵ Giang Kỳ xinh đẹp chớp cao:” Nói thực đi, đối tượng mày đang ‘làm việc’ là Lạc lão gia, hay là Lạc Mộ Thiên?”

Lời nói thô lỗ nhưng không hề che giấu ghen tỵ.

Bằng cái gì mà Tống Thanh Linh có thể hưởng thụ loại phú quý ‘Đại hộ’ Lạc gia? Mà người có điều kiện gặp trăm lần nó như mình lại phải chịu đựng lão sắc quỷ đáng khinh này?

Đồ hận làm mờ mắt Giang Kỳ, không thể cảm nhận được vẻ đẹp của Tống Thanh Linh, luôn nghĩ mình cao hơn Tống Thanh Linh, chỉ thầm oán hận vận mệnh bất công.

Tuy nhiên nghe không rõ Giang Kỳ ám chỉ ‘công việc’ gì, nhưng cảm nhận được địch ý cùng khinh thường lại thập phần rõ ràng. Cũng bởi vậy làm Tống Thanh Linh nhú hai hàng mày. Nàng tự nhận bản thân không phải ‘Vạn nhân mê’, nhưng từ nhỏ đến lớn, tỏ ra mãnh liệt địch ý như thế, Giang Kỳ là người đầu tiên.

” Tôi không biết ‘công việc’ mà cô ám chỉ là gì, nhưng nếu cô muốn biết vì sao tôi lại có thể ở đây, thì câu trả lời là: Chủ nhân bữa tiệc mừng thị năm nay là cha nuôi tôi!”

” Cha nuôi?” Giang Kỳ hừ lạnh, vẻ mặt ‘Nói chuyện đùa’ nhìn nàng:” Đừng diễn kịch ‘Cha nuôi và con gái’ trước mặt tôi, cô tưởng Giang Kỳ tôi là trả lên 3 hay sao chứ? Có loại ‘cha nuôi’ nào mà lại cho ‘con gái nuôi’ xuyên kim đá ngọc, trở thành thiên kim hào môn, thậm chí còn được cung kính vô hạn?”. Nàng căn bản không tin Tống Thanh Linh chỉ đơn thuần là con gái nuôi Lạc Hoàng Viễn.

” Giang Kỳ.....”. Tống Thanh Linh vì câu nói đầy áy náy của nàng mà kinh ngạc. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng hồng, tức giận không nói nên lời. Giang Kỳ dám ám chỉ nàng dùng thân thể để trao đổi lấy cuộc sống vật chất!?

” Như thế nào, bị tôi nói trúng, xấu hổ quá thành giận à?” Liếc mắt khinh miệt Tống Thanh Linh, lại cảm thán đáng người nàng thật đẹp, nhưng vì say rượu Giang Kỳ lại mở miệng khinh miệt:” Tôi thấy, ưu điểm duy nhất của cô, chính là tuổi trẻ mà thôi. Nghe nói, mấy lão nhân có tiền, thường thích mấy cô gái trẻ để ‘kiểm chứng’ ‘bảo đao’ của mình. Cho nên.....”

” Cho nên cô mau chóng trở về phục vụ Ngô lão, đừng làm cho lão nhân gia tìm không thấy, Giang Kỳ!” Một giọng nam nghiêm lệ ngăn chặn Giang Kỳ nói thêm bất kỳ ngôn từ thô lỗ phóng túng.

Hai nàng đồng thời quay đầu lại—

” Thiên Vũ—” Giang Kỳ thất sắc nhìn vẻ mặt La Thiên Vũ khí giận.

Giang Kỳ đã phạm phải điều tối kỵ trong ‘Công tác’, hẳn không nghĩ nàng chẳng biết trời cao đất rộng mà chạy tới trêu chọc nữ chủ nhân yến hội! Khóe mắt liếc nhìn đến góc một hội trường: ánh mắt Lạc Mộ Thiên đầy âm chí, La Thiên Vũ giận đến mức hận không thể lập tức cho Giang Kỳ một cái tát.

Lăn lộn nhiều năm trong thương giới, La Thiên Vũ biết rõ Lạc Mộ Thiên có ảnh hưởng lớn thế nào. Cần biết khi đắc tội hẳn, thủ đoạn trả thù có bao nhiêu tàn khốc vô tình.

”Thực xin lỗi, Tổng tiểu thư!” La Thiên Vũ khải thanh, cô gái trước mặt đương nhiên dễ nói chuyện hơn nhiều so với Lạc Mộ Thiên. Hắn lập tức quyết định thừa dịp Lạc Mộ Thiên chưa đến gần, phải giải quyết mọi chuyện:”Giang Kỳ là nghệ nhân mới vào nghề, hơn nữa lúc này lại uống nhiều rượu. Nên có điều gì thất lễ với tiểu thư, xin đừng để ý. Tôi thay cô ấy giải thích.”

Hắn cúi đầu 90 độ với Tổng Thanh Linh:”Nể mặt tôi, chuyện Giang Kỳ thất lễ, Tổng tiểu thư không cần để ý.” Hắn nhìn sang Giang Kỳ nháy mắt:”Giang Kỳ, mau giải thích.”

Giang Kỳ cắn môi, không muốn động đậy. Nàng ta vốn là người cao cao tại thượng, sao lại phải cúi đầu trước Tổng Thanh Linh?

”Ách, tính.....” Tổng Thanh Linh không nghĩ bị người ta nói thành ý thể khinh người, cũng không muốn làm bạn học nan kham.

”Giang Kỳ?” Ánh mắt lãnh lệ của La Thiên Vũ âm thầm nhìn Giang Kỳ.

Muốn Giang Kỳ xin lỗi cũng không phải là thật, chủ ý chỉ là diễn cho Lạc Mộ Thiên xem.

Tuy Giang Kỳ không thích, nhưng cũng không dám chần chờ, dù vậy không cam lòng nói ra.

”Thanh Linh.....” Lạc Mộ Thiên vội vàng đi tới, lập tức nhìn thấy La Thiên Vũ cùng Giang Kỳ.

”Mộ Thiên.....” Tổng Thanh Linh vừa thấy thân ảnh quen thuộc, tim có chút đau xót, ánh mắt mê mông, nhất thời muốn khóc, chẳng qua nàng cố nén lại.

”Sao lại thế này? Họ La kia cùng với nghệ nhân của hắn chọc em sao?” Lạc Mộ Thiên đau tim rồi, lập tức ôm nàng, bảo hộ trong ngực.

”Không.....”

Nàng muốn nói nhưng nhớ tới Lạc Mộ Thiên vốn là người ‘Có cừu tất báo’.

”Không được nói là không có việc gì!” Thanh Linh bề ngoài kiêu nhược, kỳ thật bản tính kiên cường. Quen nàng lâu như vậy, số lần nàng khóc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”Ồ kia, anh cảm thấy nữ nhân thật hung dữ. Rốt cuộc là cô ta nói gì với em?” Đáng giận! Nếu không phải vì để thoát khỏi Trần Hiểu cần một ít thời gian, hẳn sớm đi tới.

”Thực không có việc gì. Giang Kỳ là bạn học của em. Thật bất ngờ trong này gặp nhau, thuận tiện trò chuyện một chút.” Nàng kéo ống tay áo của hắn, có ý muốn nhẹ giọng một chút, đã có mấy người chú ý tới đây rồi.

”Em—” Liếc mắt nhìn nàng, rồi lại nhìn xung quanh, hắn lập tức mang nàng ra ban công bên ngoài, tránh tai mắt xung quanh.

”Em..... Đồ ngốc!” Hai tay Lạc Mộ Thiên mở rộng, giam chặt nàng trước mặt, thật không biết nên làm gì mới được.

”Mộ Thiên, Mộ Thiên.....” Tổng Thanh Linh ôn nhu gọi tên hắn. Nàng biết hắn giận là vì thương nàng, cảm thấy thật ảm áp. Mọi ủy khuất từ nàng chột nhẹ bằng, không tự chủ được mà tiến vào lòng hắn:”Xin anh, đừng đối tốt với em như thế.....”

Vốn đang ôn tồn mà cảm nhận mỹ nhân trong lòng, nghe thấy nàng nói vậy, Lạc Mộ Thiên cảm thấy không vui, ôm chặt lấy nàng:”Ngốc, em đang nói gì thế?!” Nói cái gì thế? Từ trước đến nay, làm gì có nữ nhân nào lại muốn không cần săn sóc?

” Cái này vì tương lai, em không ngốc.” Hai tay ôm ấy cổ hần, kéo gương mặt tuấn tú xuống, đặt lên đó đôi môi mềm:” Anh đừng săn sóc em như thế, điều đó sẽ khiến em yêu anh, thậm chí yêu đến khắc cốt铭心. Nhưng..... Em thật không muốn yêu anh đâu.”

Nghe Thanh Linh nói có thể yêu hần đến mức không thể tự cầm lòng, tim hần đột nhiên nhảy dựng, chính hần cũng không rõ đó là cảm giác gì. Nhưng mà nàng lập tức lại nói không muốn yêu hần? Quả thật cảm xúc càng lúc càng rõ ràng lắm rồi.

” Vì sao?” Lạc Mộ Thiên mất hứng, nhéo mũi nàng.” Vì sao em lại không muốn yêu anh?”

” Bởi vì yêu anh, điều đó sẽ làm em đau khổ.” Nàng cắn môi, vẻ mặt ảm đạm.” Càng yêu anh thì tương lai chia ly sẽ càng đau khổ.” Chỉ nghe chữ ‘Chia tay’ mà thôi, lòng nàng đã ớn lạnh. Lẽ nào lại như thế? Chẳng lẽ..... Sự nhận thức này đột ngột xuất hiện, nhất thời khiến nàng kinh ngạc. Nàng..... Đã yêu hần sâu đậm như thế sao?

” Em đã nghĩ muốn chia tay?” Đáng giận, Lạc Mộ Thiên chưa từng thấy một nữ nhân nào như nàng. Không cần tiền của hần, bởi vì chính nàng có thể kiếm được. Không cần hần đau sưng, sợ đường thành thói quen. Hần thích điểm độc đáo của nàng, nhưng nó lại đặc biệt đến mức hần cảm thấy nó thật mơ hồ, hần không biết cách nào mới có thể giữ được nàng. Rốt cuộc hần phải làm cái gì?

” Anh mặc kệ, anh lệnh cho em phải yêu anh. Anh ra lệnh: EM PHẢI YÊU ANH!!!” Lạc Mộ Thiên lo lắng ôm chặt nàng, lực đạo lớn đến mức muốn nàng hòa vào thân thể hần, hòa vào làm một. Hần không muốn hai người phải tách ra!

” Đau.....” Nàng giãy dụa.

” Em có nghe (Thấy) anh nói gì không?” ([N] K! [T] Em có nghe thấy giọng nói gì k? [N] K! =)]) Hần chẳng những không để ý tới, tay càng ôm chặt hơn.

” Nghe được!” Biết nếu như hần không có được một câu trả lời như ý, hần sẽ không từ bỏ ý đồ. Nàng tức giận hừ lạnh, tức giận giơ tay đánh hần:” Anh, đồ ác độc!”

Sao nàng lại có thể yêu cái loại thổ phỉ này? Tổng Thanh Linh hoài nghi nàng bị bệnh ưa ngược đãi?

Hần hừ lạnh, biến ra bộ dạng ‘thổ phỉ’. Về sau không được nhấn nạt, chịu khinh bỉ như thế. Ai dám khi dễ em, em phải mắng lại. Không làm được thì giao cho anh.” Tuy hần thường mắng Thanh Linh, nhưng không cho phép người khác cũng có thể làm vậy.

Hừ, người hay khi dễ nàng ngoài hần còn có ai? Nàng cong miệng xem thường, lập tức nghĩ đến—

” Cái người gọi La Thiên Vũ là lão bản của Kinh Kỉ công ti? Hần hình như rất sợ anh!” Lấy tính cách kiêu túng của Giang Kỳ, nhưng người tên La Thiên Vũ này không biết bằng cách gì mà có thể sai khiến nàng? Chẳng lẽ mấy lời đồn kia là thật?

” Kinh Kỉ cùng Lạc thị, hàng năm đều có rất nhiều quảng cáo muốn dùng người, cho nên đương nhiên Thiên Vũ phải cực lực phải tranh thủ đại khách hộ. La Thiên Vũ sao lại không tìm mọi cách lấy lòng? Cho nên nếu em nói hần có sợ anh hay không.....” Chào hỏi? Hần căn bản không tin, nhưng sao hần lại dễ dàng buông tha cho việc Giang Kỳ mà mất hứng,” Trừ cái đồ ngốc lại thiện lương quá mức như em, ai không sợ anh?”

” Em không sợ anh là bởi vì em biết em không cần sợ anh!” Thấy hần lại nhíu mi, nàng vội vàng nói sang chuyện khác:” Em đoán Giang Kỳ tức giận như thế là vì em không chịu đưa cô ta đến giới thiệu cho anh.” Tổng Thanh Linh nói cho hần, Giang Kỳ là một trong những người rất ‘vội vã’ hỏi thăm tin tức về hần.

” Cho dù em có giới thiệu thì sẽ như thế nào? Anh mới không đếm xỉa tới.” Lạc Mộ Thiên hừ giọng.

” Nga, chính là cô ta nhìn cũng được hần ác, xinh đẹp lại vũ mị, là hoa khôi hệ em nha! Có rất nhiều nam sinh theo đuổi đó!”

” Có thể thấy được rằng nam sinh hệ em không có mắt.” Ánh mắt sớm bị phản đông mỹ nữ dường đến ngáy, Lạc Mộ Thiên hừ lạnh, khinh thường.

Đột, phát hiện ra cái gì, hần khẩn trương gương mặt hỏi:” Còn em? Ở trường có bị ai theo đuổi không?”

”Đương nhiên.....” Nàng vốn muốn khoe một chút, nhưng mấy lời hoang đường này dễ dàng bị lộ, mà cũng thật mất mặt, cho nên đành phải thành thật:” Không có! Chẳng phải anh thường kêu em giống nạn dân Châu Phi sao? Ai sẽ thích em?”

”Thực không có?” Không biết vì sao, thấy nàng không chút do dự gật đầu, thực làm hấn thở dài may mắn. Chẳng qua..... Nữ nhân của hấn cũng chỉ có thể là của hấn, làm sao cho người khác chạm vào?

”Không quan hệ, có anh, Lạc thị Tổng tài anh tuần tiêu sái, phong độ phiên phiên theo đuổi, đương nhiên sẽ thắng mấy kẻ phàm phu tục tử gấp trăm ngàn lần.” ([N] Bệnh tự sướng của ca cũng không nhẹ .=)

”Nói ra thật là dễ nghe.” Tổng Thanh Linh liếc mắt.” Ngài Lạc Đại Tổng tài khi nào thì theo đuổi em, sao em lại không biết?” Người này chỉ biết hiếp bách cùng câu dẫn, như vừa rồi lại còn ‘Mệnh lệnh’ cho nàng yêu hấn. Khi nào thì hiểu được danh từ ‘theo đuổi’ đầy ‘khiêm tốn’ này?

”Ách.....” Nhất thời ngừ tắc, hấn lập tức thẹn quá thành giận, nói:

”Nữ nhân là thiện biến, vừa rồi còn muốn ta đừng sẵn sóc. Hiện tại lại đòi theo đuổi? Hừ, nghỉ đủ chưa? Còn có một đồng người đang chờ chúng ta tiếp đón đây, Tổng tiểu thư!”

8. Chương 8

Khép Giang Kỳ đẩy vào phòng, La Thiên Vũ lập tức dùng điện thoại liên lạc tay chân:” Đinh Tử, Tiểu Trương, Đại Hồ, các người ba đứa mau đến đây!!!” ” Thiên Vũ, ông..... Ông gọi đám người Đinh Tử làm cái gì?” Giang Kỳ nghe được, cảm thấy kinh ngạc, nàng có dự cảm không tốt.

Mấy tên hấn vừa gọi, là những bảo kê tàn ác nhất trong Công ti.

”Làm cái gì?” Hấn cười lạnh nói:” Ta phát hiện ta quả thật quá ưu đãi cô, mới mới cho cô quên thân phận của mình. Cho nên ta quyết định cho cô một giáo huấn khắc sâu, cả đời khó mà quên được. Để cô không dám quên bốn phận của mình, đỡ phải một ngày nào đó gây họa.”

”Giáo huấn?” Nàng kinh hoảng thất thố, khẩn trương quỳ xuống, cầu xin:” Không cần, Thiên Vũ! Tôi làm sai lầm sai cái gì xin ông cứ nói, tôi nhất định sửa. Đừng để bọn Đinh Tử đánh,..... Tôi không chịu được!”

”Làm sai cái gì? Đến giờ mày còn không hiểu mình đã làm cái gì sao?” La Thiên Vũ kéo mớ tóc dài của Giang Kỳ tóc dài, không để ý tiếng kêu rên, nâng lên trước mặt:” Vậy nói ày, mày đã làm những gì ‘tốt đẹp’! Đầu tiên, dám bỏ ‘chủ nhân’ cần phục vụ, làm cho Ngô lão đến trước mặt tao phàn nàn. Thứ hai, tao chẳng cần biết mày tơ tưởng Lạc Mộ Thiên ra sao, nhưng nghĩ lại thân phận của mình đi! Là kỹ nữ cao cấp! Dù ‘cao cấp’ đến đâu cũng chỉ là kỹ nữ mà thôi, mày không có tư cách để ghen tỵ! Dám chạy đến trêu chọc nữ chủ nhân bữa tiệc? Mày là người ta không so đo. Hơn nữa, lúc đó không có người, nếu không để truyền ra ngoài, còn ai dám tin tưởng kỹ nữ do tao huấn luyện? Mày định làm Công ty của ông đóng cửa?”

”Tôi..... Tôi không có ý định hại ông, cũng không dám!” Giang Kỳ đau đến chảy nước mắt, hai tay nắm chặt tay hấn, nhưng cũng không dám coi thường vọng động.” Tổng Thanh Linh là bạn học của tôi, chẳng phải là nữ chủ nhân gì cả, nó..... Nó là cô nhi, Lạc Mộ Thiên căn bản coi thường nó.....”

”Câm mồm!” Hấn gầm lên một tiếng, đẩy nàng xuống giường:” Mắt tao không mù, cũng có tai mà nghe! Tao chẳng quan tâm nó là cô nhi hay không, nhưng cha con nhà họ Lạc đối xử với Tổng Thanh Linh như thế nào, khách nhân toàn hội trường đều nhất thanh nhị sở. Chỉ có tiện nữ nhân như mày mới nhìn không ra, còn to gan lớn mật, dám tại địa bàn của Lạc Mộ Thiên mà trêu chọc nữ nhân hấn bảo hộ. Mày có biết thế lực của Lạc Mộ Thiên to lớn ra sao? Chỉ tùy tiện gọi và cú điện thoại, Thiên Vũ liền xong đời!”

”Tôi..... Tôi.....”

Tổng Thanh Linh chỉ là món trang sức mà Lạc Hoàng Viễn thu về làm trò mà thôi, thực không có ảnh hưởng lớn như thế đâu! Trong lòng Giang Kỳ kêu oan.

”La Tổng!” Vài tên hung đồ xuất hiện ở cửa.

” Tiến vào!” La Thiên Vũ phân phó:” Đêm nay tao thưởng nó cho bọn mày, thích chơi thế làm thì làm. Như cũ, không được làm nó chết, mà cũng không được làm nó bị thương!” Giang Kỳ là cây hái ra tiền, hẳn còn cần sử dụng!

” Vâng!” Bọn họ nhanh chóng trả lời, xoa tay nhìn Giang Kỳ, mỗi kẻ đều rất hưng phấn.

Giang Kỳ là hồng bài trong Công ty, đối với cô ta, bọn hắn chỉ nhìn thôi đã thèm chảy nước miếng. Nhưng La Tổng đã mệnh lệnh, quả thực là một tin tức cực tốt, làm sao mà không hưng phấn kích động?!

” Không!” Giang Kỳ thê lương kêu gào. Mấy tên này làm sao xứng với nàng?” Không cần, Thiên Vũ, tôi cầu xin ông!”

” Hy vọng trải qua lần này giáo huấn, mày sớm nên tỉnh táo. Nhớ kỹ thân phận, không cần mơ tưởng hảo huyền!” La Thiên Vũ đá cửa rời đi, lưu lại con dê té thăn- Giang Kỳ cùng bảy sói chung sống chung một phòng.

” Thiên Vũ, tôi sẽ không cầu gì nữa, xin ông— Không đừng chạm vào ta, ngô....”

=====

” Thanh Linh, chúc mừng cậu lại giành học bổng!” Nhạc Hiểu Thần rót hai chén rượu, cầm ấy một ly, nói:” Làm một chén!” Nói xong, uống cạn.

Tổng Thanh Linh không kịp ngăn cản, vẻ mặt đau khổ đành phải uống một chén. Oa, đáng quá! Thực không hiểu nam nhân thích uống thứ này làm gì!

‘Kim Anh Các’ là một nhà ăn Nhật Bản cao cấp, Lạc Mộ Thiên biết Tổng Thanh Linh thích ăn những món thanh đạm, mà cũng thích phong cảnh thanh u nơi đây. Bởi thế, mỗi khi rảnh sẽ đưa nàng tới đây dùng cơm. Thành ra, hồi nàng, nơi nàng có đồ ăn ngon thì, nơi này sẽ xuất hiện đầu tiên!

Tổng Thanh Linh nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, làm Nhạc Hiểu Thần không nhịn được mà cười to. Đêm nay, Nhạc Hiểu Thần đặc biệt hưng phấn, trong khi Tổng Thanh Linh mới uống được một ít, vậy mà nàng đã làm xong mấy chén rồi.

” Hiểu Thần, không có ai cướp rượu của cậu, đừng uống nhanh như thế, sẽ say.” Tổng Thanh Linh nhìn nàng, có chút kinh ngạc run sợ. Nàng biết Hiểu Thần có thể uống rượu, nhưng đêm này có gì đó không đúng, đồ ăn trên bàn không chạm vào một chút, nàng chỉ lo uống rượu mà thôi.

” Say mới được, Thanh Linh ngốc, nếu không muốn say, sao mình lại uống rượu?” Nói xong, lại nốc thêm một chén.

Thực không đúng! Không kịp ngăn chặn ly rượu, Tổng Thanh Linh đành cướp đi cái bình, giấu đằng sau lưng, không cho nàng động vào.

” Thanh Linh.....” Nhạc Hiểu Thần bủi môi, vẻ mặt ôm oán nhìn nàng.

” Nhạc Hiểu Thần, cậu không xem mình là bạn bè sao? Có tâm sự sao không nói? Đừng nói không có, mình biết có. Hơn nữa rất trầm trọng tới mức phải mượn tửu quên sầu, nếu cậu chịu coi mình là bạn, đừng giấu nó ở đáy lòng như thế!”

” Mình.....” Nhạc Hiểu Thần dừng động tác, ngồi lại vị trí, khuôn mặt tổ nhĩ dần dần trắng bệch. Cơ hồ qua một lúc lâu, nàng rốt cục mở miệng.

” Cậu biết không? Thanh Linh. Hôm nay, khi cậu gọi mình đến ăn mình học bổng, mình rất vui cho cậu. Trước kia, khi nhận học bổng mình cũng rất hạnh phúc, nhưng đó là chuyện xưa rồi.” Giọng nói trầm xuống, vẻ mặt nàng mờ mịt.

” Cậu hâm mộ?” Tổng Thanh Linh nhìn nàng hoài niệm, cảm thấy ngoài ý muốn.” Chính là, cậu luôn coi học hành cũng cần có tình yêu sao, chỉ cần chia đều 50-50 là được. Cũng không cố để học hành lên đến 60%.”

Nhạc Hiểu Thần học khoa văn, trong khi Hoắc Chi Giới học khoa luật, đây là một đôi đẹp trong hệ. Khi đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này quen nhau, cũng nhận được sự ủng hộ từ cha mẹ. Thậm chí, Nhạc Hiểu Thần

còn nói cho nàng, trước mắt Hoắc Chi Giới sẽ đi Luật sư sự vụ sở. Cha mẹ hai bên đã nói chuyện, chờ nàng tốt nghiệp, cả hai sẽ kết hôn, sau đó sẽ đi du học.

Tống Thanh Linh mới nói xong, Nhạc Hiểu Thần lập tức khóc ròng.

Đột nhiên như thế, dọa Tống Thanh Linh tay chân vô thức, chỉ theo trực giác ôm Nhạc Hiểu Thần, không biết nên nói như thế nào. Cuối cùng đành rút nước mắt chảy theo.

” Sao Chi Giới lại đối xử với mình như thế? Anh ấy là tất cả của mình. Từ khi gặp anh ấy, mình đã bỏ mặc tất cả, toàn tâm toàn ý vì anh ấy. Vì anh ấy vui mà vui, anh ấy buồn mà buồn. Anh ấy là điều quan trọng nhất. Nhưng..... Ô ô..... Hắn ta lại thay lòng đổi dạ!” Nàng ghé vào vai Tống Thanh Linh, khóc.

” Nếu đêm nay mình không tìm cậu đi ăn cơm, chắc ậu cũng không định nói với mình phải không? Mình sớm cảm thấy cậu có gì không đúng, lần trước mình hỏi, nhưng cậu lại còn gạt mình. Giảm bớt cái gì chứ?”

” Thực xin lỗi, mình định nói cho cậu. Nhưng nhìn cậu vì cuộc sông, vì việc học hành mệt đến mức không có thời gian rảnh, mình không nỡ. Hơn nữa, vì tình yêu mà mình lại trễ việc học, làm sao mình dám nói với cậu?”

” Mình cảm thấy thẹn với bản thân, không có chút giá trị nào cả. Mình yêu hắn ta như thế, không oán không hận trả giá hết thảy, vậy mà..... Hắn nói tình yêu của ta làm gã không chịu được, nó thật nặng nề.” Nhạc Hiểu Thần nhỏ giọng, giống như chỉ nói mình Tống Thanh Linh nghe, cũng như đang nhủ với bản thân. Thần sắc ảm đạm, vẻ mặt hoảng hốt.” Hắn nói nàng ấy là nữ nhân khuê tú, dịu dàng, nhu mì lại kiên cường. Ở cùng nàng, hắn cảm thấy thực tự tại, không cần khẩn trương giải thích này, giải thích nọ, cũng không lo lắng nàng lại nháo như đứa trẻ.....”

” Đây là chuyện ma quỷ! Lời này mà cậu cũng tin? Làm hắn cảm thấy nặng nề? Nếu thế, sớm hai năm trước, hắn đã bị bệnh ‘trầm cảm’, còn sống được đến giờ?” Tống Thanh Linh giận Hoắc Chi Giới tự tư, không nghĩ hắn lại kém cỏi hơn thế.” Hồn trưởng kia hiện đang ở nơi nào? Mình đi bế hắn vài chân, không đánh cho hắn thành đầu heo không về!”

” Không cần!”

” Như thế nào? Đến bây giờ mà cậu còn đau lòng?” Tống Thanh Linh trừng mắt nhìn Nhạc Hiểu Thần. Đại ý: Nếu cậu dám gạt đầu, mình bế ngay hai chân cậu! ” Cái đồ bỏ đi ấy, cậu cần làm gì?”

Nhạc Hiểu Thần đương nhiên không dám gạt đầu, nhưng.....” Hắn là luật sư.....”

” Luật sư có cái gì hay ho? Mình dù không hiểu sự đời, nhưng đối với loại tuyệt tình tuyệt nghĩa này, phải vụn gãy chân hắn mới được!”

” Hoắc Chi Giới là luật sư, hắn có thể kiện cậu. Hơn nữa, hắn là cao thủ Karate (Không thủ đạo)!” Nhạc Hiểu Thần ngắt lời nàng.

” Ác.” Tống Thanh Linh ngây người, sau nửa ngày mới thốt ra:” Chẳng lẽ cứ như thế mà buông tha cho hắn sao? Cái tên quá phẫn, khinh người quá đáng!”

Trong khi nàng đang áo não thì đương sự-Nhạc Hiểu Thần lại cười.

” Hiểu Thần.....” Tống Thanh Linh kinh ngạc nhìn bạn tốt, không lẽ chịu đả kích quá lớn, thần kinh bị chạm?

” Mình không có việc gì.” Nhạc Hiểu Thần nắm chặt tay Thanh Linh, khóc lớn một hồi làm gương mặt có chút loạn, đôi mắt sưng đỏ nhưng long lanh, sáng chói.” Mình quả thật rất thương tâm, nhưng mấy ngày nay mình đã nghĩ kỹ rồi. Lữ luyện tình cũ, thật sự là ngu ngốc, huống chi mình chẳng phải có một tri kỷ đang ở bên sao?”

” Thực!?” Tống Thanh Linh vui vẻ cười.

Nhạc Hiểu Thần dùng sức gạt đầu.” Tuy lần này vấp ngã thực sự thảm, nhưng mình còn trẻ, có sức mà làm lại từ đầu. Mà mình cũng còn thời gian, mình tin nhất định mình có thể thành công.”

=====

Đây là một buổi sáng Chủ Nhật trong lành, bầu trời xanh mát, gợn vài đám mây trắng, gió nhẹ mang mùi hoa thơm nhàn nhạt tràn ngập phòng khách thanh lịch. buổi sáng, tròng trĩnh trời xanh bay vài đóa mây trắng, gió nhẹ giấp mang nhàn nhạt

Khó có được ngày mà cha con nhà họ Lạc rảnh rỗi, hơn nữa lại còn ngồi chung một cách hòa bình. Nhưng nhìn kỹ hơn, hóa ra là hai người đó đang bận việc.

Lạc Hoàng Viễn thì đang nghe điện, Lạc Mộ Thiên thỉnh thoảng nghe tiếng nói chuyện văng vẳng bên tai, nhưng không thêm để ý, ưu nhàn xem báo chí.

Lạc Hoàng Viễn ngắt điện thoại, bắt đầu thở ngắn than dài.

"Xú lão nhân, có chuyện liền nói, có thì thì phóng (Tự hiểu, em xí hổ quá Lạc ca) không cần ở đây làm ô nhiễm không khí!" Lạc Mộ Thiên không tức giận nói, ánh mắt y nhiên vẫn chú ý trên trang báo, không thêm liếc nhìn lão nhân gia bên cạnh.

"Mày..... Xú tiểu tử!" Lòng Lạc Hoàng Viễn thật phức tạp, không có tâm tình đấu lý với đứa con.

Vội đầu trong tạp chí, thấy bầu không khí không đúng, cuối cùng Lạc Mộ Thiên ngẩng đầu lên.

"Để làm chi mà nhìn như muốn chết vậy?" Hắn buông báo chí, đoán:"Ngày hôm qua, thua trận golf đại chiến?" Đây là việc có khả năng nhất khiến lão nhân mất hứng như thế.

Lạc Hoàng Viễn tròng mắt, không thêm trả lời.

Một bên Uy bá sợ cặp phụ tử này lại gây chiến, phá hư thời khắc hòa bình khó gặp này, vội vàng trả lời:

"Không phải, thiếu gia. Kỹ năng chơi golf của lão gia đã đạt tới hàng cao thủ, làm sao mà thua được? Ngày hôm qua còn thắng oanh liệt là đằng khác. Lão gia thở dài là vì 'Ngô gia có nữ sơ trưởng thành' tâm tình nhất thời không tốt."

"Ngô gia có nữ sơ trưởng thành?" Lạc Mộ Thiên nhíu mi:"Tử lão nhân, bình thường nhìn ông đạo mạo ngạn nhiên, hóa ra lại phong lưu như thế, ở bên ngoài lén sinh nữ nhi? Nói đi, ông còn có bao nhiêu phong lưu trưởng?" Đã ngày nào đó ông hai chân một gậy, hai ta đột nhiên nhảy nhiều anh chị em, thật là khó coi."

"Mày..... Mày, tên xú tiểu tử này đang nói bậy gì thế? Ta không phải là mày, làm quái gì có phong lưu trưởng? Mày hồng khẩu bạch nha, không đem lão tử ta tức chết thì mới không cam lòng, có đúng không?" Lạc Hoàng Viễn chỉ vào đứa con, tay phát run:"Nói về Lạc gia, phong lưu trưởng ai cũng kém so với mày, nếu như có tiểu mao đầu nào nhảy ra nhận thân nhân, thì chỉ có hỗn tiểu tử mày mà thôi! Mày còn có mặt nói người khác!"

"Tử lão nhân, ông đang nói chuyện ma quỷ gì thế....."

Mắt thấy chiến hỏa sắp bùng nổ.

"Lão gia bớt giận, thiếu gia là nói giỡn, thiếu gia ngài cũng ít đi vài câu....." Uy bá miễn cưỡng can chiến tranh của hai cha con, cố gắng hòa hoãn hai người.

Bình thường đảm nhiệm công việc 'Thiên sứ Hòa bình' đều là Thanh Linh tiểu thư, hắn chỉ cần hiệp trợ là ổn. Nhưng mấy hôm nay, tiểu thư không có mặt, làm lão quân gia như hắn phải chịu khổ. tức khả. Cũng chính vì thế, càng cảm thấy rõ tầm quan trọng của Thanh Linh tiểu thư.

Cha con nhìn nhau, đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

"Nói là 'Ngô gia có nữ sơ trưởng thành' số dĩ là chỉ Thanh Linh tiểu thư." Uy bá hướng Lạc Mộ Thiên giải thích.

"Từ sau thọ diên, đám lão hủ của lão gia liên tục phát thiệp mời, không thì gọi điện thoại, đều ầm ĩ muốn xem mặt, đem con trai hoặc cháu trai giới thiệu cho Thanh Linh tiểu thư. Nhưng lão gia không buông được xá Thanh Linh tiểu thư vừa thông minh lại nhu thuận sớm bị mang đi mất, cho nên....."

"Kết hôn?" Gingj nói không thể tin tăng cao thêm vài quãng, Lạc Mộ Thiên vừa tức lại giận, mặt đen một hơn phân nửa.

Là người nào dám mượn gan trời, dám cướp nữ nhân của Lạc Mộ Thiên hử?

” Con cũng thấy quá sớm đúng hay không?” Lạc Hoàng Viễn như tìm được tri kỷ, bắt đầu than vãn:” Thanh Linh bao nhiêu tuổi? Xem mắt cái gì? Mấy lão bất tử không biết đang lo cái gì? Muốn có con dâu, cháu dâu sao không tự mình đi tìm, dám tơ tưởng đến con gái ta, như cái lão Hà, không có chút đạo nghĩa nào cả. Ai mà biết con trai, cháu trai mấy lão có tật xấu gì?”

Lạc Hoàng Viễn đương nhiên biết mấy người này bị gì, nhưng đã làm cha, cứ gặp những việc thế này thì tâm loạn như ma. Nam tử dù vĩ đại đến đâu, nhưng mà nếu để con gái bị cướp đi thì không vừa mắt chút nào! Cho dù Thanh Linh chỉ là con nuôi của ông.

” Chính là..... Lão gia, Hà nhị thiếu cùng Trần Hiểu năm ngoái mới từ nước Mĩ du học trở về. Cả hai đều tà mao xất chúng, bỏ qua thật sự đáng tiếc.” Uy bá đương nhiên biết lão gia đang mâu thuẫn, nhưng vẫn cố khuyên giải:” Huống chi mới chỉ là xem mắt mà thôi, làm bạn bè cũng tốt. Tôi thấy Thanh Linh tiểu thư cũng có ít kinh nghiệm xã giao trong cuộc sống. Bình thường ngoài đọc sách ra, cũng không có trò chơi giải trí nào.....”

Tai kia nghe lời Uy bá, trong đầu lại hiện lên hình ảnh toàn bộ hội trường chăm chú, ái mộ nhìn Thanh Linh. Lạc Mộ Thiên chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, hận không thể đá toàn bộ lũ đàn ông ấy tới chân trời góc biển. Đột địa—

” Lão nhân, ông đang làm cái gì?” Lạc Mộ Thiên nhìn phụ thân nhét vào tay hửn một chiếc hòm nhỏ.

” Làm cái gì? Đương nhiên là nhắc nhở con mau nhanh chân lấy vợ!” Lạc Hoàng Viễn không tức giận trả lời:” Con trai người ta ều đã kết hôn cả, chỉ có người cái tên tiểu tử này đã hơn ba mươi rồi ăm vẫn không hiểu chuyện. Giống lão già như ta, có bao nhiêu người đã có cháu mà ồm? Chỉ có lão nhân gia ta thật thâm, mỗi ngày chỉ nhìn mày ăn không ngon.”

Lạc Mộ Thiên đối lời nói của phụ thân chỉ nghe mà như không nghe thấy.

Hửn biết hửn có trách nhiệm kéo dài hương khói Lạc gia, nhưng cho đến bây giờ, hửn vẫn chưa gặp nữ nhân nào đáng để hửn cưới về cả..... Đột nhiên, trong đầu hửn dung nhan thanh lệ, là nàng!?

Đúng rồi, ở cùng nàng hơn nửa năm, sớm đã phá kỷ lục trước kia của hửn. Hơn nữa, cho tới bây giờ, hửn vẫn chưa có ý nào chán ghét nàng cả. Thậm chí đối với nàng, đó là mãnh liệt giữ ấy, không cho nam nhân khác liếc mắt nhìn nàng, dù chỉ một cái, điều đó làm hửn tức giận vô cùng. cùng hửn cùng một chỗ vượt qua nửa năm, sớm vượt qua hửn trước kia kỉ lục,

ấy nàng, chẳng phải là hợp pháp hóa, chiếm nàng làm của riêng sao? Còn có thể ngăn chặn lũ đàn ông tơ tưởng nàng, thật sự là nhất cử tam, tứ tiện!

Mở chiếc hộp, bên trong đó là trạc tử (Vòng đeo tay) xanh biếc. Vòng ngọc hình như làm từ thiên niên hàn băng tạo thành, trong suốt diệc thấu, chạm vào mát lạnh, chỉ thấy giá trị phi phàm.

” Chiếc Phỉ thúy băng trạc này là của mẹ con, mà nó cũng là Lạc gia truyền gia chi bảo. Nó được truyền cho con dâu trưởng, giờ đưa cho con bảo quản. Về sau nó thuộc về con, mau chóng ỉm vợ rồi đeo cho con dâu, rồi sinh vài đứa cháu. Chiếc vòng này chỉ có tổ cho vợ con đeo mà thôi.”

Lạc Mộ Thiên cầm lấy vòng ngọc xem xét, đối với việc phụ thân công đạo cũng chỉ hửn thanh trả lời.

” Cha nuôi, con đã trở về! Uy bá, mấy ngày không thấy.” Tiếng nói thanh thúy của Tống Thanh Linh vang lên tại cửa lớn.

” Thanh Linh tiểu thư, ngài đã trở lại?” Uy bá tiến lên, đón lấy chiếc balo:” Đã hoàn thành xong luận văn sao?”

Cảm ơn Uy bá sau, Tống Thanh Linh vừa đi vào phòng khách vừa nói:” Đại khái hoàn thành, cháu nghĩ chỉ cần kiểm tra một lần nữa là được— Đây là cái gì?” Nàng cảm thấy cổ tay mát lạnh. Lạc Mộ Thiên đã đeo lên tay nàng một chiếc vòng màu xanh biếc.

” Phỉ thúy băng trạc!” Màu canh trong biếc như càn tôn thêm vẻ đẹp cho làn da trắng nõn, Lạc Mộ Thiên thực vừa lòng gặt đầu, ” Em đeo lên đẹp lắm, cho em luôn đó.”

” Ác, cảm ơn!” Tống Thanh Linh gật đầu, xem như nhận. Nàng không thức trang sức lắm, đối với chiếc vòng ngọc này cũng chỉ thấy không tồi. Chẳng quá nó là do Mộ Thiên tặng, nó là đồ xấu (Nguyên văn là ‘second-hand’) sao?

Kỳ quái, mỗi lần định tặng đồ gì, hắn chẳng phải tốn rất nhiều nước bọt sao? Lạc Mộ Thiên nhìn kỹ nàng—

” Cái đồ ngọc này, em làm cái gì thế hả?!” Lạc Mộ Thiên thô lỗ giữ chặt mặt nàng, mới vài ngày không gặp, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên gầy gò, thần sắc tái nhợt, mặt đen dưới mắt nhìn thật rõ ràng.” Nhà bạn em không có cơm cho em ăn, không có giường để ngủ đúng không? Về sau, không được đến nhà nó nữa!!!”

” Như thế nào lại có thể? Anh đừng có nói vậy!” Nghiêm trọng thiếu ngủ làm nàng suy yếu, dựa Lạc Mộ Thiên. Bình thường trước mặt mọi người, nàng đều bảo trì khoảng cách với Lạc Mộ Thiên. Nhưng hôm nay nàng quá mệt mỏi, cơ hồ là nhắm mắt lại mà nói chuyện.

” Nhạc Hiểu Thần là bạn thân nhất của em, Nhạc phụ cùng Nhạc mẫu đối xử rất tốt, em làm sao có việc!?”

Vốn là một đôi tình nhân ngọt ngào, đến hôm nay nói chia tay lập tức xa cách, đối với đả kích mãnh liệt như thế, tuy Nhạc Hiểu Thần nói một cách nhẹ nhõm, nhưng nhìn nàng thật thương tâm. Vì sợ nàng nghĩ không thông, Thanh Linh đành phải ở Nhạc gia làm bạn nàng.

Nào biết rằng Nhạc Hiểu Thần ngày đêm vui đầu vào bãi cỏ, nhưng tâm tư lại hăng hốt, không ai nhắc nhở, nàng cũng không ăn không uống, cũng không ngủ. Tống Thanh Linh vừa ở bên nàng, vừa làm luận văn, cho nên mới sứt cân như thế. May mắn mấy ngày nay được nghỉ, nên nàng mới về nhà nghỉ ngơi.

” Đã đứng không ứng mà còn lảm lời!” năm stay nàng, vòng qua cổ, hắn bế nàng lên, đi thẳng lên lầu.

” Mộ Thiên, hình như là có động đất thì phải.....” Nàng thì thầm, cảm giác lắc lư y như đứng trên thuyền vậy.

” Không có việc gì, em ngủ đi!”

Một bên Lạc Hoàng Viễn cùng Uy bá nghe, nhìn đến ngây người, y hết hai pho tượng đá, nhìn hai người kia chậm rãi biến mất trên từng bậc thang.

Được nửa ngày sau—

” Lão gia, lần này ngài không cần phải đau lòng Thanh Linh tiểu thư. Coi hai người họ thân thiết, tôi thấy không bao lâu nữa, ngài sẽ có tôn tử!”

” Ách..... Thật tốt quá!” Lạc Hoàng Viễn dần lấy lại tinh thần, vội vàng cùng Uy bá bắt đầu thảo luận về hôn lễ sự. Trưởng tử kiêm Lạc thị chủ môn muốn kết hôn, hắn không tổ chức thật hoành tráng sao không cam lòng?

=====

” Khái..... Anh..... Anh.....” Tống Thanh Linh vội vàng chạy vọt vào thư phòng, lo lắng ôm lấy Lạc Mộ Thiên, nhưng lại thở hổn hển không nói nên lời.

” Như thế nào?” Lạc Mộ Thiên buông xem một nửa kế hoạch thư, tương hân ôm tới trên đùi ngồi, một tay chụp phủ của nàng bối, nhìn lên người suyễn thành như vậy, rốt cuộc chuyện gì như vậy cấp?”

” Uy bá bọn họ đồ..... Khái..... Đều bảo ta ít..... Thiếu phu nhân, bọn họ nói..... Nói chúng ta phải kết hôn!?”

” Đúng rồi, chúng ta sắp kết hôn. Đây là do chính miệng em đáp ứng, tất cả mọi người đều nhìn thấy.”

” Cái gì? Em..... Khi nào thì em đồng ý lấy anh, sao cả em cũng không biết?”

” Buổi sáng hôm nay, tại đại sảnh. Em đã nhận chiếc vòng tay truyền tức bất truyền nữ truyền gia chi bảo ‘phỉ thúy băng vòng ngọc’, (Báu vật truyền đời chỉ dành cho con dâu, không cho con gái) tất cả mọi người đều nhìn thấy. Giờ em có ý định hối hận cũng không kịp rồi.” Hắn nắm lấy cánh tay đeo vòng, đặt lên một nụ hôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, Tống Thanh Linh lập tức thanh tỉnh.” Đây..... Đây không tính, không tính! Tại em không biết đó là Lạc gia truyền gia chi bảo.”

Nàng vừa la hét, vội vã phải tháo chiếc vòng:” Cái này không tính toán gì hết, hiện tại em tháo vòng trả cho anh.” Di? Buổi sáng nhìn anh ta đeo vào dễ thế, sao giờ lại không tháo ra được?

” Không được!” Hấn kéo tay nàng, ngăn không cho tháo vòng ra. Giơ tay lên quan sát, cổ tay đỏ bừng, đủ biết nàng cố sức ‘Đính tình chi vật’.

Hành động của nàng thật sự lại làm tổn hại nam tính tự tôn, mặt hấn đen lại.

” Gã cho anh có cái gì không được, đây là chuyện mà nhiều nữ nhân mơ tưởng. Đồ ngốc sao lại cự tuyệt? Dây thần kinh nào của em bị đứt hử?” Chẳng lẽ.....” Em thay lòng đổi dạ? Không thương anh nữa? Gần đây lại có thằng nào đeo đuổi em phải không?”

Mấy ngày nay, hấn thấy Thanh Linh càng xinh đẹp, mỗi khi hồi hấn đến trường học đón nàng thì đều có thể dễ dàng phát hiện có mấy đôi mắt ái mộ ánh mắt dõi theo nàng. May mắn, nàng tần kinh thô, không hề để ý. Mà điều này đương nhiên nhắc nhở hấn, hành động theo dõi nàng càng phải nghiêm khắc hơn nữa.

” Không có, không có. Sao em lại thay đổi được?” Nàng bị tiếng rống của hấn dọa sợ.

” Vậy sao em lại không đồng ý?”

” Em cự tuyệt là bởi vì anh không thương ta, bởi vì chúng ta không thích hợp!” Nàng cắn môi, nước mắt doanh tròng, y hệt cô vợ nhỏ chịu ủy khuất:” Em vốn dĩ có thể không để ý hết thấy mà trở thành..... Tình nhân của anh. Đó là vì em thích anh, yêu anh, cho nên thừa dịp anh vẫn còn quan tâm đến em, để mà có những hồi ức tuyệt vời nhất. Nhưng khi nhớ đến lúc em đồng ý vào Lạc gia, cũng chỉ là vì muốn hưởng thụ mái ấm tình thương gia đình. Em không nghĩ, mà cũng không muốn bị người ta nói thành ‘Ma tước biến phượng hoàng.’”

Đôi mắt mọng nước, nhưng phong tình vạn chủng, thật sâu hấp dẫn hấn.

” Điều kiện của anh tốt lắm, bề ngoài lại anh tuấn tuấn mỹ, có tài thế cùng đại vị xã hội, là bạch mã vương tử trong lòng sở hữu nữ nhân. Đương nhiên nhiên cả em cũng không phải ngoại lệ.

” Vậy em.....” Hấn khẩn thiết ôm nàng, vô cùng đau lòng.

” Nhưng anh không phải là đối tượng tốt để kết hôn.” Thấy hấn không hiểu lắc đầu, nàng lại nói:” Anh không thương em, cũng không nghĩ phải rung trung trinh với vợ mình, đúng không?”

” Ta.....” Hấn tâm loạn, ngực có cái gì ép chặt, không có chỗ để phát ra ngoài.

Lạc Mộ Thiên không phản bác, khiến nàng tan nát cõi lòng, nàng cảm thấy mình đã bị cự tuyệt rồi.

” Thì tính sao? Cho dù anh không thương người, nhưng anh sẽ đối xử tốt với em. Làm vợ anh thì có cuộc sống giàu sang, có đại vị xã hội ngời ngời coi trọng. Em sẽ hưởng hết thấy.....” Hấn tuy không nghĩ tới cái vấn đề trung trinh này, nhưng mà hơn nửa năm nay, hấn..... Hấn cũng không hề có một nữ nhân thứ hai nha!

” Ấy thứ này em cũng không hề muốn.” Nàng từ trên đùi hấn nhảy xuống, đối mặt hấn.” Anh cũng biết em là cô nhi, mà nguyện vọng lớn nhất của em là có một mái ấm gia đình. Em luôn thật cố gắng, để có được. Bởi vì em tham, hy vọng trong tương lai có một người yêu em thật lòng, một người đàn ông tốt, trung thành với em. Mà em cũng vì người đó mà mà trả giá. Nhưng.....” Nàng ảm đạm nói nhỏ:” Từ khi cùng anh một chỗ, em không nghĩ có đủ tư cách để có được.”

” Cho dù như thế, với người chồng tương lai, em vẫn hy vọng là thật. Em không thể lấy anh được. Bởi vì em không thể chịu được sẽ có một ngày nào đó, bên tai lại nghe những lời đàm tiếu vì chồng có người mới. Mà em tự nhận cũng không phải là người rộng lượng, có thể san sẻ chồng mình với người khác. Cho nên, em không thể lấy anh, mà chiếc vòng này em cũng trả lại anh.”

Nàng xoay người, đi ra cửa, mới đi được vài bước, một vòng tay rắn chắc quá qanh chiếc eo nhỏ nhắn.

” Mộ Thiên.....”

Lạc Mộ Thiên một tay lấy nàng, đặt lên chiếc bàn giấy, hai tay đặt cổ định lên mép, giữ chặt nàng trong lồng ngực. Ánh mắt hung ác nhìn nàng chằm chằm:” Ai cho phép em rời đi?”

Hắn luôn cho rằng nàng hiển nhiên thuộc về hắn, không bao giờ nghĩ đến cảm giác dành cho nàng là gì. Nhưng dù hắn không thương nàng, dù hắn cũng không phải kim quy tế gì, nhưng hắn là nam nhân duy nhất của nàng, sao nàng dám cự tuyệt hắn?

” Anh..... Anh rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?” So xem mắt ai lớn hơn? Nàng cũng trừng mắt nhìn lại, đồ ác độc:” Đừng nghĩ hung là em sợ! Hôn nhân là chuyện cả đời, em sẽ không dễ dàng khuất phục.”

” Em.....” Hắn khó thở, hận không thể một ngụm ăn luôn nàng. ([N]Thật ra thì đã ăn rồi, mà đến cả xương cũng chẳng còn =.= [T] Công nhận.)

” Như thế nào?” Nàng nâng cằm, kiên trì, quyết không thỏa hiệp.

” Đáng giận!” Hắn dùng sức đập bàn, ôm lấy nàng đi về phía phòng ngủ. ([T] Ta thấy nam9 chỉ có chiêu này là hữu hiệu)

” Không cần, anh đừng có xài lại chiêu này, vô dụng! Em sẽ không khuất phục!” Nàng làm sao mà không biết ý đồ của hắn. Nàng cố sức giãy dụa, hai tay loạn vung, kháng cự ma thủ đang cố cởi quần áo của nàng.

” Anh là cái đồ tà ác sắc— Ngô!”

Bạc thần gọi cảm bạc nhanh chóng hôn lên, cường hãn đẩy lên dục vọng sâu thẳm của nàng. Khiến nàng không cam lòng mà mềm nhũn ra, hai tay nhỏ bé ôm lấy mặt hắn, bắt đầu đáp lại, hai cái lưỡi giao triền. Hắn cố ý bẻ gãy tâm trí nàng, nhiệt tình triền miên khiến nàng hòa tan.....

Còn chưa đóng cửa, hắn cũng đã không nhịn được, tê hống một tiếng, đặt nàng lên cánh cửa. Tách ra cặp đùi trắng nõn, hạ thân đam mạnh, nam căn thũng trướng, đầy dục vọng lấp đầy đóa hoa nữ tính, đi đến chỗ sâu nhất. Hạ thân cuồng dã, hết lần này đến lần khác tiến lên.....

” Mộ Thiên.....” Nàng cắn bản không thể cự tuyệt hắn, dưới thân hắn cuồng dã mà nhiệt tình, nàng bất tri bất giác nang đôi tay vòng quanh cổ hắn, cơ thể cong lên đón hòa.....

Tiếng thở hổn hển, không khí có mùi vị kích tình hoan ái bao trùm, Tống Thanh Linh như con mèo nhỏ, cả người trần trụi nép vào thân hình hùng vĩ. ầu bé nhỏ nép vào lồng ngực lắng nghe tiếng trống ngực.

” Chúng ta cứ dính hôn đã!” Tiếng nói thấp ách, đôi tay thô tháo vuốt ve từng đường cong mạn diệu, thuận tay ngăn chặn từng hành động kháng nghị:” Đây là anh đã nhượng bộ rất nhiều rồi. Anh thật chán ghét phải thiết lập khoảng cách với em trước mặt bao người, điều đó khiến anh như là một tình nhân dấu điểm của em vậy!” (Nguyên văn là Hạ tình phu, chắc ở có từ nào thay thế cho nó k?) Sau khi dính hôn xong, hắn muốn thì có thể ôm nàng, hôn nàng, không ai có thể nói gì được, ngay cả lão nhân cũng không thể! Nói không chừng cha già còn muốn hắn ‘cố gắng’ một chút, để lão mau có cháu mà ôm đây!

(Chỗ này bị thiếu, bạn đang tìm lại bản online, chờ mai sẽ sửa lại)

Chán ghét? Nàng như bị sét đánh trúng, sắc mặt trắng bệch, cả người vô lực:” Một khi đã..... Anh đã chán..... Ghét tôi..... Yên tâm, chúng ta có thể chia tay. Mà tôi cũng..... Không trách anh, cũng sẽ không ề vướng bận.....”

” Em lại đang nói bậy gì thế? Sao cứ mở miệng ra là đòi chia tay?” Hắn ngồi xuống, nắm lấy mặt nàng, gương mặt hai nguopwf kề sát:” Mau kết hôn! Anh mặc kệ em ra bất cứ điều kiện gì. Anh không dám chắc có thể thực hiện được hay không. Một khi đã muốn kết hôn, sao anh lại có thể tùy tiện bỏ rơi em? Nói à biết, vào lễ đường, em phải mặc bộ váy thật đẹp để làm vợ anh đi!”

” Thật quá đáng! Sao anh lại có thể làm như vậy?” Nàng không thể tin được, tâm tình từ tuyệt vọng như rơi vào đáy cốc lại phong hồi lộ chuyển, bay thẳng lên trời bởi vì tức giận bất bình.

” Muốn kết hôn cũng có thể, nhưng chú ý chỉ có thể là anh mà thôi, bởi vì.....” Hắn ẩy ngã nàng, lập tức đè lên, cười tà ác:”Em là của anh, em chỉ là của riêng anh mà thôi. Tuyệt đối không thể cho gã đàn ông nào có được!” Hắn chậm rãi luật động.

” Anh..... Anh thực bá đạo.....” NÀNG cắn môi, tiếng rên rỉ lại thốt ra, thân thể nóng dần lên.

” Anh biết, vị hôn thê bé nhỏ của anh!”

9. Chương 9

Hai năm sau.

Hội nghị đã kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, rõ ràng điều hòa hoạt động bình thường, nhưng nhân viên cấp cao lại chảy mồ hôi như mưa, khăn tay lau kiệt lực, có thể vắt ra một đồng nước.

Từ cuối tuần tới giờ, giá thị trường tăng mạnh, xã hội trị an cũng tốt làm người ta vừa lật tờ báo ra xem cũng chỉ gấp một cái. Vào một ngày đẹp trời như thế này, có ý nghĩ nghỉ ngơi là không tránh được, ấy vậy mà Long đầu lão đại (Ở đây hiểu là Tổng tài) lại cực kỳ khó chịu.

Long đầu lão Đại chỉ hất xì một cái mà thôi đã khiến cho hàng loạt cán bộ cao cấp run lạnh cả người. Nhưng nếu lão Đại bảo nổi? Ai, mới nghĩ mà đã thấy thảm rồi.

Mới vài ngày mà thôi, đã có ấy nhân viên đăng ký tạm trú tạm vắng tại bệnh viện rồi. Giờ càng xuất hiện nhiều các Giám đốc (Đây là một công ty đa ngành, mỗi ngành đều có một giám đốc riêng, còn MT ca có thể hiểu như là Tổng Giám đốc vậy) muốn xin phép ‘nghỉ hưu non’, nhưng lại sợ Tổng tài uy quyền tặng một câu: ‘Nghỉ phép rồi thì cũng đừng trở về nữa!’

Mà bây giờ mới là thứ tư, những ngày khốn khor của họ vẫn còn tiếp tục.....

Trần Quản lý ướm sừng mồ hôi áp ứng giải thích công trình vì sao lại tăng trưởng chậm.

” Hồn trưởng!” Tay đập mạnh lên bàn, ‘Phanh’ một tiếng, làm hơn hai mươi vị Giám đốc thều chút nữa nhảy dựng. Lạc Mộ Thiên mắng:” Ông đang nói cái quái gì thế? Một khi đã phát hiện ra vấn đề, thấy nó là lạ, vì sao không lập tức sai người điều tra? Để đến giờ mới báo cáo? Ta mời mấy người đến chỉ để ăn không ngồi rồi hay sao?”

” Không..... Không phải, Tổng tài, thực xin lỗi, thật sự là bởi vì.....” Trần Quản lý kỳ thật rất muốn quỳ xuống, kêu oan:’ Oan uống quá, đại nhân, thảo dân oan uống!’

” Câm mồm! Dù hiện giờ ông nói đến trăm ngàn lần xin lỗi, có thay đổi được gì sao?” Ánh mắt lạnh như băng của Lạc Mộ Thiên bắn thẳng vào Trần Quản lý.” Mà ta cũng không muốn lại nghe ông áp ứng mấy lời vô nghĩa làm gì, lập tức điều tra cho tôi! Trong thời gian ngắn nhất đưa lên một báo cáo ‘miêu tả chi tiết, rõ ràng, minh xác!’” Nói xong, Lạc Mộ Thiên mở cửa đi ra ngoài.

” Vâng!” Trần Quản lý nhẹ nhàng thở ra, cả người ướm đầm mồ hôi lạnh, ngồi phịch xuống ghế. Ông trời phù hộ!

Lạc Mộ Thiên lập tức trở lại văn phòng, ánh mắt lơ đãng nhìn điện thoại, lửa giận lại thẳng cao, hần nâng tay, nhìn đồng hồ:” Đã 10h30 rồi, nên về thôi!”

Nghĩ là làm liền, hần lập tức nang tai nghe, đánh số về nhà, nhưng má đã hơn 10 hồi chuông rồi mà vẫn chưa có ai tiếp. Số máy này là số đặc biệt chuyên dụng của lầu 3, trừ thời gian quét dọn, dung nhân (Người hầu) sẽ không được phép tiến vào. Mà đã không có ai bắt máy, chúng tỏ nàng ẫn chưa về!!!

Như thế nào lại có thể? Nàng nói sáng nay nhất định về đến nhà. Nàng dám nói mà không giữ lời, hần không thể không róc xương nàng cho chó ăn!

Hần chưa từ bỏ ý định, lại gọi thêm lần nữa. Rốt cục trước khi hần lại gác máy 1s, có người nhắc máy.

” Uy..... Ai vậy?” Người nghe điện chắc chắn là đang ngủ bị lời đây, giọng ngái ngủ.

” Tổng Thanh Linh, giờ là mấy giờ rồi? Em còn ngủ? Mau đứng dậy, không được ngủ!”

” Không cần, Mộ Thiên, sáng hôm nay người ta từ hai giờ đã dậy đi xem mặt trời mọc. Vừa xong đã phải đi về, đến hơn 9h mới tới nơi, chưa ngủ được 1 tiếng, mệt mỏi quá nga~”

” Mệt!? Chơi cho lắm rồi mà còn than thở?” mà đáng giận nhất là nàng dám đi tới 5 ngày 5 đêm!

” Vì chơi nhiều nên mới mệt thôi mà, em còn mua rất nhiều đồ lưu niệm cho anh đó. Giờ anh để em ngủ cho no đã, rồi em lấy đồ để anh được không?” Tống Thanh Linh có ý đồ hối lộ hân. Nàng đang cùng Chu Công chơi đây, tuổi Chu lão nhân tuy đã là một bó to nhưng sức chẳng nhỏ chút nào, nàng phải cố gắng mãi mới nhắc người được. Bởi vì nàng biết đang diện mà lăn ra ngủ thì thể nào ác ma cũng không cho nàng ‘một ngày bình yên’.

” Không được, hiện tại anh muốn em đưa ra lễ vật ngay lập tức! Mau rời giường, đến Công ty!” Có câu ‘Có nạn cùng chịu’, hân đang ở Công ty bị đám bạch tuộc quần, chọc giận sắp chết rồi, nàng sao lại có thể an ổn ở nhà nằm ngủ?

” Nhưng giờ người ta có cổ cũng không mở mắt được mà~” Nàng nỉ non.

” Nếu em không lập tức rời đi, thì phòng nghỉ ngơi tại văn phòng tạm cho em mượn mà nghỉ. Còn dám nỉ non, anh sẽ phá máy (Ồ mình là nhá máy ak), cho ấy con sâu ngủ ồn chết luôn, không thể ngủ được!” Nghe tiếng nàng, lại tưởng tượng ra hình ảnh thụ nhan (Vẻ đẹp say ngủ? Là gương mặt lúc người ta ngủ ak >_<)=“” mê=“” người,=“” hân=“” bỗng=“” có=“” cảm=“” giác=“” thật=“”>

” Sao anh xấu thế?” khó thở vắng tục, cũng đã tỉnh ngủ rồi.

” Mặc kệ, anh ở văn phòng chờ em.” Nói xong. Hân lập tức cắt điện, không để cho nàng có biện pháp kháng cự.

” Đáng giận, quá phận!” Tống Thanh Linh cảm ông nghe đang phát ra từng tiếng ‘Đô đô’, tức không thể át được.

Hiện tại kêu nàng ngủ, nàng cũng không ngủ được.

Văn phòng rộng mở, ánh nắng sáng ngời, tràn ngập dương cương. Ngoại trừ tiếng rì rì do máy hoạt động cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Vị Quản lý đến từ Hongkong, ‘Công ty Jason’ Trương Mị Dung đang đứng trước Lạc Mộ Thiên, hoàn tất bản báo cáo.

Trương Mị Dung có nhan sắc, ăn mặc phù hợp, khiến những đường cong thân thể triển lộ, làm người ta phải nuốt nước miếng. Mà nàng cũng đang hi vọng Lạc Mộ Thiên thú tính đại phát, lập tức nhảy vào nuốt nàng, đáng tiếc chính là.....

Lạc Mộ Thiên chỉ nghe nàng báo cáo, mà nàng từ đầu tới cuối chỉ sẫm soi vào hân. Đương nhiên, ánh mắt hân chỉ nhìn vào giấy tờ đối với hành vi của nàng xem như không hiểu..... Không, hân có chú ý, nhưng đó là vì bản báo cáo làm hân không hài lòng.

Kỳ quái, thực hiện hàng trăm lần diễn kỹ câu hồn (Thủ đoạn câu ần, nôm na là thế =0=) mà sao không có tác dụng? Trương Mị Dung khí não, (Đầu đau) tay nhu nhu bả vai có chết tê rần.

” Trương Quản lý, báo cáo có vấn đề lớn, thật sự làm tôi không vừa lòng.” Hân nhú mày.

Nàng kiêu thán, ‘Nga~’ một tiếng, rồi cúi xuống. Nửa người trên tiến đến trước mắt hân:” Lạc Tống tài thấy chỗ nào có vấn đề? Có nói ra, không quan hệ, tôi có thể vì ngài giải trình.” Cổ kéo cổ áo thấp xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, cùng bầu ngực sữa đã sớm hiện ra phân nửa.

” Vấn đề thì nhiều lắm, như cái này.....” Lạc Mộ Thiên vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy mppjt ‘cảnh tượng hùng vĩ’, hơn nữa chủ nhân của nó luôn phóng điện. Cố tình không hiểu được ý của nàng, hân quả là đồ ngu.

Khuôn mặt tuần tú trầm xuống, hân đặt bản báo cáo lên bàn:” Xem ra Trương Quản lý đã không tâm tình thảo luận, một khi đã như vậy ta cũng không muốn lãng phí thời gian, cô về đi!” Hân không bài xích nữ doanh nhân, nhưng lại chán ghét những kẻ không phân biệt được công tư. Lấy công vụ bao che cho cái hành vi tư nhân khiêu khích ngu xuẩn, xem ra bỏ thời gian thảo luận chỉ lãng phí. Cái loại không có kỹ năng này mà cũng leo được lên chức Quản lý, Lạc Mộ Thiên đối với ‘Công ty Jason’ có thất vọng rồi.

Đột nhiên chuyển biến như thế khiến Trương Mị Dung tròn mắt, mị lực của nàng là ‘Sở Hưởng Vô Định’, phạm nhân không thể chịu được, sao lại thất bại? “Ngài không thể như vậy.....”

” Không thể?” Hần liếc mắt:” Tà nói thật đó, không có thời gian nghe cô trò chuyện, đi đi!” Nếu không vì phép lịch sự, hẳn đã trực tiếp đá cô ta ra khỏi cửa phòng.

Lạc Mộ Thiên đứng dậy, nàng càng hoảng loạn, điều đó có nghĩa nàng không ký được hợp đồng này, làm sao có thể trở về? Trương Mị Dung cắn răng, thừa dịp hần chưa chuẩn bị, nhào vào lòng hần, ý đồ câu dẫn.

” Đừng vô tình như thế~ Chúng ta bàn lại được không? Em tuyệt đối sẽ không làm ngầu tất vọng!” Hai tay ôm chặt lấy hần, gương mặt nhích gần, thổi khí.

” Cút ngay!” Hần quả thực phải khí bạo, hét lên y như thiên lôi tại trận, trực tiếp đá cửa.

Bị Lạc Mộ Thiên ‘triệu gọi’ mà đến-Tổng Thanh Linh, lúc này nàng mới biết được, hóa ra không chỉ ở nhà hay rống, đến Công ty hần cũng không hiểu từ ‘Khách khí’ viết như thế nào. Không chỉ hét, mà còn hét to là đằng khác.

Một khi thư kí đã không ở, Tổng Thanh Linh cũng không khách khí trộm mở cửa, nhìn lên. Còn không kịp thấy nữ nhân đang triển Mộ Thiên xấu đẹp ra sao, thì đã bị Mộ Thiên mạnh mẽ ‘ném ra’.

Nga..... Tâm tình không vui nhất thời cảm thấy đồng cảm, từng có kinh nghiệm, một lần bị hần ‘ném đi’-Tổng Thanh Linh, rất rõ cô gái kia bây giờ phải chịu đau ra sao. ần này, hần lại càng hạ thủ không lưu tình.

” Ai nha!” Trương Mị Dung may mắn ngã vào sofa, sắc mặt trắng bệch kinh hoàng.

” Đồ tiện, lại làm mấy trò bẩn thỉu như thế này!” Giọng nói đầy chỉ trích, lạnh lùng hét lên.

Tổng Thanh Linh đồng tình, lên tiếng ngăn:” Tổng tài, thứ ngài cần, đã mang đến rồi!”

Hai người ở trong văn phòng đồng thời nhìn về phía Tổng Thanh Linh. Nhìn thấy là nàng, sắc mặt Lạc Mộ Thiên nhất thời khá hơn nhiều, hần quay đầu trừng mắt nhìn Trương Mị Dung:” Hạn cho cô s, cút ra ngoài cho ta!”

Trương Mị Dung vội vàng nhặt đồ của nàng lên, ngã tới ngã lui chạy ra khỏi cửa. Coi bộ dạng nàng bây giờ, có lẽ nửa đời sau cũng không dám bước vào ‘Hào Kinh tập đoàn’ nữa bước đi!

” Em là rùa hay sao, mà quãng đường đi chỉ mất có 30 phút, thế mà hơn 1 tiếng mới đến! Làm anh chờ hết cả kiên nhẫn rồi!” Hần đi đến bên nàng, kéo nàng ôm vào lòng:” Nói, em có nên chịu phạt hay không?”

” Da da, nhẹ nhàng một chút!” Nàng ngoan ngoãn ghé vào lồng ngực hần:” Đương nhiên không thể! Người ta là nhớ anh bận đến mức không thể ra ngoài đi ăn, thực ất vả, cho nên nhờ Uy tẩu làm ít món anh thích ăn nga~ Em định mang đến để hai chúng ta cùng ăn, không ngờ anh lại ác như thế, chưa nói rõ ràng đã đánh người!”

” Thực?” Hai tay nàng rõ ràng trống trơn mà..

” Nhạ!” Nàng kéo hần đi ra ngoài, chỉ thấy trên bàn đả một giỏ trúc lam.

Lạc Mộ Thiên ngưỡng ngừng cười, hần thực hiểu lầm nàng.

Tổng Thanh Linh hừ nhẹ, nâng tay hần cắn một ngụm, thấy hần đau đến nhúu mày, nang mới mỉm cười. Xem về sau anh có dám thể không nữa!

Lạc Mộ Thiên mang trúc lam tiến vào văn phòng, thuận tay khóa cửa. Theo ý nàng đặt trước kính cửa sổ. Rồi lại lấy tất cả thức ăn ra. Tổng Thanh Linh lấy ra khăn ăn (Khăn để trải đồ dã ngoại ak), rồi vui vẻ kéo Lạc Mộ Thiên ngồi xuống ăn.

” Coi bộ Uy tẩu đối xử thật tốt với anh, chỉ trong thời gian ngắn mà chuẩn bị toàn đồ ngon, tôm hương tô tôm, mật trấp hỏa chân, cá nướng chanh, còn có mang quả (Cái này là từ convert, ta k dịch được ==, đồ ăn toàn tên cứ như thơ ý)..... Di, khai dương bạch đồ ăn da! Món trứng sốt đậu hủ, canh rau dưa, thọ ti của em. Oa, nhiều đồ như thế, khó trách nặng như vậy.” Nàng vui vẻ quan sát bàn ăn, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng.

Coi nàng cười nói xinh đẹp tiểu bộ đáng, Lạc Mộ Thiên không khỏi có chút tâm dương khó nhịn. (Sói đói rồi)

” Thanh Linh.....” Hấn ngồi trên khăn ăn, hai tay ôm nàng:” Giờ em có đói không?”

” Sẽ không ak, hiện tại là 12h, bình thường phải hơn 12h rưỡi em mới ăn. Anh uống đi.....” Nàng mở một chiếc cốc:” Chén mật chanh là do em làm, hương vị tốt lắm.”

” Chờ một chút rồi hãy uống.” Hấn bỏ cốc xuống, để một bên, hai tay nhanh chóng cởi nút áo Tổng Thanh Linh.

Tổng Thanh Linh thích mặc quần áo đơn giản, cho nên hiện giờ là áo sơmi, quần bò. Nhưng khác trước là mấy bộ quần áo này đều dùng những vật liệu may mặc tốt nhất.

” Anh đang làm cái gì?” Tổng Thanh Linh ngạc nhiên nhìn hấn nhanh chóng cởi sạch quần áo của nàng.

” Em nói đây?” Hấn hoàn thành động tác, ám muoji nháy mắt vài lần, hai tay thu về kéo rút caravat, vứt xuống đất, nhanh chóng cởi đồ của bản thân.

Với kinh nghiệm phong phú, mặc kệ là cởi đồ của hấn hay người khác, đều đồng dạng nhanh nhẹn.

Lạc Mộ Thiên ôm thân trên trần trụi của nàng, cúi đầu ngậm lấy điểm anh đào hồng đỏ trên bộ ngực sữa tuyết trắng, tham lam hấp thụ. Đầu lưỡi tham lam liếm lát thân thể mềm mại.

Nàng bắt lực run rẩy, đầu óc trống rỗng, căn bản không thể suy nghĩ, chỉ có thể gắt gao ôm chặt hấn. Cảm thụ từng nụ hôn, đóa anh đào vì nụ hôn của hấn mà trở nên ửng ửng, đứng thẳng lên.

” Này..... Ngó..... Văn phòng..... Có người..... Ngá.....” Lời của nàng còn chưa thoát ra khỏi đôi môi, thay thế vào đó là từng tiếng thở dốc, rên rỉ. Hai tay giữ chặt lấy bờ vai rắn chắc, cong lên bộ ngực sữa, không nói gì mà chỉ yêu cầu nhiều hơn.....

” Sẽ không..... Cửa..... Đã khóa.”

Hấn càng dùng sức hôn mút, đôi môi không ngừng đi xuống..... Lạc Mộ Thiên nhìn khắp văn phòng, rồi ôm lấy nàng, đi đến bàn làm việc. Vung tay lên, quét sạch đồng hồ, rồi đặt nàng lên trên. Kéo xuống chiếc quần trên người nàng, thân hình xinh đẹp, trắng nõn lập tức hiện ra trước mắt hấn.....

Tách đùi nàng ra, thân mình lèn vào giwax hai chân, đôi tay vỗ về từng đường cong xinh đẹp mê người. Ánh mắt tham lam nhìn kỹ thân thể làm hấn nhớ thương suốt 5 ngày 5 đêm.

Ngũ quan không diễm lệ, nhưng lại thập phần sinh linh nhã trí, nhanh chóng thu hút tầm mắt của hấn. Thân thể có mùi hương đặc biệt, bộ ngực không lớn, nhưng lại co dãn, dẻo dai, làm hấn yêu tiếc, vô cùng yêu quý.....

Hai tay nắm chặt thành quyền, nhắm mắt, thở hào hển, cả người chìm trong biển lửa, mở rộng hai chân nàng, đôi môi hấn đi tới địa phương bí mật. Đầu lưỡi tà ác tham tiến đóa hoa xinh đẹp, nhanh chóng đi vào, hấp thụ.....

” Úc..... Mộ Thiên, không cần.....” Nàng kinh suyễn, lắc đầu kịch liệt, không thể chống cự hấn cuồng dã phóng tứ. Trong cơ thể bốc lên ngọn lửa kỳ dị, từ khi môi hấn chạm nhẹ vào nơi nữ tính bí mật kia, truyền đến tứ chi bách hải. Thân thể vận vẹo, cả người nóng lên.....

Hấn cười, nam tính cương cứng, càng to lớn hơn nữa, làm cho người ta đỏ mặt tim đập.

” Mộ Thiên..... Mộ Thiên.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn trướng hồng, vẻ mặt mê loạn bắt lực run rẩy.

” Thanh Linh, mấy ngày nay có nhớ anh không?” Nàng cao đùi nàng, đặt lên đôi vai rắn chắc, hai tay giữ chặt eo nhỏ của nàng, nam căn thông thả, nhẹ nhàng ma sát nơi da thịt mẫn cảm giữa hai chân.

” Anh.....” Nàng cắn môi, thân thể khô nóng, vận vẹo, hướng lên định áp sát người hấn.

” Có nhớ không?” Hấn lùi lại, không nguyện ý, rồi lại cố tình đưa vật đàn ông chạm nhẹ lên đóa hoa ửng ửng..... Giờ phút này, hấn tựa như tên thợ săn, nhìn nàng vì hoan ái khó nhịn, đôi mắt đen bắn ra vô số hào quang, tàn sắc đặc ý.

” Anh..... Tưởng..... Em rất nhớ anh!” Không thể tránh được việc hấn ác ý trêu đùa, lại không thể phủ nhận yêu cầu mãnh liệt của cơ thể, nàng vận tay đập loạn trên bàn.

” Nhớ cái gì nha?” Chậm rãi, chậm rãi đẩy cái vật nóng rực vào hoa tâm, chỉ một nửa thôi, cũng không đi vào nữa, đã vậy còn nhẹ nhàng cọ xát tại động khẩu.

Không thể chịu được thất bại cùng tu nhục, làm nàng thực không thể lập tức chết đi.

” Nhớ anh, em nhớ anh, em rất..... A!”

Thừa lúc nàng phân tâm, hần mãnh lực cuồng đỉnh, vật kiên đỉnh đi thẳng vào nơi sâu nhất, làm nàng hít mạnh một hơi, trống ngực dồn dập, cái miệng nhỏ hé mở rên rỉ.

Hần tê hồng, vút hết toán bộ lý trí, bàn tay nắm chặt lấy thân thể nàng, không cho nàng thời gian thích ứng, bắt đầu cuồng bạo va chạm. Vật nóng rần rần sức ra vào, mạnh mẽ đẩy vào, rồi khỏi, rồi lại lập tức tiến lên, càng lúc càng mạnh mẽ..... Luật động cuồng dã nähkö chóng lấy đi hết thấy lý trí, dục hỏa kịch liệt thiêu cháy cả hai người, triền miên.

Một lần rồi lại một lần trèo lên đỉnh cao dục vọng, Lạc Mộ Thiên rốt cục thỏa mãn, mặc quần, ngồi vào thăm ăn.

Tổng Thanh Linh mặc vội chiếc áo sơ mi hần để lại, chiếc hai chiếc cúc, lộ ra hơn nửa bộ ngực sữa tuyết non cùng đường cong tuyệt mỹ.

Bình thường nếu không phải đọc sách, thì cũng là làm thêm kiếm tiền, bởi vậy trong suốt 20 năm cuộc đời, nàng cơ hồ chưa có lúc nào thực sự thanh thoi, thoải mái. Lạc Mộ Thiên biết vậy, cho nên mới đồng ý cho nàng đi dã ngoại, nhưng thực sự là hần không ề nghĩ là sẽ nhớ cô ngốc này đến mức như thế, thậm chí chỉ vì không nhận được điện thoại của nàng mà hồi hộp, lo âu.

Chỉ có mặc cái quần dài, Lạc Mộ Thiên ôm nàng bao lại trong lòng, thừa dịp nàng vẫn còn thở dồn dập, hôn nhẹ một cái, rồi tiện tay mơn cho nàng đồ hần ăn một nửa. Mỹ vị đã ngon, thêm tình cảm lại càng tăng thêm. Cho đến khi Lạc Mộ Thiên đã được ăn no cả ề dục vọng lẫn cái bụng rỗng thì đó đã là chuyện lúc 3h chiều.

Bé Thanh Linh đang say ngủ vì mệt mỏi vào phòng nghỉ riêng, Lạc Mộ Thiên nhanh chóng tắm rửa qua, tinh lực dồi dào lại tiếp tục làm việc.

Thần sắc vui mừng, thần thanh khí thích, làm cho cả đồng nhân viên cấp dưới, đã chuẩn bị sẵn cả đơn từ chức thở phào nhẹ nhõm. Không biết vị Tổng tài này vừa đối người hay sao, tự nhiên lại hạ lệnh cảnh báo. Tuy nhiên họ có thể xác định một điều: Bão đã tan rồi!

=====

Tiếng chuông kết thúc giờ học vừa vang lên, Tổng Thanh Linh nhàn nhã bước chậm trên đường, say mê nhìn xung quanh. Trời đã sang thu, thời tiết cũng bắt đầu mát mẻ hơn.

Nàng vừa đi vừa nghĩ— Có nên gia nhập khoa của thầy Trần không? Nếu như vào khoa nghiên cứu, thì sẽ giúp rất nhiều, cũng có nhiều ưu đãi, nhưng..... Tham gia thì sẽ mất rất nhiều thời gian, hần nhất định sẽ không đáp ứng! Tổng Thanh Linh thở dài, đá bay mẩu đá dưới chân.

Có tiếng cãi nhau từ bên kia vọng đến, mà chỗ kia là nơi hẹn hò trong truyền thuyết. Đến tám phần là tình nhân đang cãi nhau rồi! Nàng dừng chân, do dự, hay là bỏ đi thì tốt rồi—

” A—” Tiếng hét của cô gái vang lên!

Tổng Thanh Linh vội vàng chạy tới, tiến vào bụi cây, nhìn thấy có hai gã đàn ông hợp lực lại ôm lấy một cô gái ngã vào bụi cây. Mà cô gái kia quần áo xộc xệch, kịch liệt giãy dụa.

” Dừng tay, dừng tay!” Tổng Thanh Linh chạy lại gần, phát hiện ra nữ nhân kia là bạn học-Triệu San San.” Hai gã đàn ông bắt nạt một cô gái, thật vô sỉ!”

” Tránh ra!” Hai gã đàn ông chẳng những không dừng tay, một gã lại còn ác độc kéo Tổng Thanh Linh, quát:” Cút đi, nếu không mày phải hối hận!”

” Không, Tổng Thanh Linh, không cần đi, xin cô!” Triệu San San kinh hoàng giãy dụa, cơ hồ cả mặt đều là nước mắt cầu cứu Tổng Thanh Linh:” Hai người kia định cưỡng bạo tôi, cứu tôi đi, xin cô!”

” Các người, đồ cầm thú!” Tổng Thanh Linh vừa nghe tới hai chữ ‘cường bạo’, cảm thấy khó chịu. Chạy nhanh tới, chân đá lên, mặt một gã thân mật tiếp xúc với chiếc giày thể thao hàng hiệu. Tổng Thanh Linh lắc mình né tránh, đồng thời chặn lại nắm đấm của gã kia, gã còn chưa kịp làm gì, lộn một vòng nằm lăn trên mặt đất. (Đòn ippon của Judo hay sao ấy =)

Tổng Thanh Linh vốn sống ngay bên cạnh một quán vũ đạo. Ông chủ quán này luôn cho rằng con gái không nên học võ, nhưng ít nhất cũng nên có năng lực tự bảo vệ mình. Cho nên Tổng Thanh Linh cũng tập vài năm võ thuật, mà nàng thường bị Lạc Mộ Thiên chộp đi bơi lội, đánh cầu lông, tennis, cũng nhờ thế mà động tác nhanh nhẹn. Chỉ một, hai chiêu khiến cho hai gã yêu râu xanh đỏ đất, vội vàng ôm đầu chạy như chuột tấy mào.

” Triệu San San, cậu..... Muốn báo cảnh sát hay không? Có bị thương?” Tổng Thanh Linh phủi bụi trên, lập tức đi đến Triệu San San, ngồi trên đất run rẩy. Liếc thoáng quần áo, chỉ xộc xệch, hầu như không có thương tổn gì.

” Mình..... Mình không có việc gì, không có việc gì!” Nàng xụi lơ trên cỏ, hai tay run rẩy sửa sang lại quần áo, tóc tai, cố nở ra nụ cười so với khóc còn khó coi:” Cảm..... Cảm ơn. Mình.....” Nàng đột nhiên ầu ồ không nói nên lời. Bình thường các nàng tự nhận gia cảnh tốt đẹp, thường xuyên coi thường Tổng Thanh Linh, không hề nghĩ thế nhưng nàng lại mạo hiểm cứu mình!

” Đừng như thế, thấy người khó khăn nên giúp đỡ. Huống chi chúng ta là bạn học, cậu không có việc gì là được!” Tổng Thanh Linh nhẹ nhàng giúp nàng xử lý mái tóc, có chút buồn bực nói:” Thể lực mình không tốt, chỉ có thể đuổi bọn họ đi, không bắt được, để họ chạy thoát. Nhưng mình nhớ rõ diện mạo của họ. Mình có thể làm chứng.”

” Không!” Triệu San San kinh hoảng kêu to, Tổng Thanh Linh bị nàng làm cho sợ run, cô nàng lập tức mềm giọng, khẩn thiết:” Đừng báo cảnh sát? Được không, đừng gọi..... Nói báo, không biết sẽ bị người ta nói ra sao nữa.....”

” Được được, cậu không muốn thì thôi.” Tổng Thanh Linh có thể hiểu được, nhưng nếu làm thế, bọn người ầu lại cứ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

” Bọn họ biết cậu nhận sao? Hôm nay tha cho họ, hôm khác có thể.....” Tổng Thanh Linh di động cổ tay có chút đau, hỏi. Mấy gã sắc lang kia thật đáng sợ, làm chuyện xấu bị phát hiện mà còn không sợ, nhìn kỹ có lẽ họ biết Triệu San San.

” Không đâu, cho dù bọn họ chưa từ bỏ ý định; mình cũng không để họ sống khá.” Mhix mình ngu ngốc đi theo họ vào chỗ vắng vẻ này, nàng lại cảm thấy phát lạnh. Nàng ôm vòng cơ thể, vừa khóc lại cười:” Cậu biết không? Hai cái tên này là bạn của bạn trai mình.”

” Dát?” Tổng Thanh Linh ngây ngẩn.

Triệu San San sãi lấy tay lau nước mắt, nói:” Đáng giận nhất là bạn trai mình,..... Nga, là ‘bạn trai trước’, cũng là kẻ đốn mạt. Từ tám trăm năm trước mình đã vứt rồi.” Nàng phẫn nộ chửi rủa vài câu:” Mình có mang, buộc hắn đưa tiền để xử lý. Hắn chẳng những không cho, lại còn tung tin đồn, nói mình là người ‘chỉ cần có tiền là bán’. Hai người kia cũng thế, cứ tưởng có tiền là đùa bỡn mình.”

” Phá thai!?” Tổng Thanh Linh không biết nên nói như thế nào mới được:” Đứa bé vô tội, cậu..... Thực đã phá rồi sao?” Nghĩ nếu thực sự giết chết đi một sinh mệnh, nàng thật không nhẫn tâm:

” Mình sao lại là người không hiểu chuyện? Cái gã kia như thế, không chịu trách nhiệm, lại phá hủy danh dự của mình, mình đã không giết hắn là may, sao lại phải sinh con cho hắn?” Nàng nghiêng rằng:” Cho dù có sinh ra, mình cũng không thể yêu thương nó, sao lại sinh ra làm gì. Thà bỏ quách cho xong!” Nàng vốn không phải là người có lòng dạ bao dung gì, không thích lấy ân báo oán. Hơn nữa làm mẹ chưa hôn thật ắt vãi, nàng không muốn làm!

” Cậu nghĩ kỹ là được, chỉ cần về sau đừng hối hận!” Trên đời này vốn có nhiều chuyện, mà chuyện của mình thì người khác không thể giúp được. Tổng Thanh Linh tự nhận không thể làm gì, cũng không khuyên nữa.

Triệu San San cảm ơn Tổng Thanh Linh, cũng không cần nàng tiễn, tự về nhà.

Nhìn bóng người kiên cường, đến Thanh Linh thăm cầu nguyện, hy vọng Triệu San San đã nhận được giáo huấn, về sau sẽ sống tốt hơn!

Đêm thu, nơi nơi không có tiếng động.....

Trong phòng ngủ rộng lớn tại lầu ba, chỉ hấp sang chiếc đèn bàn ngủ, nằm sâu trong chăn, Tống Thanh Linh sớm chẳng biết trời đất, đang cùng Chu bá bá hạ vài bàn cờ, nhìn nàng cười ngọt ngào, chắc là đã chiến thắng rất oanh liệt!

Đồng hồ điện tử đặt trên đầu giường hiện 11h.

Cửa phòng khẽ mở, Lạc Mộ Thiên tham gia tiệc xong, ngồi đầy mùi rượu trở về.

Đêm nay sao lại ngủ sớm như thế? Chỉ cần hần không xuất ngoại, Thanh Linh sẽ chờ hần trở về. Hai người trò chuyện một lúc, sau đó ôm nhau ngủ. hần lặng lẽ đi tới bên giường, cúi người chạm nhẹ vào cái trán nàng, cảm nhận được độ ấm bình thường, thở nhẹ.

Hoàn hảo, không phải sinh bệnh!

Chăm chút hai năm, nàng lại làm hần thất vọng thật sự, trừ bỏ bộ phận nào đó— Mất đen hẹ dài nhắm bộ ngực phập phồng— Có chút to lớn hơn, ngoài ra không có gì cải thiện cả, gầy tong teo! Cho dù nàng ắt ít khi bị bệnh, nhưng hần thật rất lo cho tình trạng sức khỏe của nàng.

Thên hạ đang lúc mơ ngủ nhú mày, giật giật cái mũi nhỏ, như ngửi được cái gì đó, ‘um’ một tiếng, đôi mắt tuyệt đẹp cũng nhắm lại.

Bộ dạng kia đáng yêu biết nhiều, làm hần yêu thương không thôi. Hàm răng trắng bóng lóe lóe dưới ánh đèn (Quảng cáo PS được đó ca ak~) Biết rõ là nàng vì mùi rượu trên người, con người chuyển a chuyển, ai bảo nàng bỏ mặc hần đi ngủ trước!

Hần phôi tâm ứng cái mũi nhỏ:” Hò—”

” Ngô..... Hôi..... Chán ghét!” Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, toàn thân vùi vào đồng chăn gối cọ cọ, rồi tiếp tục ngủ.

” Cáp” Hần thiếu chút nữa bật cười. Trêu chọc nàng thêm vài lần nữa, khiến nàng lộn trái lộn phải quanh giường để trốn.

Hàng mi như đôi quạt nhỏ hé mở nhẹ, biểu hiện cho việc không chịu nổi. Hần thấy thế chột dạ, chạy vội vào phòng tắm.

Chờ hần ra khỏi phòng tắm, thân thể mùi hương thơm ngát. Theo thói quen ngủ trần, hần vứt áo tắm đi, vén chăn lên, chuẩn bị vào nằm. Đột nhiên, vết xanh tím mờ nhạt khiến hần chú ý, cũng làm mất hần đi phân nửa.

Hần bậ đèn (Đèn trần ak), lập tức ngồi dậy, quần chăn quanh hạ thân không để cho khí lạnh luồn vào. Ôm nàng vào lòng, dùng chân quặc, cẩn thận xem xét vết thương trên tay, càng xem càng giận tím mặt.

” Tống Thanh Linh, mau đứng dậy, không được ngủ! Em mau nói, làm sao để bị thương? Nói mau! Không nói rõ, đêm nay em đừng mơ có thể ngủ!” Tuy đã dán Salonpas, nhưng cổ tay vẫn tím bầm, không giảm bớt.

Hần vừa hét vừa lắc, sợ cả người cết cũng phải vùng dậy, hướng chỉ là Thanh Linh.

” Phát sinh cái— Mộ Thiên? Anh đã về rồi!” Nàng miễn cưỡng mở mắt, không nhận được ngá một cái, khuôn mặt nhỏ nhăn theo thói quen nép vào vòng ngực to lớn.

Hần vội vàng kéo nàng dậy, vỗ nhẹ vào đôi má, kêu:” Dậy! Tay em sao bị thương? Như thế nào lại bị? Vì sao không nói cho anh?”

” Mộ Thiên, có việc cũng không thể chờ ngày mai.....” Đôi mắt vừa nhìn sắc mặt trầm hắc, kia nghĩa là— Không thể. Không được chịu thua cái tên bá đạo này!

” Ân—” Hần dài giọng, uy hiếp trừng mắt.

” Chỉ thương nhẹ mà thôi, không có gì.....” Ném qua rất nhiều đau khổ nàng đã biết rõ đạo lý ‘Gặp uy vũ lập tức khuất phục’ cùng ‘Kẻ thối thời trang tuần kiệt’ vì thế vội vàng giản đơn báo cáo ‘sự tích’ anh dũng cứu người, nguyên tưởng rằng dù không tán dương nàng, ít nhất cũng sẽ đồng tình, không nghĩ tới.....*

10. Chương 10

Em ngốc ak!” Hấn mở miệng mắng:” Em nghĩ em là ai? Cao thủ võ lâm sao? Làm cái gì chứ? Gặp tình huống thế này, em phải đi tìm người khá cứu giúp, chứ không phải nhảy vào như thế! Bồn đản, ngu ngốc.....” Tức giận mắng nàng một tràng sau, hấn lại tiếp tục:” Nói em không có IQ em lại giận, nhưng em có nghĩ tới việc này không, vạn nhất không đánh lại bọn nó, hai gã yêu râu xanh kia lại hại cả em thì sao?”

” Em..... Em có võ.....”

” Chẳng chỉ em biết, người ta không biết sao? Huống chi.....” Ánh mắt tóe lửa bắn thẳng vào nàng, làm nàng nóng đến độ muốn nhảy ra chạy trốn:” Thân thể nam nữ có khác biệt, mà loại võ mèo ba chân kia thì có lợi gì?” Hấn khinh thường chiến tích ‘huy hoàng’ của nàng.

Hơn hai năm nay, hấn ngẫu nhiên cũng nổi hứng vui đùa, cũng nàng chơi trò ‘Mèo đuổi bắt’, thậm chí ‘Động tay động chân’ một chút. Nhưng chỉ vài đòn là nàng tuyên bố thua cuộc, còn làm Lạc Mộ Thiên nghĩ nàng thích cùng hấn hưởng thụ tình thú đây!

” Ách.....” Nhớ tới mỗi lần thua cuộc liền ‘Lên giường làm vận động’, nàng lập tức đỏ mặt, nghĩ kỹ, quả thực nàng có hơi lỗ mãng, không lo lắng hậu quả, nhưng mà.....” Lúc ấy thật nguy cấp, anh đừng mắng em nữa. Em nhận là em có nóng vội, lần sau.....”

” Lần sau? Em còn dám nói?” Tiếng thét như sấm, y như sắp ăn thịt người đến nơi:” Còn dám làm mấy cái chuyện ‘Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ’ nữa là bẻ gãy chân em, không cho đi đâu nữa, nghe rõ chưa?” Cứ nghĩ đến việc nàng gặp nguy hiểm là ngực hấn đau nhói. Chẳng biết tự khi nào, nàng đã trú sâu vào tâm hồn hấn, không thể xóa nhà. khiến hấn—

Trong khoảnh khắc, hấn hiểu được rồi, hóa ra..... Đều là vì: Hấn yêu nàng!

Hấn đường đường lão Đại của Hào Kinh tập đoàn, thế nhưng lại yêu say đắm cô nàng bé nhỏ ngốc nghếch này! Điều nhận thức này làm hấn chẳng vui chút nào! Hung hăng trừng mắt, làm cho Tống Thanh Linh cả người run rẩy.

” Nghe được, em biết rồi! Về sau em sẽ nghe lời, có chuyện sẽ gọi người khác, sẽ không tự mình ắt vãi.” nàng cực lực cam đoan. Chẳng qua..... Hấn giận làm nàng hiểu rằng hấn lo cho nàng, khiến một cảm giác ấm áp len lỏi khắp đáy lòng.

” Đừng tức giận nữa.....” Nàng vòng tay ôm cổ hấn, vuốt ve, dập tắt lửa giận, cũng bình ổn cảm xúc dâng cao trong lòng.

Hấn biết nàng cũng có lý, nàng định cứu người, cũng không muốn có danh tiếng gì. Nhưng mà..... Gặp những tình huống nguy hiểm như thế, hấn làm sao còn lý trí?

” Hừ!” Hấn ôm nàng, hưởng thụ nguyên ngọc ôn hương. (Nôm na là thân thể mềm mại)

Thật là không may, hấn, Lạc Mộ Thiên đường đường thiên chi kiêu tử (Con nhà giàu), từ nhỏ đến lớn chỉ có nữ nhân tự động dâng hiến, hấn cảm thấy phiền không chịu nổi! Thế mà trong hai năm nay, cứ mỗi ngày trôi qua, tình cảm đối với Thanh Linh lại càng sâu đậm, không thể kiềm chế được, chỉ toàn tâm toàn ý đau sủng nàng.

Mà nàng? Quả thực như được sinh ra để tra tấn hấn, chẳng những không hề có cảm giác, thậm chí rất ít khi chủ động thân cận, như cái ôm hiện giờ, cũng hiếm vô cùng, đương nhiên làm hấn thụ sủng nhược kinh!

Ai, có lẽ chờ thời gian qua đi, nàng sẽ hiểu được mà..... Đều đã hai năm, còn không đủ lâu sao?

” Mộ Thiên, anh ôm chặt quá, em không thở nổi!”

” Xứng đáng!” Hấn đẩy ngã nàng, thối thối bên tai:” Tại em làm tổn hại bao nhiêu tế bào vĩ đạo của anh như thế, anh phải phạt em như thế nào đây?”

” Cáp..... Đừng! Ngứa quá..... Hi.....” Nàng sợ nhất là bị cù, hết sức ẩy hấn ra.

” Ngứa mới được, anh là phải cù em ngứa đến chết!” Lạc Mộ Thiên không chịu buông tha, hai tay thực hiện ‘Một dương chỉ’, (Một môn võ gia truyền của hoàng gia họ lý, xuất hiện trong ấy truyện của Kim Dung. Ack, ta thích Đoàn Dự >~<) không=“” cho=“” nàng=“” cơ=“” hội=“” nào=“” để=“”>

” A—” Nàng thét liên tục, cười, lăn, cùng hấn vui đùa, độ ẩm tong căn phòng dần lên cao.....

=====

” Chính là nơi này.” Nhạc Hiểu Thần kéo Tống Thanh Linh đi vào một cửa hàng đồ trang sức cao cấp:” Ở nơi đây mình tẩy được cái nhãn đó.”

Nhạc bá mẫu sắp đến lễ mừng thọ 50 tuổi, Nhạc Hiểu Thần muoons mua mộtmons trang sức tặng mẹ, nên hôm nay cố sức lôi kéo Tống Thanh Linh để ‘trưng cầu’ ý kiến.

” We e!” Cửa thủy tinh vừa bị đẩy ra, một người nhân viên lập tức nghênh đón.

” Oa, có thật nhiều khách da!” Nhạc Hiểu Thần nhìn ngó chung quanh. Trong tiệm có hơn 7, 8 người ăn mặc sang trọng, mà nàng và Thanh Linh tựa hồ là người không thích hợp ở lại. Nàng le lưỡi:” Người Đài Loan lắm tiền thật nhiều!”

Tống Thanh Linh cười khê:” Người đến đây không phải ai cũng có tiền, ít nhất hai chúng ta không phải!”

Các nàng trò chuyện vui vẻ, căn bản không để ý có người ở phía sau đang nhìn.

” Chi Giới, anh xem.....” Lâm Y Y giơ tay khoe chiếc nhẫn gắn viên đá lớn, đang định hỏi ý kiến chồng thì, lại tẩy hấn đang ngăn người. Nhìn theo hướng mắt hấn đang nhìn, một ngọn lửa chọt bùng cháy. Nàng cắn răng, tháo nhẫn ra, đứng dậy đi về phía Nhạc Hiểu Thần.

” Di, tôi không nhìn lầm, hóa ra đúng là em, Hiểu Thần.”

Hai người nghe tiếng quay đầu lại, Nhạc Hiểu Thần thấy người kia, hừ lạnh, không thèm trả lời.

” Thái độ gì thế? Người ta đã mở lời chào hỏi, mà dám quay mặt đi! THẬT không hiểu nổi sinh viên các cô học hành ra sao!”

” Cô.....” Nhạc Hiểu Thần trừng mắt, tức giận không nói nên lời.

Tống Thanh Linh âm thầm ngăn chặn tay nàng, lắc đầu.

Vì thế Nhạc Hiểu Thần nhẫn nại:” Chào hỏi? Không cần. Như ấy vị thiên kim cô, Nhạc Hiểu Thần tôi không với tới, mà chúng tôi cũng không muốn bị quấy rầy.”

” Nhạc Hiểu Thần—”

” Y Y, em định làm cái gì?” Hoắc Chi Giới giữ chặt lão bà.

” Anh khẩn trương cái gì?” Lâm Y Y thoát khỏi sự kiềm cặp của chồng, khinh miệt nhìn bộ quần áo giản đơn trên người Nhạc Hiểu Thần cùng Tống Thanh Linh, nói:” Em chẳng qua thấy cái loại học sinh như thế này, làm sao có tiền đến những cửa tiệm cao cấp. Nếu không phải là vì đi nhầm chỗ, thì cũng là đến để cầu tiền tài. Em quan tâm một chút cũng không được sao?”

” Y Y, em đừng quá phận.....”.

” Câm miệng, lo chuyện của anh đi, cút sang một bên!” Lâm Y Y không kiên nhẫn đẩy chồng sang một bên, không lưu lại một tý thể diện nào cho hấn.

Hoắc Chi Giới tựa hồ có sở cố kị, tay hết nắm lại buông, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Nhạc Hiểu Thần.

Không nghĩ tới trước kia, Hoắc Chi Giới vốn hiên ngang ngay thẳng, hôm nay thế nhưng trở nên như thế..... Đáng sợ! Nhạc Hiểu Thần kinh ngạc, nàng nghi ngờ người trước mắt không phải là Hoắc Chi Giới, mà là kẻ khác mạo danh.

[T] ấy hôm nay bị cấm vô mạng, ta không dịch được, đành phải edit, mà chạm vô máy cứ hư đi ăn trộm ak. Nửa đêm nửa hôm bật dây edit, cũng không dám gõ mạnh tay *pùn wá*

âm Y Y lại đối mặt Nhạc Hiểu Thần, mắt nhìn bên cạnh nàng vài mẫu nhãn, tiện tay nâng lên một cái:” Ở đây khu cao cấp này, tiện lấy cái nhãn nào đi chẳng nữa, cô cũng không có đủ tiền mà mua. Thúc thời thì đi luôn ra khỏi đây, đừng làm lãng phí thời gian của nhân viên người ta!”

” Vị phu nhân này, xin tôn trọng người khác một chút.” Tống Thanh Linh thật sự không thể tin được. Không nghĩ Hoắc Chi Giới thế nhưng lại không có mắt, buông tay Nhạc Hiểu Thần, một người con gái tốt như thế. Chạy theo cô nàng nhà giàu danh giá, chắc chắn cũng chỉ vì tiền mà thôi.” Cô có tiền là chuyện của cô. Có lẽ chúng tôi không mua được một chiếc 4,5 vạn nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của chúng tôi. Dù hôm nay không mua gì, nhưng với những nhân viên được huấn luyện kỹ như mấy tiểu thư này, cũng sẽ không để ý!”

Dù quần áo giản đơn, nhưng chúng cũng không che lấp được khí chất cao nhã của các nàng, nhân viên trông quấy cũng gật đầu đồng ý. (Ta thấy Vn nên học tập cả này, không mua thì thôi chứ mình vừa bước chân ra khỏi cửa, các bà ấy lại ấy báo đót vía, bực mình cực kỳ)

Tận đáy lòng, Nhạc Hiểu Thần cũng đồng ý với bạn tốt, nói:” Chỉ là chuyện phiếm mà thôi. Thật ra, người đang lãng phí thời gian của người khác, chính là cô đấy. Nếu không có việc thì tránh sang một bên! Đừng ở trong này làm nhiều việc mua bán của người khác!” (Nguyên văn là Cút đi chỗ khác, ta thấy để cút vẫn xứng nhất. Ghét mẹ này quá >_<>)

” Các cô.....”

” Chúng ta như thế nào, cũng không liên quan đến cô.” Nhạc Hiểu Thần hừ lạnh, liếc mắt nhìn Hoắc Chi Giới, xoay người không để ý tới bọn họ.

Đáng giận! Lâm Y Y giận đỏ mắt, nàng Lâm Đại tiểu thư khi nào lại chịu nhục nhã như thế?

Cửa hàng trưởng cũng phát hiện chuyện tranh cãi này, tiến lên:” Hoắc phu nhân, xin hỏi.....”

” Ông Trương tới vừa lúc, tôi phát hiện hai người kia có gì đó mờ ám.” Lâm Y Y nói.

Mấy cửa hàng châu báu sợ nhất chính là bị trộm hoặc cướp. Lâm Y Y lại cố ý cao giọng, làm mọi người rong cửa hàng đều nghe thấy, đều thở dốc. Mọi người đều nhìn về bên này, quả nhiên làm cửa hàng trưởng, ông Trương lập tức cảnh giác.

” Lâm Y Y!” Nhạc Hiểu Thần mau giận rồi. Chịu loại ánh mắt hoài nghi, khinh thường của mọi người, Nhạc Hiểu Thần bây giờ mới biết được câu ‘Tình ngay lí gian’ (?), hận không thể lập tức ám khuôn mặt Lâm Y Y kiêu ngạo.” Quá mức, sao cô dám nói những lời hoang đường như thế?”

” Nói dối? Ta là ai, mà lại nói dối? Có gì ưu đãi?” Lâm Y Y cười khẩy.

Hoắc Chi Giới lo lắng kéo lão bà lại, nàng lại lập tức đẩy hắn ra, lại càng ghen mãnh liệt. Nàng lại tiếp lời:” Trương điểm trưởng, tôi tận mắt nhìn thấy, tin hay không là tùy ông, nhưng đừng trách tôi không báo trước!”

Tống Thanh Linh ngây người, từ trước đến nay, chưa bao giờ thấy một nữ nhân nào độc ác như thế!

” Lâm Y Y, cô đừng ngậm máu phun người!” Nhạc Hiểu Thần thấy ánh mắt đầy hoài nghi của Trương điểm trưởng:” Cô ta nói dối, hôm nay chúng tôi đến để mua nhãn. Tôi thì là không có chuyện trộm cắp gì!”

” Thề?” Lâm Y Y cười lạnh.” Nếu thề có tác dụng, dân cư toàn thể giới lập tức liền ít đi một nửa.”

” Lâm Y Y, cô định làm cái gì?” Nhạc Hiểu Thần giận. Nếu ánh mắt có thể giết người, Lâm Y Y sớm chết ấy lần rồi.

” Phương thức để chứng minh tốt nhất là lục soát toàn thân. Nếu không có gì, thì mới chứng tỏ các cô không có hành vi trộm cắp gì.” Nàng búng búng móng tay.

” Sốt..... Sốt người!?” Nhạc Hiểu Thần không dám tin.

” Xin mời hai vị tiểu thư tốn chút thời gian ra phòng phía sau!” Trương điểm trưởng gật đầu, một gã bảo vệ cường tráng đi lên.

Lâm Y Y là khách hàng quen thuộc của cửa hàng, đã vật là Đại tiểu thư của Văn phòng Long Tuyền luật sư nổi tiếng. Lời của nàng hẳn ta đương nhiên tin tưởng.

” Trương điểm trưởng, đây là thái độ phục vụ khách hàng của các ngài sao?” Tống Thanh Linh nghiêm lệ nhìn ông:” Lâm Y Y nói thì đã sao? Ông chưa kiểm tra xem cửa hàng có ắt gì không, chỉ nghe lời từ một phía, bằng cớ gì mà đòi soát? Ông có biết cái gì gọi là nhân quyền không? Nếu soát không ra thì làm sao?”

Mọi người gật đầu, cảm thấy nàng nói có phần đúng.

” Lâm tiểu thư là cố khách, hơn nữa xuất thân từ gia đình có truyền thống làm luật sư, nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi tin cũng không thể nói những lời bịa đặt làm tổn thương người khác.” Trương điểm trưởng bất vi sở động, khinh thường các nàng.

Hai cô nhóc này, vừa nhìn đã thấy chẳng có thân phận đại vị gì,, Lâm tiểu thư làm sao mà phải hại các nàng? Đáp án đương nhiên là— không có!

” Xin mời.”

” Ông.....”

” Phát sinh chuyện gì? Vì sao lại ồn ào như thế này?” Một người đàn ông ăn mặc sang trọng xuất hiện ở cửa, theo sau có một vị thư ký.

” Trần Quản lý!” Trương điểm trưởng lập tức cúi đầu đủ 90 độ, rồi kể lại sự việc.

Vừa đến tận tra tình hình buôn bán, Trần Quản lý nhìn quanh cửa hàng một lượt. Tầm mắt vừa lướt qua khách hàng sang trọng hạng nhất của Công ty thì lập tức vui vẻ tiến lên:” Tống tiểu thư!? Sao hôm nay tiểu thư lại rảnh rỗi mà tới đây? Ai nha, cần gì ngài cứ nói một tiếng thì được rồi, tôi tự mình mang đến cho ngài lựa chọn, cần gì phải đến đây?”

” Phải không?” Tống Thanh Linh lạnh lùng đảo qua hai người sắc mặt lúc đen lúc trắng, Trương điểm trưởng cùng Lâm Y Y.

=====

Đây là một quán cafe khá sang trọng, âm nhạc du dương, ngồi ở đây là một việc đáng để hưởng thụ, đáng tiếc Nhạc Hiểu Thần giờ phút này không có tâm trạng.

” Đáng giận, mình lớn lên như thế vẫn chưa gặp người nào ác độc như Lâm Y Y!” Nhạc Hiểu Thần lầm rầm mắng mủi, thầm mắng Hoắc Chi Giới đúng là mắt mù, xứng đáng với Lâm Y Y ti bỉ hạ lưu.

Chịu đựng nam khan như thế, Tống Thanh Linh cũng thực tức giận.” Đừng giận nữa, Trần Quản lý không phải vì bọn mình mà xử lý lại sao? Nghĩ lại tới sắc mặt tối tăm của Lâm Y Y cùng Trương điểm trưởng, tính tình của mình lại tốt hơn nhiều. Hơn nữa, lại có thể mua được nhaaxn ưng ý, mà còn ít đi một khoản lớn nha!”

” Đúng là như thế, nhưng mà.....” Nhạc Hiểu Thần bủi môi.

” Tống Thanh Linh? Sao em lại ở đây?”

Một giọng nói đánh gãy cuộc đối thoại giữa hai người, các nàng đều quay đầu lại.

” Thầy Âu, em cùng Nhạc Hiểu Thần đi dạo phố, mệt quá nên vào đây nghỉ. Còn thầy?”

” Thầy Âu!” Nhạc Hiểu Thần chủ động chào hỏi.

Âu Lãm Đức tựa hồ lúc này mới để ý đến Nhạc Hiểu Thần, gật đầu, xem như nhận lời. Nhạc Hiểu Thần cũng không để ý, thầy Âu vốn hay như thế.

Nổi tiếng lạnh lùng, nếu thầy có liếc mắt nhìn, thì cũng run bắn cả người.

Tống Thanh Linh nhìn phía sau thầy, không có ai cả. Vì thế mở miệng hỏi:” Thầy Âu đang có hẹn?”

” Ân, thầy hẹn bạn gặp ở đây, nhưng mà.....” Thầy liếc nhìn đồng hồ đeo tay:” Thầy đến sớm.”

” Vậy thầy Âu mau ngồi xuống, nói chuyện với bọn em.” Vừa nói xong, Nhạc Hiểu Thần lại nghĩ, giờ mình vừa khóc đỏ cả mắt như thế này, sao gặp người được kia chứ?

” Hai người cứ nói chuyện, em vào toilet một chút.” Nói với hai người, nàng lập tức đứng dậy.

Kỳ thật Nhạc Hiểu Thần là lo hão, Âu Lãm Đức không để ý nhiều như vậy. Mọi chú ý đều đặt trên người Tống Thanh Linh.

” Nghe nói thầy Âu năm nay đi du học, không biết là trường nào?”

Âu Lãm Đức đột nhiên nhìn thẳng Tống Thanh Linh, chuyên chú:” Còn em? năm nay cũng tốt nghiệp, chẳng lẽ không định đi?”

” Em.....” Nàng chỉ bản thân.

” Thành tích của em rất khá, đi du học, tuyệt đối không có vấn đề.” Âu Lãm Đức đặt lên tay nàng, dùng lực nhẹ. “Đi cùng với tôi, tôi sẽ chiếu cố em. Được không? Chúng ta cùng đi.”

” Thầy.....” Nàng rung động, nhìn đôi mắt đầy quyết tâm, thầy.....

Bốn mắt tương đối, ánh mắt giao hòa, bằng những gì mà mấy năm gần đây học được, nàng tựa hồ đã hiểu. Sau nửa ngày.” Tôi.....” Hắn khẽ thở dài, có chút ảm đạm.

” Tôi đã tới chậm sao?”

” Thực xin lỗi!” Tống Thanh Linh cúi đầu. Lòng của nàng đã thuộc về Lạc Mộ Thiên, không thể dung chứa bất kỳ ai khác. Đối với thầy Âu, nàng chỉ có thể xin lỗi.

” Hừ, đừng nói như vậy!” Nắm chặt bàn tay nhỏ bé, rồi lập tức nhẹ nhàng buông ra. Không buông cũng không được, nhưng..... Cái không phải là của mình, không thể cưỡng cầu được. Hắn đứng dậy:” Em biết tôi ở đâu,..... Không, đừng nên có ngày đó. Em phải thật hạnh phúc đấy!”

” Ân!” Tống Thanh Linh gật đầu.

Âu Lãm Đức lại nhìn nàng.

Nhìn bóng hình, Tống Thanh Linh có chút đau lòng, xoa ngực.....

Nhạc Hiểu Thần trở lại chỗ ngồi, lại chỉ thấy có một mình Tống Thanh Linh, cảm thấy khó hiểu.

” Di, thầy Âu đi rồi?” Nàng chẳng qua chỉ rửa mặt mà thôi, vừa về đã không thấy.

” Đương nhiên, người ta đang hẹn. Bạn đi, chẳng lẽ ở lại?”

Tống Thanh Linh liếc Nhạc Hiểu Thần.” Như thế nào, không tức giận?”

” Mình đã nghĩ rồi, cái đồ hồ ly tinh kia hãm hại bọn mình, chỉ có một mục đích. Chính là làm bọn mình nam khan, làm mình tức chết mới vui được. Một khi đã vậy, sao mình phải chui đầu vào rọ? Huống hồ, bây giờ người nên tức chết là cô ta mới đúng! Truớc mặt mọi người bị Trần Quản lý liệt vào danh sách ‘Những khách hàng không được hoan nghênh’ của ‘Nhật Bản Đông doanh châu báu’. Cứ nghĩ ddeesn là mình cười lộn ruột, cần gì phải tức?”

” Đã nghĩ thông suốt thì tốt.”

” Chẳng qua..... Ngẫm lại, là người có tiền cũng tốt, ít nhaast lúc nói chuyện cũng có sức nặng. Họ Lâm kia vừa nói lung tung vài câu, lão Trương đã tin. Mà cậu nếu không phải là khách hàng sang trọng của Trần Quản lý, hôm nay chúng ta ăn mệ. Nhờ cậu có người chống đàng sau, thì Trần Quản lý làm sao đắc tội?” Nhạc Hiểu Thần thấy nguyên nhân Trần Quản lý liệt Lâm Y Y vào danh sách ‘Những khách hàng không hoan nghênh’ hơn phân nửa là vì muốn lấy lòng Thanh Linh, bởi vì nàng có vị hôn phu là Tống tài ‘Hào Kinh tập đoàn’.

” Ai, có tiền thật tốt.” Nàng cảm thán, đột nhiên có ý nghĩ:” Ta Nhạc Hiểu Thần tại đây thề, chỉ cần có thể trở thành người giàu có, ắt luận cái gì, ta cũng có thể làm. Cho dù là bán đứng cả linh hồn, ta cũng nguyện.....”

” Di—” Tống Thanh Linh đột nhiên cất tiếng, ánh mắt nhìn về phía nơi nào đó.

Nhạc Hiểu Thần cũng ngậm miệng, tò mò xem.” Kia, kia không phải là người năm trước nghỉ học, chuẩn bị toàn lực hướng vào ngành Giải trí, Giang Kỳ sao chứ?” Chỉ thấy Giang Kỳ mặc một bộ quần áo hở ngực, quần cũng không đủ dài. Chẳng cần biết nó là dùng để làm việc, hay để lừa nam nhân lên giường, chỉ biết người đi cạnh nàng không 50, thì cũng 60 tuổi.

” Trời ạ, Giang Kỳ đang làm cái gì?” Nhạc Hiểu Thần kinh ngạc.

” Làm cái gì? Cậu không phải vừa nói có thể bán cả linh hồn đó sao? Nhìn nàng đi, là kiểu sau khi ‘bán hết’ cả đấy!” Tống Thanh Linh kể hết những gì nghe nói ở yến hội hai năm trước.

Tròng mắt Nhạc Hiểu Thần sắp rớt ra rồi, lắc đầu:” Cái việc làm đầy tội lỗi này, cảnh sát sao không sớm diệt trừ?”

” Nghe nói đã điều tra, chỉ là mấy cô gái bên trong đều không chịu đứng ra làm chứng. ‘Thiên Vũ’ là một công ty hàng đầu, không có chứng cứ, cảnh sát đành nhắm một con mắt, mở một con mắt.” Tống Thanh Linh cũng thực bất mãn, nhưng pháp luật đã ghi rõ muốn luận tội phải có chứng cứ. Cho nên dù Thiên Vũ có đáng giận ra sao, thì cũng vô dụng. Nhạc Hiểu Thần, cảm tưởng ra sao? Cần tiền nữa không?”

” Minh.....” Nhạc Hiểu Thần nhìn lão nhân háo sắc to béo hôn má Giang Kỳ, lập tức rùng mình:” Không, không. Nhà của mình tuy chỉ là nhà bậc trung, tuy không khá giả nhưng cũng đủ sống. Muốn tiền thì mình chậm kiếm cũng được, chứ cái loại này..... Kệ đi, mình không chịu nổi.”

Tống Thanh Linh cười cười:” Nghỉ ngơi thế là được rồi, chúng ta nên đi thôi!” Hai người đứng dậy, đi ra quầy thu ngân.

Cách chỗ Tống Thanh Linh, Nhạc Hiểu Thần hai người ngồi một vách bồn hoa—

” Lạc tổng tài, ngài đang nhìn cái gì? Gặp người quen?”

” Ách!” Lạc Mộ Thiên thu hồi tầm mắt về người đàn ông đối diện. Kỳ thật ngay khi, Thanh Linh cùng Nhạc Hiểu Thần tiến vào, đang ngồi ở cách vách nói chuyện, Lạc Mộ Thiên đã nhận ra. Nhưng vì không thể lộ tức rời khỏi, mà lại thấy cái tên thầy giáo họ Âu tiến vào, còn dám cầm tay Thanh Linh! Hắn thật sự rất muốn nhảy ra truy hỏi Thanh Linh, nhưng..... Cẩn nhắc kỹ, hắn rất nhanh quyết định nói:” Thực xin lỗi, tôi nghĩ hôm nay.....”

Di động đột vang lên, đánh gãy lời nói, Lạc Mộ Thiên âm thầm thở dài, xem ra đành đợi tối về thôi! Hướng người trước mặt xin lỗi, hắn lập tức nhận điện:” Uy.....”

[Lạc tổng tài!? Xin chào, tôi là Trần Quản lý, Trần Đường Nam của ‘Nhật Bản Đông doanh châu báu’.....]

Từ sau khi rời quán cafe, Tống Thanh Linh cảm thấy tâm tình không vui, chia tay với Nhạc Hiểu Thần, nàng đột nhiên rất muốn gặp Lạc Mộ Thiên. Chuyển đổi hướng đi về ‘Hào Kinh khoa kĩ đại lâu’, ak~ Nàng nhớ cảm giác được hắn ôm vào lòng quá. Nào bết vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Lạc Mộ Thiên xuống xe trước cửa Hào Kinh, thật trùng hợp, hay là lòng có tương ứng?

” Mộ Thiên!” Nàng đứng ở bên đường, vẫy tay gọi hắn.

Trước Công ty, cả một đồng người nghe tiếng quay đầu lại.

Lạc Mộ Thiên nhìn nàng, vui quá! Đã khá lâu rồi, nàng chưa đến Công ty tìm hắn. Thấy bệnh cũ của nàng tái phát, lại nhìn quanh, hắn lập tức cảnh báo:” Không được vượt đèn đỏ!”

” Nga.....” Nàng thu hồi bước chân, ngoan ngoãn chờ đèn chuyển từ đỏ sang xanh.

Lạc Mộ Thiên bảo cấp dưới đợi chút, giận dữ đi đến đầu đường, định mắng vị hôn thê ngu ngốc một trận.

Coi hắn ác hung thế kia, Tống Thanh Linh cảm thấy sợ hãi. Hắn đang giận nàng sao? Tống Thanh Linh chỉ lo chú ý Lạc Mộ Thiên, quên hết thấy mọi việc xung quanh.

” A—” Một tiếng thét vang lên, làm những người đứng chờ bên đường chạy tán loạn, Lạc Mộ Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc ô tô màu đỏ phóng tới đầu đường với tốc độ rất nhanh. Mà mục tiêu của nó chính là kẻ đang bò trên đường như con rùa nhỏ, vị hôn thê ngốc nghếch của hắn.

” Thanh Linh!” Lạc Mộ Thiên theo phản xạ, chạy tới chỗ Tổng Thanh Linh, lập tức ôm lấy nàng, thoát khỏi chiếc xe trước mặt.....

” A!”

” Tổng tài!”

Thiêng thét kinh hoàng, tiếng xe va chạm, tiếng người huyên náo, nhưng tất cả đều không tiến vào tai của hai người.....

=====

Bệnh viện Lạc thị—

” Đồ..... Cái đồ ngu ngốc này, con đang làm cái gì?” Lạc Hoàng Viễn chẳng qua mới vào toilet một lát, vừa ra tiến ngay vào mắt hắn là hình ảnh đứa con trai chân bó thạch cao trắng xóa, ôm ấp Tổng Thanh Linh lắc lắc trên giường bệnh. Ông suýt chút nữa bị dọa chết khiếp rồi, chạy tới ngăn cản, mặt trắng còn hơn cả lúc nghe tin tai nạn xe cộ.

” Không có Thanh Linh làm gối ôm thì con không ngủ được!” Trong thời gian hai năm, hắn đã có thói quen cứ lên giường là phải ôm Thanh Linh ngọt ngào, mềm mại mới đi vào giấc ngủ.

” Con..... Con ak~ Bây giờ là đang ở bệnh viện nha, không thể chịu đựng một chút sao?” Lạc Hoàng Viễn gấp gáp đến độ tay chân vô thức, sợ hãi không cẩn thận trượt tay làm ngã Thanh Linh:” Kia, kia, kia, cẩn thận cháu của ta!”

Liếc mắt nhìn bố già, vất vả bế Thanh Linh đặt lên giường bệnh của mình, hắn mới nhẹ nhàng thở dài, tự nhiên leo lên giường:” Lão già, tiện ở bệnh viện, bố già cũng nên đi sang khoa mắt kiểm tra xem sao!” Hắn vừa đặt Thanh Linh ngủ ở tư thế thoải mái hơn, vừa ‘hảo tâm’ đề nghị.

” Cái đồ háo sắc này, mày lại nghĩ cái quái gì thế!? Sao ta lại phải đi kiểm tra?” Thằng nhóc này, một ngày không ôm đàn bà thì ngày đó hắn sẽ chết luôn có phải không?

” Bố già ak~ Ngài không biết, người càng già thì mắt sẽ kém sao? Lão bà của ta lại bị cha coi thành cháu, cái loại nhảm lẩn này nếu cứ chần chờ không điều trị thì sớm muộn gì cũng thành mù lòa. Cậy thì đến quả bóng tròn bé bỏng của bố cũng không thể nhìn được đâu, đến lúc đó thì cũng chỉ chảy nước mắt ôm hận mà thôi!”

” Xú tiểu tử,.....”

” Bác sỹ có nói Thanh Linh bị thương không? Sao đến giờ mà còn không tỉnh?” Hiện giờ hắn cũng không có tâm tình đấu miệng, điều hắn lo nhất chính là Thanh Linh bị thương ra sao?

” Thanh Linh không có việc gì. Thầy thuốc nói con bảo vệ con bé rất tốt, nào bị chấn động một chút cần quan sát kỹ hơn, thì không có thương tích nào khác. Chẳng qua, là bị động thai, phải nằm yên tĩnh dưỡng mà thôi.”

Ngày lúc xảy ra tai nạn, Lạc Mộ Thiên kịp thời ôm Tổng Thanh Linh lăn ra chỗ khác, chiếc xe lướt qua hai người. Trừ Lạc Mộ Thiên một chân bị thương nghiêm trọng, Tổng Thanh Linh lại chẳng có một vết thương nào cả.

” Động thai?” Hia mắt Lạc Mộ Thiên tỏa sáng, kinh hỉ nhìn thiên hạ bên cạnh:” Cha nói.....”

Lạc Hoàng Viễn vui mừng tiếp lời:” Đúng vậy! Thầy thuốc nói Thanh Linh đã có thai hơn hai tháng rồi.” Tiếp mấy tháng nữa, ông có một đứa cháu mềm mềm, béo mập để ôm đây. Làm sao mà ôn lại không vui cho được? Nhưng mà....” Sắc tiểu tử, nghe cho kỹ, nhấn nài một chút, Thanh Linh cần ‘tĩnh dưỡng’, con đừng là con bé ‘bị thương’!”

” Vô nghĩa!” Lạc Mộ Thiên trắng mắt nhìn bố già. “Ông bố, dám cho tôi là con quỷ háo sắc sao? Mà cái người gây tai nạn là ai? Đã cho người điều tra chưa?”

” Ân.....” Thần sắc Lạc Hoàng Viễn tầm xuống, đưa ra báo cáo, cả hai lại nhỏ to thảo luận.....

=====

” Đừng như vậy, trong này là bệnh viện, tùy thời có thể có người đến thăm bệnh, bị bắt gặp thì ầu hủ lắm.”

” Mặc kệ! Bị bắt gặp thì sao, làm gì được? Anh lâu lắm rồi không được hôn em!” Từ khi Lạc Hoàng Viễn biết Thanh Linh động thai, thì âm đoán đủ điều. Thân một chút cũng không được, hôn thì sợ khó thở, bỏ thế ‘An toàn là trên hết’, Lạc Mộ Thiên đã vài ngày ‘Thanh tâm quả dục’- Ngăn chặn ham muốn, làm hòa thượng.

” Không..... Ngô!”

Một nụ hôn nóng bỏng trôi qua—

Giờ phút này, Lạc Mộ Thiên thoải mái ôm nàng nằm trên sofa.

Lạc Mộ Thiên chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt mọng nước vì tình dục càng long lánh mê ly. Đôi môi mềm đỏ mọng ngưng vì được ‘ân sủng’ càng sưng đỏ, như đó hoa hồng nở rộ, bờ ngực phập phồng thở dốc.....

Hắn có chút đau lòng, vòng tay càng ôm chặt.

” Về sau không được dọa anh như thế, dù tim anh có khỏe mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi cú shock như thế! Ngàn vạn lần, ngàn vạn lần..... Đừng dọa anh nữa!” Hắn không muốn mất nàng, căn bản không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày không thấy bóng hình của nàng.

Tổng Thanh Linh nghĩ thật là oan uổng mà! Nàng đã ngoan ngoãn đi theo đường dành cho người đi bộ, vậy mà còn bị xe đâm! Nhưng mà giờ còn được làm nũng trong lòng hắn, làm sao mà nàng không cảm động cho được? Nhưng miệng cũng không nhận được ‘kêu oan’:” Em không muốn oday anh, nhưng mà..... Em cảm cảm tấy không được vui, muốn đi tìm anh, ai biết.....”

Việc bị Lâm Y Y vu hãm, tuy Tổng Thanh Linh luôn thể hiện chẳng sao cả, cũng khuyên Nhạc Hiểu Thần đừng để ý. Đó là không muốn làm khó Nhạc Hiểu Thần, nhưng lòng tự tôn bị chà đạp, nàng là người có tính cao ngạo, đương nhiên khó chịu hơn Nhạc Hiểu Thần vài lần.

” Tâm tình không tốt? Là bị hãm hại tại cửa hàng?” Hắn dùng ngón trỏ chạm nhẹ vào đôi môi nhỏ bé mở rộng vì kinh ngạc:” Trần Quản lý đã gọi đến để giải thích.”

Ngày đó Tổng Thanh Linh cùng Nhạc Hiểu Thần vừa rời đi, Trần Quản lý cảm thấy bất an, sau đó lại gọi điện báo cáo lại cho Lạc Mộ Thiên, lại giải thích một lần nữa. Lúc ấy Lạc Mộ Thiên nổi giận lôi đình, hạ lệnh xử lý lần nữa, hơn nữa lần này Thanh Linh cũng long tóc vô thương, nếu không Lâm Y Y tuyệt không chỉ bị cảnh cáo như thế thôi.

” Thực? Cái vị Trần Quản lý kia thật là lễ phép lại chu toàn, cũng không phải lỗi của ông ta.....”

Là Tổng tài Phụ nhân tương lai của ‘Hào Kinh tập đoàn’, chịu ủy thác như thế, mà tên đó chỉ là một Quản lý nhỏ nhỏ, dám không lễ phép sao? Lạc Mộ Thiên hừ lạnh, lập tức nghĩ đến cái tên thầy giáo họ Âu, tâm tình căng thẳng,

” Thanh Linh, chúng ta kết hôn đi!”

” Được!” Nàng nhẹ giọng đáp ứng.

” Em cũng nhanh chóng tốt nghiệp đại học, trong bụng cũng có cục cưng rồi..... Em vừa nói cái gì?”

Hai tay ôm lấy khuôn mặt tân mỹ:” Anh có yêu em không?”

” Đây là vấn đề gì? Đến bây giờ em còn không cảm thụ được!?”

Hắn trừng mắt, mắt hững.” Em ngốc đến trình độ này, làm anh thật lo lắng cho đứa bé. Nó là nường kế thừa Hào Kinh, tương mạo thì không thành vấn đề, nhưng mà đầu óc ngu thì—Ngô!”

Đôi môi hồng nhuận lập tức chặn lại cái miệng ăn nói ghở.

Nam nhân này vô phwong cứu chữa rồi, đời này nếu muốn nghe lời ngon tiếng ngọt từ miệng hắn thì cực kỳ khó. Chẳng qua..... Nàng vui vẻ nghĩ, đó là người nàng yêu, là cha của con nàng, thậm chí còn không cần mạng sống để cứu nàng, vứt bỏ thân phận đại vị deer đến với nàng. Có được người đàn ông như thế, nàng còn đắn đo cái gì?

” Mộ Thiên, em yêu anh, yêu anh, rất yêu anh, chúng ta kết hôn đi!” Nàng vui vẻ tuyên bố:” Chúng ta không thể để Tổng cơ tiểu thư thu tiền trước được!” Tiểu tổng cơ là nịcname vị hôn thê của thư kí Tổng tài Vương Thế Lô (Xem lại chương 2), hai người kia tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

” Cái ầu ngực của em cuối cùng cũng đã được khai sáng rồi.” Hắn tiếp lời:” Anh nghĩ Tiểu Tổng cơ thông minh hơn em một chút, không ngờ hai người kẻ tám lạng, người nửa cân. Đều ngu ngốc vô cùng, thật là làm anh mất mặt.”

Tiểu Tổng cơ bởi vì tự ti không xứng với ‘Một người dưới, vạn người trên’- Thư ký Tổng tài, đầu tiên là né tránh theo đuổi, sau lại cự tuyệt cầu hôn, làm Vương Thế Lô gây sức ép mới chịu đồng ý, nên Lạc Mộ Thiên ‘tự động’ nhận định hai người thuộc cùng một ‘bộ tộc’.

” Cái gì, em ác thế!” Bàn tay bé nhỏ liên tục đánh hắn.

” Vốn là như thế.....”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-ac-nam>